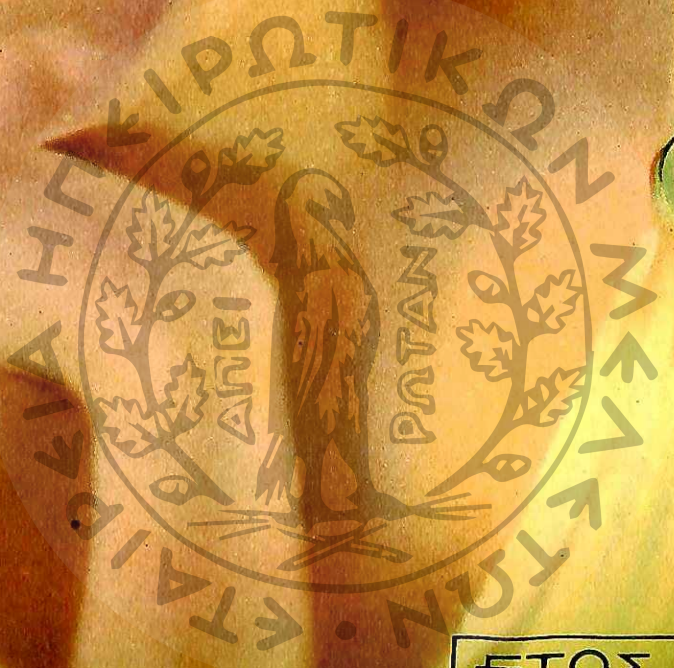

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

"ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ,"

ΕΤΟΣ Γ!
ΔΡΙΘ. 156

1
29

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 156

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξέμνηες 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Διρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

11 — 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

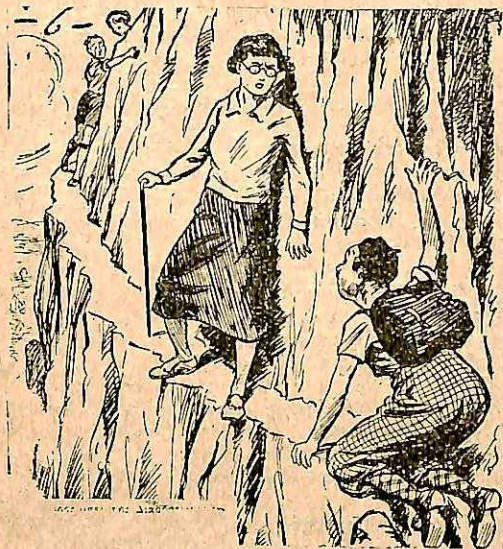
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

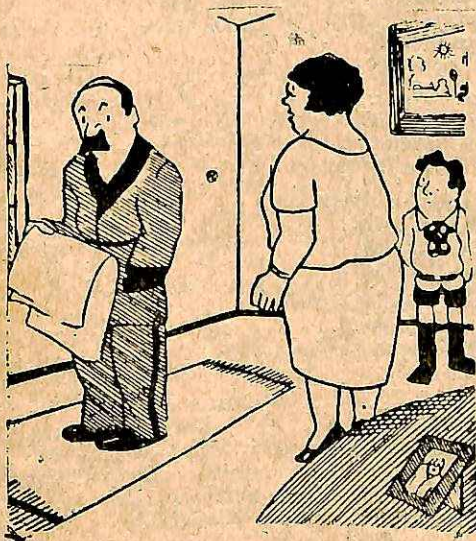
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

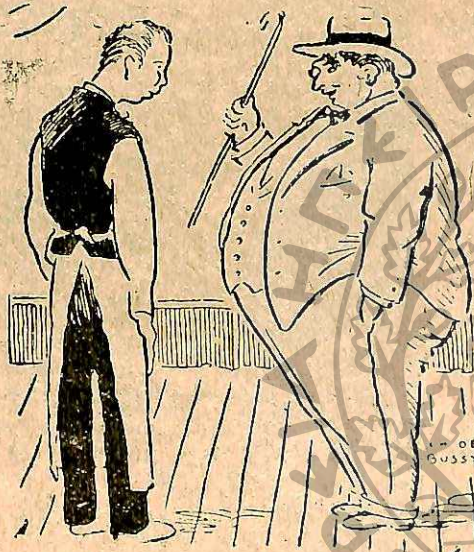
— Πάλι αὐτοὶ οἱ ἀνυπόφοροι Σμίθ...
— Προχώρει καὶ κάνε πὼς δὲν τοὺς βλέπεις.

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ

Ὁ σύζυγος — Διερωτῶμαι ἀπὸ ποιὸν
πῆρε ὁ γυιὸς μας τὰ ἐλαττώματά του.
Ὁ σύζυγος, — Ὅχι ἀπὸ μένα πάντως!
Ὁ σύζυγος — Τὸ ξέρω. Ἐσὺ τὰ κρά-
τησες ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου.

ΠΩΣ ΝΑ ΤΑ ΙΔΩ...

— Ἀρθοῦρε, κύτταξε τὴ χρώμα παπού-
τσιά φορέσας... Δὲν τὰ βλέπω...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΑΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα 2
ΗΜΕΡΟΜ. 36.017/16.885

ΟΥΔΕΝ ΚΑΛΟΝ ΑΜΙΓΕΣ ΚΑΚΟΥ

Ὁ ἐπισκευαστὴς οἰκιακῶν εἰδὼν — Δὲν
υἱάσκει πῶς ἐδῶ δουλειά γιὰ μένα ;
Ὁ σποιτονοικοκυρά. — Δυστυχῶς ! Οἱ
νοικάρηδες μου δὲν θὰ πετάξουν τίποτε
ἐξ ἑνὸς στή μούρη τοῦ ἄλλου. Χωρίζουν.

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ

Γλέντια.

Ένω τὰ Κράτη εξοπλίζονται
μὲ δπλα καὶ κανόνια φοβερά
οἱ κάτοικοί τους δὲν πολυσκοτίζονται
ἀλλὰ γλεντοῦνε ὅλοι στὰ γερά.
Τόχουνε ρίξει ὅλοι τους στὸ γλέντι
Πίνουνε, τραγουδοῦν, χορεύουνε
Καὶ δὲν γνωρίζει ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη
Θένε εἰρήνη καὶ χοροῦδεύουνε.

Πῶς γίνεται τὸ γλέντι εἰς τὴν κάθε χώρα;
θὰ σὰς τὸ πῶ ἀμέσως τώρα.

Γλέντι Βιεννέζικο—Μενό.

Βαλσερτσάουμ μαρμελάτα
Κάλμαν λαχανοσαλάτα
Τσάρντας μὲ τὴν τοματίτσα
Καὶ κοντέσσα Μαρί... δίτσα
Τὸ μπαλέττο μυροβόλο
μὲ δρχήστρα Βάλερ Κόλο.

Γλέντι Γαλλικό.

Παξιμάδι ἀλὰ Φρανσαίξ
Μιστεγκέτ μὲ μαγιοναίξ
Βολ ὁ βάν μὲ λίγη κορέμα
Παγιδάκια μὲ τὸ αἷμα
Γαλλιδάκια τετραπέρατα
σαλιγκάρια μὲ τὰ κέρατα.

Γλέντι Ἰταλικό.

Μακαρόνια Φουρνιστά
Μακαρόνια μαρμελάτα
Μακαρόνια γεμιστά
Μακαρόνια μὲ σαλάτα
Μακαρόνια ξυδιαστά
Μακαρόνια μὲ τὸ σκόρδο
Μακαρόνια φουρνιστά
Μακαρόνια καὶ σὴ Ρόδο.

Γλέντι Ἀνατολίτικο.

Κεφτεδάκια φίνα, νέα
Σουτζουκάκια ἀλὰ Σμυρναῖα
Μπιστουρμά, ραχάτ λουκούμ
Ἰμάμ μπαϊλντή, γιαβροῦμ
Τὰς Κερπάτ, μουαλεμπή,
Κανταίφ μὲ λεμπλεμπή
Κατημέρια, λουκουμά
Μπακλαβὰ γιαλάν—ντολμὰ
Ἄιντιν χαλβὰ μὲ μέλι
Καὶ ... περιδρομο ἐν τέλει.

Γυναίκα καὶ κουζίνα.

Μεγάλη σχέσις. Σύνδεσμος ἀναπόσπαστος μεταξὺ τῶν δύο
οὐδ' οἰανδήποτε τάξῃ καὶ κοινωνικῇ θέσῃ κι' ἂν βρεσκέται ἡ κυ-
ρία ἢ δεσποινίς.

Ἀπόδειξις.
Μὴ γερωντοκόρη, ἔστω καὶ τῆς ἀριστοκρατίας,
μὲ σουπερμοντέρνα σιλουέττα
Τὸ καρρὲ τῆς... σάλα!
Τὸ μπράτσο τῆς... σούβλα!
Τὸ στόμα τῆς... φουρνέλλο!
Ἡ μύτη τῆς... φυσούνα!
Τὸ σῶμά τῆς... πινακωτή!

Τὸ πόδι τῆς... φουρνόξυλο!
Τὸ ὄλον τῆς γιὰ τὸ... ράφι!

Κατόπιν ἡ πεθερά.

Ἡ γλῶσσά τῆς... συράνα!
Στὰ οἰκογενειακὰ ζητήματα... κουτάλα!
Στὴν πονηρία... τσανάκι παστρικό!
Στὰ ὅλα... καπάκι!
Πρέπει νὰ τὴν πιάνης μέ... μασιὰ ἢ τσιμπίδα!

Ἡ γυναίκα σου.

Στὴν ἀρχή... φουφοῦ γεμάτη φωτιά
Γίνεται σιγὰ σιγὰ... τζάκι.
Κατόπιν... σουρωτήρι τῶν ἔργων σου!
Πολλὲς φρεσ... γουδι γιὰτὶ στὰ κοπανίζει ἄγρια.
Συνήθως... μηχανὴ γιὰ μαγειρέμμα
Κάποτε... κόσκινο.
Καὶ στὸ τέλος... γκλασιέρα γιὰ παγωτό!

Ἐρως καὶ δάκρυα.

Εἰς τὴν ἀρχή φιλιά καὶ θαύματα
ἀγάπη, δῶρα, ἄνθη, πράγματα
ζήλεια καὶ πεισματάκια καὶ πειράγματα.

Ἀνάβει τὸ κακό, συχνοπεράσματα
καντάδες μὲ κιθάρες καὶ μὲ ἄσματα
τραγοῦδι ἀπ' τὴ νύχτα ὡς τὰ χαράματα
τσακώνονται καὶ κλάματα τί κλάματα!

Ἀρχίζουνε νὰ γράφουν εὐθὺς γράμματα
ὄρκους, θυσιῆς καὶ ξεράσματα
ἀγάπησαν χωρὶς φιλιά, κεράσματα
ἀρπάχθηκαν καὶ πάλι... νὰ τὰ κλάματα.

Παθήματα μυωπίας.

Ἀχ! τί φρίκη νάσαι μύωπ!
Εἶσο ἄδικημένος πάντα
σοῦ τυχαίνουν πότε—πότε
κάτι τρομερὰ συμβάντα!

Ἐγὼ δταν τὴν παθαίνω
προσποιοῦμαι πῶς γελῶ
μὰ οἱ ἄλλοι σπαρταροῦνε
καὶ μὲ παίρνουν στὸ ψιλό!

Τὶς προάλλες στὸ κουρεῖο
μὴ μικρούλα σκουνοτυφλάω
καλλονή, γλυκεῖα, τσακίστρα
μου γελᾷ, τῆς γελᾷ!

Κάθομαι—Στὴν καρέκλα πέφτει
τῆς μιλῶ—δὲν βγάζει φωνή.
Εἶχα πάρεϊ στὸν καθρέφτη
τὰ μούτρα μου γιὰ... καλλονή!

Ἐνῶ χθὲς πῆγαίνα—χωρὶς νὰ θέλω
πέφτω ἐπάνω σὲ μὴ γλυκεῖα...
—Παροντὸν λέω, βγάξω τὸ καπέλλο
καὶ χαιρετᾶω μιά... συκιά.

Ἡ ἀρροβωνιαστικὴ μου
πῆγε οἰκογενειακῶς
στὸ μουσεῖο νὰ διασκεδάσῃ
ἐταί... ἀρχαιολογικῶς.

Πῆγα καὶ τοὺς βροῖκα μόνος
καὶ σὲ μὴ σαρκοφάγο μπρὸς
λέω—Τὶ ἐρείπια ἀφήνει ὁ χρόνος
τί ἀμείλικτος, τί τρομερός.
Εἶπα καὶ μὲ τὸ δάχτυλο συμφορὰ μου
Ἐδειχνα... τὴν πεθερά μου!

Η ΘΥΣΙΑ

Τρέμοντας σὰν μικρὸ παιδί, ὁ Ρισάρ
ντὲ Βεϊνάκ ξαναδιάβασε τὸ κλασ-
σικὸ γράμμα ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὸν
πατέρα του. Ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνανακτισμέ-
νες φράσεις ποὺ περιεῖχε τὸ γράμμα ἐκεῖνο, μὴ παράγραφος
μόνον—ἐκεῖνη ποὺ βρισκόταν στὸ τέλος—ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ
τὸν ἀναστατώσῃ.

«Μὲ δυὸ λόγια, κύριε, ἡ χωρίζετε ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τὴν Ζι-
νέτ, ἢ παύω νὰ σὰς στέλλω οἰοδήποτε ἐπίδομα καὶ σὰς ἀποκληρώ-
νω ὀριστικῶς».

Ὁ Ρισάρ γνῶριζε τὸν πατέρα του, ἤξερε τὶς συνήθειές του.
Ὁ γρηαὶδς ντὲ Βεϊνάκ ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἀκλόνητη θέληση καὶ
ἀφάνταστο πείσμα. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ γραμμένη, μάλιστα, στὸν
πληθυντικὸ, δὲν ἦταν μπλόφφα. Αὐτὸ τὸ ἤξερε θαυμάσια ὁ Ρισάρ.
Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔτρεμε.

Νὰ χωρίσῃ ἀπ' τὴ Ζινέτ, νὰ παύσῃ πιά νὰ ζῇ μαζί τῆς! Καὶ
ὅμως τὴν ἀγαποῦσε τόσο...

«Κοῦμένη Ζινέτ!» σκέφθηκε.

Καῦμένη; Φυσικά. Γιατὶ ὁ Ρισάρ καταλάβαινε ὅτι θὰ χώρι-
ζε ὁπωσδήποτε. Θὰ χώριζε, ἀσχετῶς πρὸς τὸ δυνατό αἰσθημά
του, γι' αὐτὴν—ἀσχετῶς πρὸς τὴ δυστυχία στὴν ὁποίαν θὰ τὴν ἐρ-
ριχνε—ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἡθικὴ ὑποχρέωση ποὺ εἶχε ἀπέναν
τῇ τῆς.

Ἀπὸ πέντε χρόνια ποὺ ζοῦσε τώρα στὸ Παρίσι σπουδάζοντας
χημεία ὁ ντὲ Βεϊνάκ γνῶριζε τὴν Ζινέτ. Τὴν εἶχε πρωτογνωρίσει
ὅταν αὐτὴ ἦταν δεκατριῶν ἐτῶν.

Τοῦ εἶχαν προκαλέσει πατάληξη τὰ μάτια τῆς καὶ τὸ μικρὸ
σκοπικὸ, καλλιτεχνικὸ μικροσκοπικὸ στοματάκι τῆς. Ἦταν ἀνε-
ψία τῆς σπινογοικοκυρᾶς του καὶ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια τὸν βοή-
θησε στὴν κατάκτησή τῆς.

—Μικρὸ μου ἀγγελουδί! συνήθιζε νὰ
τῆς λέῃ τὸν πρῶτο χρόνο.

Κι' ἐκεῖνη γελούσε.

—Ζινετοῦλά μου! τὴν φώναζε τὸν δεύ-
τερο χρόνο.

Κι' ἐκεῖνη τὸν ἀγκάλιαζε μὲ στοργή.

—Μπέμπη μου—Ὑπεροχὸ μου κομψο-
τέχνημα! τὴν ἀποκυλοῦσε τὸν τρίτο χρόνο.

Κι' ἐκεῖνη τὸν κύτταζε δύσπιστα κι' ἔ-
σκυβε τὸ κεφάλι—ἐνῶ τὸ στήθος τῆς ἀνε-
βοκαίεβαινε ἄτοκτα.

Τὸν τέταρτο καὶ τὸν πέμπτο χρόνο τῆς
ἔδινε ἕνα σωρὸ γλυκὰ ὀνόματα, τῆς ἔδει-
χνε μὴ λατρεία ἀπέραντη.

Ὑστερα... Ὑστερα ἡ αἰώνια ἱστορία.
Στὴ δική του θερμὴ ἀγάπη ἡ Ζινέτ τοῦ
ἀνταπέδωσε μὴ χιλιοδοκιμασμένη λατρεία,
μὴ ἀγνὴ καὶ τέλεια ὀφεισμένη, ὥπου, ἔ-
δω καὶ τρεῖς μῆνες, τὴν εἶχε κλείσει σὰν
ἕνα ὑπέροχο πουλί, μέσα στὸ κομψὸ του
διαμέρισμα.

Ὁ γάμος; Θὰ γινόταν μόλις θάπαιρνε
τὸ δίπλωμά του ὡς χημικός.

Καὶ τώρα, ἐνῶ εἶχε περὶ φανὰ μέσα
στὴ τσέπη του τὸ δίπλωμα ἔπαιρνε αὐτὴ
τὴν ἐπιστολή, ποὺ θὰ ἔδετε τελεία καὶ παύ-
λα στὸ γλυκὸ ὄνειρό τους.

Ναί. Γιατὶ τὸ τρομερὸ ἐλάττωμα τοῦ
Ρισάρ ἦταν ἡ ἀνανδρία. Ἦταν ἄνθρωπος
καὶ τὸ ἤξερε. Δὲν εἶχε τὸ ψυχικὸ σθένος
καὶ τὴν δύναμη νὰ εἰχθῇ στὸν ἀγῶνα τῆς
ζωῆς καὶ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Τί θὰ γινόταν
ἀν τοῦ ἔκοβαν τὸ ἐπίδομα; Χρέη, δάνεια,
ἐξώσεις, ἔλλειψις τσιγάρων, πείνα τρεχάμα-
τα, ἀγωνία...

Ἀ! ὄχι! Δὲν μπορούσε νὰ ἀντιμετωπί-
σῃ τέτοια πράγματα.

Τὸ ἄλλο πρῶτὸ ἕνα κλασικὸ σημείωμα
ἔδινε τὸ μοιραῖο τέλος! «Ζινετοῦλά μου
γλυκεῖα... μὴν μὲ κακίσῃς... καὶ οἱ περι-
στάσεις... ὅμως θὰ σοῦ εἶμαι αἰώνια ἀφω-
σιωμένος».

—Βοήθεια!.. βοήθεια!..

—Θὰ σὲ σκοτώσω, ἄτιμη!..

Ἡ ὑπερέτρια τοῦ βου πατώματος τῆς

ΠΑΝΘΕΟΝ

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φυλακιστέας
τῆς ἔμενε σιωπηλή.

πολυκατοικίας «Κλιού» τινάχθηκε ἀ-
πότομα ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς.

Ἡ τρομαγμένη ἐκεῖνη γυναίκα
κραυγὴ καὶ ἡ ἀνδρική ἀπειλὴ ἐρχό-

ταν ἀπὸ τὸ δεύτερο πάτωμα.

«Θεέ μου!» ψιθύρισε ἡ ὑπερέτρια ἀνοίγοντας τὸ φῶς.
Μιὰ τέτοια ἄγρια κραυγὴ, μέσα στὴν νύκτα, θὰ ἦταν ἡδὴ ἀρ-
κετὴ γιὰ νὰ ἀναστατώσῃ καὶ τὸν πιὸ θαρραλέο ἄνθρωπο. Ἀλλὰ
μιὰ τέτοια κραυγὴ, αὐτὸ τὸ δέυτερο πάτωμα, εἶχε γιὰ τὴν
ὑπερέτρια τοῦ βου πατώματος τεραστία σημασία. Γιατὶ στὸ δεύ-
τερο πάτωμα κατοικοῦσε ὁ διάσημος χημικός Ρισάρ ντὲ Βεϊνάκ,
ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ ὑπερέτρια εἶχε πικρὲς, ἀλλὰ καὶ τόσο ἐξαισιες
συνάμα—ἀναμνήσεις.

—Βοήθεια!.. ἀκούστηκε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ ἴδια κραυγὴ.

Ἡ ὑπερέτρια ὥρμησε στὴ πόρτα, τὴν ἀνοίξε, κατέβηκε τέσσα-
ρες τέσσαρες τὶς σκάλες καὶ κύλησε σὰν τρελλὴ τὸ κουδούνι τοῦ
τρίτου πατώματος... Ὑστερα βλέποντας ξαφνικὰ ὅτι ἡ πόρτα ἦταν
ἀνοικτὴ, μπῆκε μέσα στὸ χῶλ καὶ τραβήξε ἀποφασιστικὰ στὴν
πρῶτη φωτισμένη πόρτα ποὺ εἶδε μπροστά τῆς.

—Ζινέτ! φώναξε κατάπληκτος ὁ ἄνδρας ποὺ στεκόταν ὀρθίως
μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ Ζινέτ—ἡ ὑπερέτρια—ἔκλεισε τὰ μάτια ἀπὸ φρίκη. Ὁ ἄν-
δρας ἐκεῖνος, ποὺ ἦταν ἀκόμη μὲ τὸ παλτό καὶ μὲ τὸ καπέλλο,
κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα ματωμένο μαχαίρι. Στὰ πόδια του,
μ' ἕνα βαθὺ τραῦμα στὴν κοιλιά, βρισκόταν μιὰ γυναίκα—ἡ γυναι-
κα του νεκρή...

Σὲ ὅλη τὴν πολυκατοικία ἀκούονταν τώρα τρομαγμένες φωνές
καὶ τρεχάματα. Ἡ Ζινέτ ἔμεινε ἕνα λεπτὸ διστακτικὴ. Ὑστερα, μὲ
μιὰ ξαφνικὴ λάμψη στὸ βλέμμα, ἄρπαξε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦ ἀπολυτομένου Ρισάρ, σκούπισε πάνω
στὴν ρόμπα τῆς τὴ λαβὴ του καὶ ρίχ τη-
κε πάνω στὴ νεκρή.

Τὴν ὥρα ποὺ μπήκαν οἱ πρῶτοι μάρτυ-
ρες καὶ ὁ πρῶτος ἀστυφύλαξ, ὁ Ρισάρ στε-
κόταν ἀκόμα μὲ ὕψος ἡλιθίου, ἐνῶ ἡ Ζινέτ
ἦταν σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὴ νεκρή,
μὲ τὸ μαχαίρι χωμένο βαθειὰ μέσα στὸ
τραῦμα τῆς κοιλίας τῆς...

Αὐτὴ τὴν ἱστορία ἂν ἤξεραν, ὕστερα
ἀπὸ μερικὸς μῆνες, οἱ δικασταὶ ποὺ δίκα-
σαν τὴν Ζινέτ, θὰ καταλάβαιναν καλλίτερα
τὸ ἐξωφρενικὸ δρᾶμα ποὺ διαδραματίσθηκε
μπροστά τους.

Κατὰ τὴν δίκη, ὁ Ρισάρ ντὲ Βεϊνάκ
μάταια εἶχε κάνει χίλιους ὄρκους γιὰ τὴν
ἀθωότητα τῆς Ζινέτ καὶ γιὰ τὴν δική του
ἐνοχὴ! Οἱ ὄρκοι του δὲν εἶχαν καμμιά βα-
ρύτητα μπροστὰ στὴν καταθλιπτικὴ κατη-
γορία τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ ἀστυφύλακος
ποὺ εἶχαν δὴ μὲ τὰ μάτια τους τὴν Ζινέτ νὰ
κρατᾷ ἀκόμα τὸ μαχαίρι στὴν κοιλιά τῆς
κυρίας ντὲ Βεϊνάκ καὶ τοὺς ὄρκους τῆς ἰ-
δίας κατηγορουμένης ὅτι αὐτὴ εἶχε διαπρά-
ξει τὸ ἐγκλημα.

Ὑπῆρχε καὶ ἡ δῆλωσις τοῦ ἐμπειρο-
γνώμονος ὅτι στὸ μαχαίρι ὑπῆρχαν τὰ δα-
κτυλικά ἀποτυπώματα μόνον τῆς Ζινέτ.
Ἄλλως τε μήπως ἡ Ζινέτ δὲν ὁμολόγησε
τὴν ἐνοχὴ τῆς; Κατὰ τὴν διάρκειά τῆς
φυλακιστέας τῆς, ἔμενε πάντα σιωπηλὴ. Στὸ
δικαστήριο ἐδήλωσε ὅτι ἐσκότωσε ἀπο-
ζήλεια. Ποιὰ ἀνάγκη μαρτύρων ὑπῆρχε;
Ἄλλ' ὅταν οἱ ἐνοχλοὶ ἀπεφάνθησαν

«Ἐνοχος ἡ κατηγορουμένη», ὁ Ρισάρ ζή-
τησε ξαφνικὰ τὸν λόγο.

—Σὰς ὠρκίσθηκα, κύριοι, ὅτι ἔγὼ εἶ-
μι ὁ δολοφόνος. Δὲν μὲ πιστέψατε. Ἐ!
θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἔχω νὰ σκοτώσω.

Καὶ τραβώντας ἕνα περιστρεφὸ ἀδειασε
ἐξάλλος καὶ τὶς τέσσαρες σφαῖρες του κατὰ
τοῦ προέδρου κρατώντας τὴν τελευταία γιὰ
τὸν ἐαυτὸ του.

Καὶ ἡ Ζινέτ, Ἡ Ζινέτ ἐξακολούθησε νὰ
ἐπιμένῃ στὴν ἐνοχὴ τῆς. Τί τῆς χρειαζόταν
τώρα ἡ ζωὴ ἀρὸς ἦταν πεθαμένος ὁ Ρισάρ;
ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΕ'ΙΓ

ΤΟ ΕΞΕΠΡΕΣ ΤΟΥ 5^{ΟΥ} ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ

ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΔΙΗ-

—Τί τρέχει ; Τί τρέχει ;
Οί εξη επιβάται του άσανσέρ γύρισαν τρομαγμένοι τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸν χειριστή. Τρομακτικά κουνούνισματα είχαν ἀνηγήσει μέσα στὸν οὐρανοξύστη. Περισσότερο σαστισμένοι καὶ ἀπὸ τοὺς επιβάτας, ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ πάτησε τὸ ἀξελερατέρ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ κινούμενο κλουβὶ νὰ ἐπιταχύνῃ ἀπελπιστικά τὴν κἀθοδὸν τοῦ καὶ ὕστερα μ' ἓνα τρομακτικὸ τρίξιμο τῶν καλωδίων καὶ γκρεναζιῶν, νὰ σταματήσῃ ἀπότομα, κάνοντας τοὺς επιβάτας τοῦ νὰ τιναχθοῦν σχεδὸν ὁ ἓνας ἐπάνω στὸν ἄλλο.

—Θεέ μου ! φώναξε ἡ Λίλιαν Στόρς, γυρίζοντας πρὸς τὸν θεῖό της, τὸν χονδρὸ κ. Στόρς.
—Πῶς δὲν σκοτωθήκαμε ! μουρμούρισαν δυὸ τρεῖς ἄλλοι επιβάται.
—Ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ γύρισε πρὸς αὐτοὺς.
—Ἐ βουαλά ! κύριοι καὶ δεσποινίς μου ! εἰπε χαμογελώντας.
Τοὺς κύτταξε ἓναν ἓναν, τοὺς επιβάτας ἐκείνους ποὺ εἶχαν μῆν ἀπὸ τὸ πενηχοστὸ πάτωμα μέσα στὸ άσανσέρ—ἐξπρές, ποὺ κατέβαινε κατ' εὐθείαν στὸ ἰσόγειο. Ἦσαν ἐξ ἓν συνόλω. Ἡ δεσποινὶς ποὺ εἶχε μιλήσει, ὁ χονδρὸς θεῖός της, ἓνας νεαρὸς ποὺ φαινόταν ἀρραβωνιαστικὸς τῆς νέας, ἓνας μεσήλιξ κύριος, ἓνας ἄλλος νέος μὲ ξανθὸ μουστάκι κι' ἓνας πάστορ.
—Τί βουαλά καὶ ξεβουαλά ! φώναξε ὁ χονδρὸς κ. Στόρς. Τί γίνεται τώρα ;
—Γίνεται, ἀπλούστατα, κύριε, ἀπήντησε ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ, ὅτι, πάθαμε βλάβη, ὅτι εἴμαστε σταματημένοι μετὰ 30ου καὶ 31ου πατώματος καὶ ὅτι ἀνὰ μείνωμε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐπὶ πέντε ἢ δέκα λεπτά.
—Ἀχ ! καὶ ἂν πάθωμε τίποτα ; φώναξε ἡ Λίλιαν Στόρς.
—Δεσποινίς μου δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχητε, ἀπήντησε ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ. Δὲν διατρέχομε κανένα κίνδυνο.
—Μὰ καλὰ, πῶς ἔγινε αὕτη ἡ βλάβη ; ρώτησε ὁ νέος μὲ τὸ ξανθὸ μουστάκι.

—Ἐγὼ φταίω, κύριε, ἀπήντησε ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ. Γιατὶ ὁ πάταγος τῶν κουνούνιων μὲ ξάφνιασε καὶ ἔκανα κάποιον λαθασμένο χειρισμό.
—Ποῖος εἶναι ὁ λόγος ποὺ κτύπησαν αὐτὰ τὰ κουνούνια ; ρώτησε ὁ μεσήλιξ κύριος.
—Μὰ δὲν τὸ ξέρετε, κύριε ; εἶπε ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ. Εἶναι τὸ σύστημα κινδύνου. Σημαίνει ὅτι ἔγινε κάποια ληστεία στὸ... σταθίτε μιά στιγμή.
—Ἐγὺρσις δεξιὰ, κύτταξε ἓνα πίνακα καὶ πρόσθεσε.
—Στὸ 50ο πρῶτο πάτωμα !
—Στὸ 50 ! Ὑψιστε Θεέ ! φώναξε ὁ κ. Στόρς. Μήπως μῆλιναν στὸ γραφεῖό μου !

—Μὰ θεῖε, γιατί κάνεις ἔτσι ; διεμαρτυρήθη ἡ Λίλιαν. Τί θὰ κλέψουν εἶχε στείλει ὅλα τὰ χρήματά σου στὴν Τράπεζα ;
—Ὡ ! ἔχεις δίκιο, Λίλιαν, ἔχεις δίκιο !
—Λοιπὸν, τί γίνεται μὲ τὰ κουνούνια ; ρώτησε ὁ πάστορ τὸν χειριστή τοῦ άσανσέρ.

—Ἀ ! πάτερ μου ! γίνεται τὸ 8ο θαῦμα τοῦ κόσμου. Πόρτες, παράθυρα, καθε μέσον ἐξόδου κλείει ἀυτόματως καὶ ἐρμητικῶς. Ἔτσι ὁ ληστής ἢ οἱ λη-

—Καὶ δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, θὰ διαρκέσῃ πολὺ αὕτη ἡ κατάσταση ; ρώτησε ὁ νεαρὸς ποὺ στεκόταν κοντὰ στὴν μὲς Στόρς. Δὲν ὑπάρχει τέλος πάντων τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ ; Τὰ πέντε ἢ δέκα λεπτά σας ἔχουν περάσει, φίλε μου !

—Τί θέλετε νὰ σὰς κάνω, κύριε ; διεμαρτυρήθη ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ. Χρειάζεται λίγη ὑπομονή !

—Βέβαια, πρέπει νὰ κάνωμε λίγη ὑπομονή, παρετήρησε ὁ πάστορ. Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ μεγαλειότερο προτέρημα.

—Ὡ ! δόξα τῷ Θεῷ ! φώναξε ὁ χονδρὸς κ. Στόρς. Δόξα τῷ Θεῷ ποὺ ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀπαραίτητη ! Ἐμένα δὲν ἔννοεῖ νὰ μ' ἀκούσῃ... Πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη...

—Θεῖε ! διεμαρτυρήθη ἡ Λίλιαν.

—Ἀλλὰ ὁ θεῖός της εἶχε πάρει φόρα.

—Δὲν ξέρω τίποτα ! Ἐχω δίκιο ἐγὼ. Χρειάζεται ὑπομονή !. Ἀκοῦστε

πάτερ μου, αὐτὸς ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ—ἔδειξε τὸν νεαρὸ ποὺ στεκόταν κοντὰ στὴν ἀνηψιά του—ὁ κύριος Ὀλιβερ Γκράντ. Ἀγαπᾷ τὴν ἀνηψιά μου καὶ μὲ ἔσκασε μὲ τὴν ἐπιμονή του νὰ παντρευθῇ μαζί της. Τοῦ λέγω νὰ κάνῃ ὑπομονή, τοῦ λέγω...

—Κύριε Στόρς ! εἰπε ὁ νέος κοκκινίζοντας.
—Δὲν ἔχει, κύριε Στόρς καὶ κύριε Στόρς ! φώναξε ὁ χονδρὸς θεῖος. Θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴν γνώμη ἑνὸς σοβαροῦ ἀνθρώπου, ἑνὸς λειτουργοῦ τοῦ Θεοῦ... Λοιπὸν, πάτερ μου, σὰς ἔλεγα ὅτι ὁ κ. Γκράντ ἀπ' ἐδῶ δὲν ἔννοεῖ νὰ κάνῃ ὑπομονή. Θέλει καὶ καλὰ νὰ παντρευ-

θῇ ἀμέσως μὲ τὴν ἀνηψιά μου... Πῆγε καὶ ἔβγαλε μιά ἀδεια γάμου, πῆρε καὶ τὴν ἀνηψιά μου καὶ ἦρθαν στὸ γραφεῖό μου γιὰ νὰ μοῦ ζητήσουν τὴν ἐγκρίσή μου ! Ἀκοῦς ἐκεῖ ; Νὰ ἐγκρίνω ἐγὼ ἓνα τέτοιο γάμο !

—Μὰ γιατί δὲν ἐγκρίνετε τὸν γάμο, κύριε ; ρώτησε ὁ πάστορ. Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἀποτελοῦν ἓνα πολὺ ταριαστὸ ζευγαράκι.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔγιναν κατακόκκινοι. Ὁ μεσήλιξ κύριος καὶ ὁ νεαρὸς μὲ τὸ ξανθὸ μουστάκι ξερόβηξαν. Ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ ἔκανε πῶς δοκιμάζει τοὺς μοχλοὺς του, ἐνῶ τ' αὐτιά του ἦσαν τεταμένα πρὸς τὴν συζήτηση.

—Ὁ κύριος Στόρς στάθηκε λίγο πρὶν ἀπαντήσῃ.
—Τῆς ἰδίας γνώμης εἶμαι κι' ἐγὼ, πάτερ μου. εἶπε, ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἀκριβῶς λέγω τοῦ κυρίου Γκράντ νὰ κάνῃ ὑπομονή... Νὰ βελτιώσῃ λίγο τὴν θέση του, νὰ σχηματίσῃ μιά μικρὴ περιουσία.

—Θεῖε ! διεμαρτυρήθη πάλι ἡ Λίλιαν.
—Ὁ κ. Στόρς ὅμως εἶχε γίνεῖ ξαφνικὰ ἔξω φρενῶν.

—Ἀκοῦτε ἐκεῖ, πάτερ μου ! θέλει νὰ πάρῃ τὴν ἀνηψιά μου, τῆς ὁποίας εἶμαι μόνος κηδεμὼν καὶ δὲν λογαριάζει ὅτι ἡ Λίλιαν ἔχει ὀκτακόσιες χιλιάδες δολλάρια ἀτομικὴ περιουσία ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἔχει πεντάρα.

—Κύριε Στόρς, σὰς παρακαλῶ... μὲ προβάλλετε ἐμπρὸς σὲ τόσο κόσμο, τραύλισε ὁ Ὀλιβερ Γκράντ.

—Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει ! φώναξε ὁ κ. Στόρς. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ καταλάβῃ καλὰ εἶναι ὅτι ἂν δὲν σχηματίσῃς μιά ἀτομικὴ περιουσία τουλάχιστον διακοσίων χιλιάδων δολλαρίων, δὲν θὰ σοῦ δόσω τὴν ἀνηψιά μου !

Μιά λάμψις φάνηκε ξαφνικὰ μέσα στὰ μάτια τοῦ ἐρωτευμένου. Ἐχωσε ἀπότομα τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἓνα χαρτί καὶ τὸ ἔδειξε στὸν πάστορα.

—Τὸ βλέπετε αὐτό, πάτερ μου ;

—Ἀδεια γάμου... εἶπε ὁ πάστορ.

—Ἐ ! νὰ λοιπὸν τί τὴν κάνω τὴν ἀδεια γάμου ! φώναξε ὁ νέος μὲ λύσσα.

Καὶ πρὸ τοῦ κανεῖς προκάνῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, τὴν εἶχε κάνει χίλια μικρὰ κομμάτια.

—Ὀλιβερ ! στέναξε ἡ νέα.

—Ἀγάπη μου ! δὲν θὰ δεχόμουν ποτὲ νὰ σὲ καταδικάσω νὰ μὲ περιμένῃς ἕως ὅτου γίνω πλούσιος. Δὲν πειράζει ! Δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ ζήσωμε μαζί ! Μείνε λοιπὸν μαζί μὲ τὸν θεῖό σου κι' ἄς σὲ παντρεύῃ αὐτὸς ὁ τρελλὸς μ' ὅποιον θέλει.

—Ὁ τρελλὸς ; Πῶς τὸ εἶπες ; Ὁ τρελλὸς ; οὐρ-
λιασε ὁ κ. Στόρς σηκώνοντας τὸ χέρι.

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια του γούρλωσαν, ἡ ἀναπνοὴ του λαχάνισε, τὰ γόνατά του λύγισαν.

—Ὡ !.. ἔκανε καὶ σωριάσθηκε στὸ δάπεδο τοῦ άσανσέρ.

Ὁ πάστορ εἶχε ἤδη σκύψει ἐπάνω του. Ἡ Λίλιαν ἔκλαιγε. Ὁ Ὀλιβερ Γκράντ ἀγωνιοῦσε. Ὁ μεσήλιξ κύριος καὶ ὁ νεαρὸς μὲ τὸ ξανθὸ μουστάκι ἔβιναν τὰ κεφάλια τους. Ὁ χειριστής τοῦ άσανσέρ βοήθησε τὸν πάστορα νὰ μισοσηκώσῃ τὸν χονδρὸ κύριο Στόρς.

—Ἀναπνοή !.. ἀναπνοή !.. στέναξε ὁ κύριος

ΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΑΡΡΥ ΜΠΡΕΣΤ

Στόρς. Ἡ καρδιά μου...

Τοῦ ξέσφιναν λίγο τὸ κολλάρο καὶ φάνηκε κάπως ἀνακουφισμένος.

—Πάτερ μου... πάτερ μου... ψέλλισε. Θὰ πεθάνω. Τὸ νοιώθω ὅτι θὰ πεθάνω.

Ἐνας λυγρὸς τῆς Λίλιαν τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι.

—Μὴν κλαῖς, Λίλυ μου... μὴν κλαῖς.. Δὲν ὠρε-
λουν τὰ κλάματα.

Στράφηκε πάλι πρὸς τὸν πάστορα.

—Πάτερ μου... δός μου τὴν εὐλογία σου.

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ πεθάνετε, τέκνον μου, εἶπε ὁ πάστορ παρηγορητικά.

—Ὁχι, ὀχι, θὰ πεθάνω, τὸ ξέρω. Εὐλόγησέ με πάτερ μου... Κάνε μιά προσευχὴ γιὰ μένα..

Ὁ πάστορ ἀναγκάσθηκε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν παράκληση τοῦ κ. Στόρς. Ὁ χονδρὸς ἀνθρώπος φαινόταν κάπως καλλίτερα τώρα.

—Πάτερ μου... τί πρέπει νὰ κάνω προτοῦ πε-
θάνω, ὥστε νὰ συγχωρεθῶν οἱ ἁμαρτίες μου ;

—Μιά καλὴ πράξη, φίλε μου, μιά καλὴ πράξη...

—Δηλαδή ;

Ὁ πάστορ ἔρριξε ἓνα χαρακτηριστικὸ βλέμμα πρὸς τὸ ζεύγος τῶν ἐρωτευμένων ποὺ ἦσαν σκυμμένοι τώρα μ' ἀγωνία πάνω ἀπὸ τὸν κύριο Στόρς.

—Μά... μὲ εἶπε τρελλό, πάτερ μου ! διεμαρτυρήθη ὁ κ. Στόρς.

—Τόσο τὸ καλλίτερο, φίλε μου, τόσο τὸ καλλί-
τερο, εἶπε ὁ πάστορ μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή του. Ἡ

Ἡ πράξις σας θὰ ἔχῃ μεγαλειέταν ἀκόμη βαρύτερη. Συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθρούς σας, συγχωρεῖτε ἐ-
κείνους ποὺ σὰς ἔκαναν κακό, εἶπε ὁ Χριστός. Νὰ

μὰ εὐκαίρεια νὰ ἐφαρμόσετε τὴν συμβουλὴ τοῦ Κυρίου.

Τὸ βλέμμα τοῦ Στόρς ἔλαμψε ἀπότομα.

—Βέβαια, ἔχει δίκαιο ὁ πάστορ, σκέφθηκε. Στὸ κάτω κάτω ὁ Ὀλιβερ δὲν εἶναι ἐχθρὸς μου.

Καὶ παίρνοντας ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασή του, ἐδῇ λωσε μὲ ἐπίσημο ὕφος.

—Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὀρκίζομαι... ὅτι... ἐγκρίνω τὸν γάμο τῆς ἀνηψιάς μου Λίλιαν Στόρς μὲ τὸν... Ὀλιβερ Γκράντ !

—Θεῖέ μου, χρυσέ μου θεῖε ! εἶπε ἡ Λίλιαν μὲ λυγμούς.

Ὁ Ὀλιβερ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι.

—Καὶ τώρα, μορῶ νὰ πεθάνω ἡσυχος, εἶπε ὁ κ. Στόρς, ὁ ὁποῖος, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα φαινόταν ἡσυχώτερος.

Μ π ἄ γ κ ! Σὰν μιά ἀπάντησις, μ' ἓνα ἀπό-
τομο πήδημα τὸ άσανσέρ εἶχε ἀρχίσει νὰ κατε-
βαίνει.

—Μπράβο ! γρήγορα, γρήγορα ! φώναξε ὁ Ὀλι-
βερ Γκράντ. Θὰ προκάνωμε νὰ πᾶμε τὸν κύριο Στόρς σὲ κανένα νοσοκομεῖο !

Τὸ κινούμενο κλουβὶ σταμάτησε ἐπὶ τέλους στὸ ἰσόγειο καὶ ὁ χειριστής ἀνοίξε θριαμβευτικά τὴν με-
τάλλινη πόρτα του.

—Γρήγορα, γρήγορα, ἓνα φορεῖο ! φώναξε πρὸς τοὺς ἀστυφύλακας ποὺ στεκόταν μπροστὰ στὴν ἐξοδ.

—Ἐνα ταξί, ἓνα ταξί ! φώναξε ὁ κ. Στόρς ὁ ὁποῖος, ὥρσιμμένος, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτοῦ του πολὺ καλλίτερα.

Πράγματι, εἶχε σηκωθῇ καὶ βάδιζε σχεδὸν χω-
ρὶς καμμιὰ βοήθεια.

—Μιά στιγμή ! εἶπε ἓνας ἀστυφύλαξ πλησιάζον-
τας τὸν δμῖλο. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κύριοι καὶ δε-
σποινίς μου, μιά μικρὴ ἐρευνα. Ἀπὸ τὸν κύριο Στόκμπριτζ τοῦ 50ου πατώματος ἔκλεψαν ἓνα περι-
δέραιο δέξιας 150,000 δολλαρίων. Ἐχομε ἐντολὴ νὰ ἐρευνήσωμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρισκόνται αὕτη τὴν στιγμή μέσα στὸ μέγαρο.

—Εὐχαρίστω, εὐχαρίστω ! εἶπε ὁ κ. Στόρς. Κάντε γρήγορα μονάχα.

Ὁ ἀστυφύλαξ πλησίασε τὸν πάστορα.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, πάτερ μου. Ντρέπομαι πραγματικά.

—Τὸ καθήκον εἶναι ἱερώτερον καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδymά μου, ἀπήντησε ὁ πά-
στορ. Ἐρευνήσέ με, τέκνον μου !

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔψαξε τὰ ροῦχα τοῦ πάστορος, ὑπεκλίθη μὲ σεβασμὸ καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι.

—Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε, πάτερ μου !

—Μὰ θέλω νὰ μείνω μαζί μὲ τοὺς κυρίους ἐδῶ ! εἶπε ὁ πάστορ.

—Περιμένετέ τους ἔξω, πάτερ μου. Θὰ σὰς τοὺς στείλω ἓναν ἓναν καὶ ἀρ-
κετὰ γρήγορα μάλιστα.

Ὁ πάστορ προχώρησε μὲ ἀργὰ βήματα.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο, ὁ ἀστυφύλαξ, κατόπιν ἐρεῦνης, ἀφῆσε ἐλευθέρους τὸν μεσήλικα κύριο τὸν νεαρὸ μὲ τὸ ξανθὸ μουστάκι καὶ τὸν κύριο Στόρς. Ξαφνι-
κά, ἐρευνώντας τὸν Ὀλιβερ Γκράντ, ἀνεκάλυψε μέσα στὴν τσέπη του τὸ πο-
λύτιμο περιδέραιο.

—Ἀ ! ἄ ! φώναξε ὁ ἀστυφύλαξ θριαμβευτικά.

—Ἀα ! φώναξε καὶ ἡ Λίλιαν ποὺ ἔκλινε νὰ πέσῃ σχεδὸν ἡμιλίποθυμη.

Ὁ Ὀλιβερ Γκράντ τὴν ἄρπαξε μὲ λαχτάρα.

—Ἀγάπη μου.

—Ἀσε τὰ «ἀγάπη μου» καὶ τὰ κολοκῦθια ! βροτοφώνησε ὁ ἀστυφύλαξ.

—Μὰ δὲν τὸ ἔκλεψα ἐγὼ τὸ περιδέραιο ! φώναξε ὁ νέος. Δὲν ξέρω ποῖος
μοῦ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη !

—Ἀλλοῦ αὐτὰ, ἀλλοῦ αὐτὰ ! εἶπε ὁ ἀστυφύλαξ. Ἐμπρὸς ! Πᾶμε ἐπάνω.

—Θεῖε ! θεῖε ! στέναξε ἡ Λίλιαν.

Ὁ κύριος Στόρς ἐπέστρεψε κοντὰ της.

—Τί τρέχει ; ρώτησε.

—Τρέχει, ἀπήντησε ὁ ἀστυφύλαξ, ὅτι ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ κλέπτης
τοῦ περιδεραιου. Ἀ β ἄ ν τ ι, πᾶμε ἐπάνω !

Μὲ τὸ ἔξπρές τοῦ πενηχοστοῦ πατώματος ἀνέβαιναν σὲ λίγο ὁ κ. Στόρς,
ἡ ἀνηψιά του, ὁ Ὀλιβερ Γκράντ καὶ ὁ ἀστυφύλαξ. Ἐνὸς περιστροφῆς ἦσαν
στηρικμένοι στὸν κρόταφο τοῦ νέου.

—Τὸ νοῦ σου ! ἔλεγε κάθε τόσο ἀπειλητικὰ ὁ ἀστυφύλαξ.

Βγήκαν στὸ 50ὸ πάτωμα, ὅπου ὁ ντέτεκτιβ Λάιτον καὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ
συζητοῦσαν μὲ τὸν κύριο Στόκμπριτζ, τὸ θῦμα τῆς ληστείας.

—Σὰς ἔφερα τὸ πουλάκι κύριε Λάιτον, εἶπε, ὁ ἀστυφύλαξ παραδίδοντας
συγχρόνως στὸν κ. Στόκμπριτζ τὸ περιδέραιο.

—Μὰ δὲν εἶναι αὐτός ; εἶπε ὁ Στόκμπριτζ, κυττάζοντας τὸν Ὀλιβερ. Ὁ
ἀνθρωπος ποὺ μοῦ ἐπετέθη ἦταν μᾶλλον κοντός, ἀδύνατος, μὲ γυαλιὰ καὶ μαῦ-
ρα ροῦχα.

—Μὰ τί διάβολο ! εἶπε ὁ ἀστυφύλαξ ποὺ εἶχε φέ-
ρει τὸν Ὀλιβερ. Τὸ περι-
δέραιο βρέθηκε στὴν τσέ-
πη τοῦ κυρίου... Ψάξαμε
ἄλλωστε ὅλο τὸν κόσμο, ἂ
κόμη καὶ τὸν πάστορα.

—Τὸν πάστορα ! φώ-
ναξε ὁ ντέτεκτιβ Λάιτον.
Τὸν πάστορα ! Δὲν μοῦ ἔλε-
γαν κοντός, ἀδύνατος, μὲ
γυαλιὰ ;

—Ναί, ναί !

—Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ;

—Ἐφυγε.

Ὁ ντέτεκτιβ κτύπησε
τὸ πόδι του μὲ λύσσα.

—Ὁ πάστορ ἦταν ὁ
ληστής ! εἶπε. Τὸν ξέρω.
Φορεῖ κάτι ἰδιότροπα μαῦ-
ρα ροῦχα. Μόλις ξεκομ-
πώσῃ πέντε αὐτόματα κουμ-
τιά, τὸ κοστούμι του με-
ταεῖται σὲ ἱερατικὸ ἐν-
δυμα. Τὸν γνωρίζω, τὸν
γνωρίζω... Ὁ ψευτοπάστορ
εἶναι ἓνας τρομερὸς κακο-
ποιός.

—Ὡ, διάβολο ! φώναξε
γελώντας ὁ κ. Στόρς. Ὅλο
ψεύτικα πράγματα εἶχαμε

Ὁ Ὀλιβερ Γκράντ τὴν ἄρπαξε γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.
σήμερα. Ἐγὼ ἔπαθα ψευ-
τοσυγκοπὴ, ὁ πάστορ ἦταν ψευτοπάστορ.

Ἡ Λίλιαν κύτταξε μ' ἀγωνία τὸν θεῖό της.

—Θεῖέ μου.. μήπως κι' ὁ ὄρκος σου ἦταν ψεύτικος ;

—Ἄντε, ἄντε ! ἀπήντησε καλοκάγαθα ὁ θεῖός της. Φροντίστε νὰ βγάλετε
καμμιὰ καινούργια ἀδεια γάμου.

Ὁ ντέτεκτιβ Λάιτον, ὁ Στόκμπριτζ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν καταλάβαιναν τίποτε.
Ἡ ΧΑΡΡΥ ΜΠΡΕΣΤ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΠΩΣ ΧΑΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ

Σας φαίνεται δύσκολον νά αποκτήσετε φίλους; Και νά τους κρατήσετε; 'Ανήκετε στήν κατηγορία εκείνων που δέν είναι πολύ δημοφιλείς; 'Απορείτε γιατί δέν έχετε συμπάθειες; Γιατί δέν σας καταλαβαίνουν;

Κάθε άνθρωπος θέλει νά έχη φίλους. Οίαδήποτε πλούτη και αν έχει αποκτήσει ένας άνθρωπος, θεωρείται αποτυχημένος αν δέν έχει φίλους.

'Αντιθέτως, ένας άνθρωπος που απέτυχε στήν ζωή του αλλά κατώρθωσε νά αποκτήσει φίλ τς μπορεί νά είναι ευχαριστημένος. 'Έχει πετύχει κάτι οοβαρότατο.

'Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που δέν μπορούν νά αποκτήσουν φίλους ή νά τούς κρατήσουν» λέγει ο καθηγητής Χουπιγκάνερ του Πανεπιστημίου της Νέας 'Υόρκης, καθηγητής της ψυχολογίας. «Και τὸ πὶὸ λυπηρὸ ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δέν ξέρουν τὸ γιατί. Μὲ τὶς καλλίτερες διαθέσεις ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος πληγώνει μολταῦτα, χωρὶς νά τὸ θέλῃ, τὰ πρόσωπα πού συμπαθεῖ, «τοὺς πατὰ τὸν κάλο» ὥπως λέμε και γενικῶς τοὺς ἀναστατώνει. 'Υστερα ἀπορεῖ γιατί τὸν ἀποφεύγουν καὶ τὸν ἀποκλείουν σιωπηλῶς ἀπὸ τὸν κύκλο τούς».

Δέν ὑπάρχει πὶὸ ἀξιολύπητος ἄνθρωπος ἀπὸ ἐκείνον πού διψᾷ γιά συμπάθειες καὶ τὸ μόνο πού ἐπιτυγχάνει εἶναι νά καταντήσῃ μάλιστα.

Σύμφωνα με τὸν καθηγητὴν Χουπιγκάνερ, ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει φίλους ἢ χάνει γρήγορα ἐκείνους πού ἀποκτὰ κάνει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἕνα ἀπὸ τὰ ἐξῆς σφάλματα.

'Αν ἐξετάσετε τὶς πράξεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ὁ Καθηγητής, θά δῆτε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σπάνια λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὸν τοῦ ἄλλου. Διακρίνει μιά συζήτηση γιά νά πῇ ὅ ἡ δὴς τὴν γνώμη του ἐπὶ τοῦ συζητουμένου θέματος. 'Αναπτύσσει τὰ ἐπιχειρήματά του καὶ ἐξηγεῖ τὶς γνώμες του, ἀλλὰ σπάνια ἀφήνει τοὺς ἄλλους νά μιλήσουν.

Χωρὶς νά τὸ ξέρει, ἀποκτὰ τὴν φήμη ἐνοχλητικῶν. Κανείς δέν θέλει νά τὸν ἀκούῃ διαρκῶς. 'Όταν τὸν βλέπουν νά ἔρχεται, τὸν ὑποδέχονται μὲ παγωμένα χαμόγελα. Δέν θέλουν νά τὸν ἀκούσουν νά ἀρχίσῃ νά μιλᾷ ἀτέλειωτα.

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς δέν ἀντιλαμβάνεται ποτέ ὅτι εἶναι ἀπότομος, ὅτι χρησιμοποιεῖ συχνότατα τὸ «ἐγὼ» καὶ δέν ἀφήνει κανένα νά μιλήσῃ ἐπίσης.

Οἰονδήποτε ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ εἶναι ἀρκετὸ γιά νά τὸν κάνουν ἀντιπαθῆ.

'Ο ἄνθρωπος πού ἔχει πάντα ἀντιρροήσεις δέν μπορεί νά εἶναι πλούσιος σὲ φίλους. 'Αν τοῦ πῆτε ὅτι ἔχετε στὸν κῆπό σας τεράστια τριαντάφυλλα, θά σᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι γνωρίζει κάποιον ἄλλον πού ἔχει ἀκόμη μεγαλύτερα. 'Αν τοῦ πῆτε ὅτι τὸ ραδιόφωνό σας παίζει θαυμάσια, θά σᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι τὸ δικό του, ἢ κάποιου ἄλλου γνωστοῦ του—παίζει ἀκόμη καλλίτερα. 'Αν τοῦ δείξετε ἕνα βραβεῖο πού κερδίσατε, θά σᾶς δείξῃ δύο πού κέρδισαν αὐτό. 'Όλοι μας εὐχαριστιόμαστε γιά μιά ἐπιτυχία μας, νοιώθουμε κάποια περηφάνεια γι' αὐτήν. 'Αν κάποιος ἄλλος καταστρέφῃ ἐκ συστήματος τὴν ἱκανοποίησή μας αὐτή, κἀνοντάς μας νά χάνωμε τὴν πεποίθησή μας γιά μιά ὀρισμένη ἀνωτερότητά μας, ὁ κάποιος αὐτὸς δέν μπορεί νά μᾶς εἶναι συμπαθής.

'Ο ἄνθρωπος πού δὲ ι α φ ω ν ε ῖ πάντα δέν ἔχει φίλους. Τὸν βλέπετε νά μὴν ἀφήνῃ χωρὶς ἀντίρρηση καμμιὰ δήλωσή σας, καὶ νά βασανίζεται νά σᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ἔχετε ἄδικο. Πῶς νά τὸν συμπαθήσετε;

Ποτέ του δέν σκέπτεται πόσο ἐκνευριστικὴ εἶναι ἡ στάσις του γιά τοὺς ἄλλους. 'Αν θέλῃ τὴν φιλία ἑνὸς ἀνθρώπου, πρέπει νά σέβεται τὶς γνώμες αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νά τὶς ὑποστηρίξῃ πού καὶ πού.

Φυσικά, μιά τυχαία ἀντίρρηση δέν βλάπτει σὲ τίποτε τὴν φιλία. 'Αλλ' οἱ διαρκεῖς ἀντιρροήσεις ἐκνευρίζουν καὶ προκαλοῦν ἀντιπάθειες.

'Ένας ἄλλος τύπος τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος ἀποφεύγει εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού διηγεῖται διαρκῶς τὶς στενοχώριες του. Κανείς δέν

συμπαθεῖ τὸν «Λιωνίως Δυστυχισμένο καὶ 'Ατυχο». 'Όταν βλέπετε νά καταφθάνῃ ἕνας τέτοιος τύπος, διερωτᾶσθε. «'Αραγε θά ξανακούσω τὶς ἀτυχίες του»;

Καὶ στενοχωριόσθε βέβαια, γιατί θέλετε νά χαίρεσθε με τὴν παρέα τῶν φίλων σας, νά ξεχνάτε μαζί τους τὶς μιζέριες τῆς ζωῆς καὶ ὄχι νά τὶς ξαναθυμᾶστε ζωηρότερα κάθε φορὰ.

'Όλος ὁ κόσμος ἀντιπαθεῖ τὸν ἄνθρωπο πού κατακρίνει διαρκῶς τοὺς γνωστοὺς του—πού δέν βρίσκει ποτέ τίποτε τὸ καλὸ σὲ κανέναν. Διερωτῶμεθα τότε—καὶ μὲ τὸ δική μας—αν δέν θ' ἀρχίσῃ νά λέγῃ τὰ ἴδια καὶ γιά μᾶς μόλις φύγῃ ἀπὸ κοντά μας.

'Αν πραγματικὰ δέν ἐγκρίνετε τὶς πράξεις ἑνὸς ἄλλου, τὸ καλλίτερο πού ἔχετε νά κάνετε εἶναι σιωπᾶτε. 'Αν ὅμως θέλετε σ' ἀλήθει νά ἔχετε φίλους, πρέπει κατ' ἀρχὴν, νά λέτε «κάτι καλὸ γιά τοὺς ἄλλους».

'Η ἀπόλυτη εὐκρίνεια, εἶναι βαναυσότης. 'Ο καλλίτερος τρόπος γιά νά χάνετε τοὺς φίλους σας, εἶναι νά λέτε διαρκῶς τὴν ἀλήθεια, ὅσο καὶ ἂν τοὺς πειράξῃ! 'Αν καταλαβαίνῃ κανεὶς ὅτι δέν μπορεί νά δόσῃ τὶς γνώμεις του μὲ κάποιο τάκτι, τὸ καλλίτερο πού ἔχει νά κάνῃ εἶναι νά σιωπᾶν.

Φυσικῶς ἐπίσης καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει μανία νά δίνῃ συμβουλές. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ξέρεῖ πάντοτε τί ἀκριβῶς πρέπει νά κάνετε. Καὶ ὅμως, κανένας δέν τοῦ ἀρέσει νά παίρνῃ συμβουλές, ἔστω καὶ ὅταν τὶς ζητᾷ ὁ ἴδιος. 'Όλοι μας θέλομε νά πιστεύωμε ὅτι ἡ κρίσις μας εἶναι ὀρθή. 'Εκείνο πού ἐπιθυμοῦμε εἶναι νά δῶς ἐπιβεβαιώσουν τὴν γνώμη μας, ὄχι νά τὴν γκρεμίσουν. Γι' αὐτό, ἂν ἕνας ἄνθρωπος σᾶς ζητήσῃ μιά συμβουλή, προσπαθήστε νά ἐξακριβώσετε ποιά εἶναι ἡ δική του γνώμη καὶ πῶς τοῦ δὲν τὴν ἐγκρίνετε. Αὐτὸς, 99 ο/ο θά κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ του.

'Ένας ἄλλος τύπος πού ἐκνευρίζει εἶναι ὁ κείνος πού κάνει πολλές χειρονομίες καὶ ἰδίως ἐκείνος πού σᾶς ἐγγίζει μὲ τὸ χέρι του μιλώντας, σᾶς στραβᾷ ἀπ' τὸ σακκάκι, σᾶς σπρώχνει μέσα στὸν ἐνθουσιασμό τῆς συζητήσεώς του.

'Ο τσιγγούνης ἐπίσης δέν μπορεί ποτέ νά ἔχῃ φίλους. Φυσικά δέν εἶναι ἀνάγκη νά πετᾷ κανεὶς τὰ χρήματά του. 'Αλλὰ πρέπει νά ὑποβάλλεται κάπου—κάπου σὲ μερικὲς θυσίες.

'Αντιπαθῆς ἐπίσης γίνεται ἐκείνος πού ἐννοεῖ νά δανείζεται διαρκῶς χρήματα ἢ ἀντικείμενα, νά κάνῃ παρατηρήσεις χωρὶς τάκτι, νά μιλᾷ διαρκῶς γιά τὴν καταγωγὴ του καὶ τὴν μόρφωσή του, νά ξέρῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὶς δουλειὲς τῶν ἄλλων, νά μειώνει τοὺς ἄλλους.

'Αν θέλετε νά ἔχετε φίλους πρέπει νά μπαίνετε στὴ θέση τοῦ ἀντικρυνοῦ σας—ὄχι νά σκέπτεσθε μόνο τὸν ἑαυτὸ σας. Πρέπει νά εἰσθε λογικὸς. Νά συμφωνήτε σχεδὸν πάντα ὄχι νά διαφωνήτε διαρκῶς.

Νά εἰσθε ἐξέμυθος καὶ ὄχι κοσμομπόλης. Νά ἀφήνετε καὶ τοὺς ἄλλους νά μιλοῦν—ὄχι νά παίρνετε τὸ μονοπώλιον τῆς συζητήσεως.

Νά μὴν ἔχετε διαρκῶς ἀντιρροήσεις. Παραθέτομε κατωτέρω τὸν Δεκάλογο τῆς δημοφιλίας, ὅπως τοῦ Καίμπριτζ.

1) Μὴν διακόπτετε τὶς συζητήσεις τῶν ἄλλων γιά νά ἐκφέρετε τὴ δική σας γνώμη.

2) Μὴν κατακρίνετε τὶς πράξεις τῶν ἄλλων.

3) Μὴν διαφωνήτε διαρκῶς.

4) Μὴν μιλήτε διαρκῶς γιά τὶς στενοχώριες σας.

5) Μὴν κατακρίνετε τοὺς συγγενεῖς τῶν φίλων σας.

6) Μὴν εἰσθε πολὺ εὐκρινεῖς σχετικῶς μὲ τὰ σφάλματα τῶν φίλων σας.

7) Μὴν χειρονομῆτε μιλώντας καὶ μὴν ἐγγίζετε ἢ σπρώχνετε τὸν ἄλλον ἀναπτύσσοντας τὰ ἐπιχειρήματά σας.

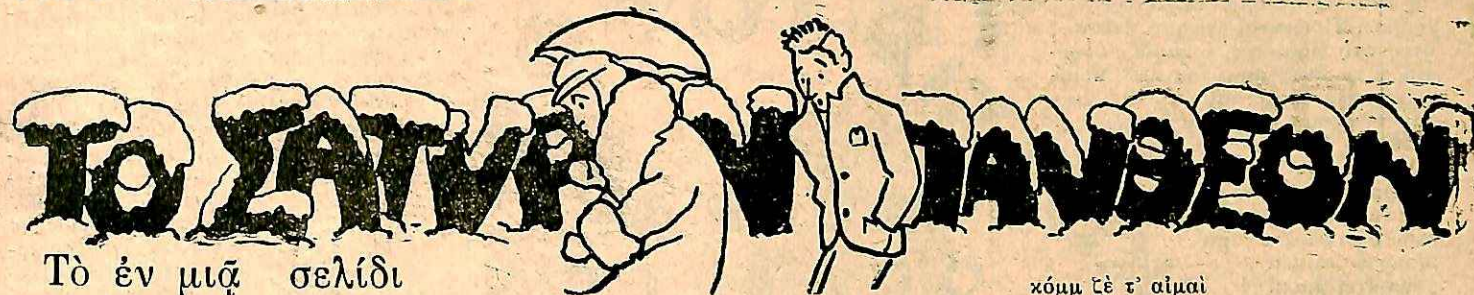
8) Μὴν εἰσθε τσιγγούνης.

9) Μὴν ζητᾶτε διαρκῶς δανεικὰ ἀντικείμενα ἢ χρήματα.

10) Μὴν μιλάτε πολὺ γιά τὴν «καλή σας οἰκογένεια» ἢ γιά τὴν «μόρφωσή σας».

Ε. ΝΤΑΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ ἐν μιᾷ σελίδι
γραφόμενον ἀπ' τὸν Πῶλ
Νὸρ (Νίκο Νικολαΐδη)

Χοίριον ἄρθρον

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΑΧΥΡΟΝ

'Αλλ' ἂς δόσωμεν σήμερον τὸν λόγον εἰς τοὺς λογίους! Καὶ μὲ ὅμμα εὐμενές, ἂς ἐξετάσωμεν τὰ δίκαια αὐτῶν αἰτήματα. Εἰς τί συνίστανται ταῦτα; 'Ω, οὐδαὶς θά ἀμφισβητήσῃ ὅτι πρόκειται περὶ αἰτημάτων λογικῶν, περὶ ἀξιώσεων ἄνευ ἀξιώσεων, περὶ ἀπαιτήσεων μηδαμῶς ἀπαιτητικῶν, ἀλλὰ τὰ μάλα γλίσχρων, τὰ μάλα ὀλιγαρκῶν. Διότι τί ζητοῦσιν οἱ πτωχοὶ οὗτοι ἄνθρωποι, οἱ ἀκούοντες εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν «λογίων». Τίποτε καὶ τοῦ τίποτε ὀλιγώτερον! Ζητοῦσι οἱ συμπαθεῖς οὗτοι συμπολίται, ἀπλῶς καὶ μόνον, ὀλίγον ἄχυρον. 'Οὐτε πλέον, οὔτε ἑλαττον τούτου! 'Ολίγον, ἐλάχιστον ἄχυρον. 'Αρχετὰ ἐνήστευσαν! 'Αρχετὰ ὑπέφεραν ἐξ αἰτίας! 'Αρχετὰ ἐτάλαιπωρήθησαν! Καίριος νά φάγουν οἱ δυστυχεῖς! 'Αρχετὰ! Εἶναι καιρὸς νά μασήσουν κάτι! Καὶ ἐλλείψει ἄλλης τροφῆς ὀλίγον ἄχυρον!

Ο.Ν.Ο.Σ

'Ιπποδύματα πρὸς ἀποφυγὴν

(ὑπὸ Μιμῆ 'Αμιμήτου).

(Μηδενὶ συμφορὰν ὄνοι δύσις... Κυνὶ γὰρ οἱ τοῖχοι καὶ ὁ Μέλλον ἀόρατος.

Μ. 'Αμ.)

Μὴ ὁμιλῆτε ποτέ περὶ «κόμματος»! Λέγετε καλλίτερον» ὡραία γυναῖκα!

Μὴ λέγετε ποτέ μονολεκτικῶς «διατυμπανίζω». Λέγετε μὲ δυὸ λέξεις «Διατυμπανίζω»;

Μὴ λέγετε ποτέ «Θάλασσα». Λέγετε «Θ' ἄλασσα».

Μὴ λέγετε ποτέ «Θανάσις». Λέγετε «Θ' ἀνάσις».

Μὴ λέγετε ποτέ «Ἡπιος». Λέγετε ἱππιος.

Μὴ λέγετε ποτέ «Ὁὐχ' ἦτιον». Λέγετε Δὲν ἦτιον.

Μὴ λέγετε ποτέ «Ἰππόλογον». Λέγετε Χρεμεισμός.

Μὴ λέγετε ποτέ «Ἰλαρχος». Λέγετε Ἰλάριος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

κόμμι ζέ τ' αἱμαὶ
ἐ κόμμι ζέ μ' ἐξκλαμαί!

ΦΟΙΒΟΣ ΡΕΜΠΕΣΚΕΣ

Τελευταῖες λέξεις μεγάλων
ἀνδρῶν

Τοῦ λοιποῦ θάναί το στόμα μου μουγκό!

Β. Οδγκῶ

Πῶς σέ μισῶ, κόσμε μισέ!

'Αλφρέδος Δὲ Μυσοῒ

'Αν ἤμην 'Ελλην, θά ἐλεγόμην Μαρτίνος!

'Αλφόνσος Λαμαρτίνος

'Αν ἤμην 'Ελλην, θά μὲ ἔλεγαν Μίλτον

Τζῶν Μίλτων

'Αν ἤμην 'Ελλην, θά ἤμην ἀπὸ τὸν Προυσό!

Ζὰν—Ζὰν Ρουσσῶ

Τοῦ λοιποῦ ὁ ἔρως θά μετροῦται εἰς βόλτ

Βολτέρως

'Αν ἤμην ἀπὸ ζάχαριν, θά ἐγεγόμην Ζαχαροκάντιος!

Κάντιος

'Ας εἶναι καλὰ τὸ ἱγνάτιόν μου!

Ἱγνάτιος

'Οποῖος τολμᾷ, ἂς μοῦ δείξῃ τὸ μπόϊ του

Μπόϊτο

'Αχ, βάχ!

Μπάχ.

'Επιγράμματα

Εἰς ΜΑΙΕΥΤΗΡΑ

'Εχεις μεγάλου μᾶμμου φήμην,
ὅπου δέν τὴν ἀπέκτησες ἐρήμην.
ἀφοῦ κι' ὅταν ἐγεννήθης εἶπες στοῦ μπα-
(μπά σου, Δός μου
τὴν ἀμοιβὴν τοῦ τοκετοῦ γιά νᾶβγω μονα-
(χός μου)

Εἰς ἱατρὸν

Σὰν ἐργαλεῖα ἱατρικὰ ἠθέλησε νά
(πάρῃ
τοῦ κοκομοῖσῃ τοῦ ἔστειλαν ἕναν κασμᾶ
(καὶ φτυάρι

'Αλλο

'Ενθάδε κεῖται ἱατρός. Προσέχετε, δια-
(βάτες,
γιατί ὅσοι κείνται γύρω του, τοὺς εἶχε
(πρίν πελάτες.

ΠΩΛ ΝΟΡ

2701

Τελευταίως άνοιξε στη Νέα Υόρκη μιá έκθεση ή όποία συγκεντρώνει πληθος κόσμου. Πρόκειται γιά μιá έκθεση μοναδική στο είδος της, ή όποία παρουσιάζει τά διάφορα μέσα πού μεταχειρίστηκαν κατά καιρούς οι διάφοροι πράκτορες κατασκοπείας κατά την εξέσκηση του επαγγέλματός των. Βλέπει λοιπόν κανείς εκεί μέσα σέ μιá βιτρίνα τά πιά άφάντατα αντικείμενα: παπούτσια, βιβλία γραμματόσημα, τυράντες, βούρτσες δοντιών, χτένια, μολύβια, τσιγαροθήκες, κλειδιά, δακτυλίδια, γυναικείες τσάντες κτλ.

Ανάμεσα στα διάφορα αντικείμενα της πρωτότυπης αυτής συλλογής, εκείνα πού ελκύουν περισσότερο την προσοχή των επισκεπτών είναι μερικά δακτυλίδια μέ «άντικες» πού άσφαλώς θα στόλιζαν τά ώραιο δάκτυλα γυναικών κατασκόπων.

Η γυναίκα, καθώς είναι γνωστόν, κατέχει την παγκόσμια ιστορία της κατασκοπείας εξέχουσα θέση. Κατό την διάρκειαν νού εύρωπαϊκού πολέμου, υπήρξαν πολλές γυναικείς κατάσκοποι. Μερικές έγιναν περιλότητες κι' άλλες έμειναν στην άφάνεια. Άλλες ακόμη είχαν τραγικό τέλος και συνήθως βρήκαν τόν θάνατον μπροστά στο έτελεστικό άπόσπασμα. Έλάχιστες απολαμβάνουν σήμερα, σέ καμμιό μακρινή χώρα, τόν καρπό του επαγγέλματός των.

Οι γυναίκες κατάσκοποι ήσαν ως επί τó πλείστον νέες και πολύ όμορφες. Κοιμήτατες τουαλέττες τύλγαν τά άγαλματένια τους κορμιά και τó λεπτό πνεύμά τους ήταν εξακουστό. Μπορούσαν νά περνούν από τόν έα έραστή στον άλλο γιά νά κάνουν τις «δουλειές» τους και πολλές γυναίκες έφεραν εις θαυμάσιον πέρας την άποστολή τους κι' όταν ακόμη οι έρασται τις είχαν άποκαλύψει και νόμιζαν πώς μέ αυτό δεν θα ενδιαφερόνταν πιά γι' αυτές.

Η Σολάνζ ντε Ζ. ήταν νοσοκόμος σ' ένα νοσοκομείο του γαλλικού μετώπου. Τό παρήγορο χαμόγέλο της και οι εύπλαχνικές πράξεις της ήσαν, νύκτα και μέρα, στη διάθεση των τραυματιών πού υπέφεραν τόσο πολύ και πού έδιναν τó αίμά τους γιά την πατρίδα.

Σ' έναν τοίχο του δωματίου της είχε έναν χάρτη του μετώπου και πάνω στον όποιον είχε κολλήσει μέ καρφίτσες μικρές σημειούλες.

Η Σολάνζ ντε Ζ. ήταν σημειωτέον, ώραιότατη και δυό αξιωματικοί την έρωτεύθηκαν τρελλά. Οι δυό αυτοί αξιωματικοί, των οποίων τά συντάγματα είχαν κατασκηνώσει κοντά στο νοσοκομείο, μόλις τελείωναν την υπηρεσίαν τους και χωρίς—φυσικά—νά τó ξέρη ό ένας γιά τόν άλλον, πήγαιναν νά επισκεφθούν τούς τραυματίας κι' έπωφελούντο της ευκαιρίας γιά νά φλερτάρουν μέ την ώραία νοσοκόμο. Η ώραία Σολάνζ ντε Ζ. μιá μέρα άρραβωνιάστηκε και μέ τούς δυό. Κι' από τότε οι έρωτικές συζητήσεις άρχισαν νά γίνονται μέσα στο δωμάτιό της.

Έννοείται ότι ή Σολάνζ κατώρθωσε νά εύρη μιá εύλογοφανή πρόσφαση ώστε και οι δυό άρραβώνες νά κρατηθούν μυστικοί και έτσι κανένας άπ' τούς δυό μνηστήρας δεν ήξερε τίποτε γιά την ύπαρξη του άλλου.

Κι' ό ένας κι' ό άλλος σάν πήγαιναν στο δωμάτιό της, ύστερα από κάθε έρωτική συζήτηση, κατέληγαν μπροστά στον χάρτη μέ τις σημειούλες. Εκεί ή ώραία άδελφή υπέβαλε χίλιες δυό έρωτήσεις:

— Δείξτέ μου άκριβώς πού γίνεται ή μάχη σάν βρίσκασθε στο μέτωπο, γιά νά σάς σκέπτομαι καλλίτερα σάν θα είσθε μακριά μου...

Ποιός μπορούσε νά ύποψιασθή ποτέ αυτές τις τρυ-

ΠΑΝΘΡΟΝ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΟΠΛΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Οι δυό μικρές βελόνες τρυπούσαν τή φλέβα του λαιμού

δι. Κατά την διάρκεια ενός άγκαλιάσματος, τó δακτυλίδι πού έφερε στην άκρη δυό βελόνες, άκουμπούσε στο λαιμό του θύματος κι' άκριβώς επάνω στη φλέβα του λαιμού. Οι δυό βελόνες μόλις άκουμπούσαν κάπου έμέσως έλευθερούντο από αιχμηρές και θανατηφόρες κι' έτρυπούσαν τó θύμα. Ο θάνατος έπήρχετο σχεδόν άμέσως, σέ χρονικό διάστημα μικρότερο του ένος λεπτού γιατί οι δυό βελόνες είχαν στην άκρη τους, φοβερό δηλητήριο.

Ένα όμως από τά τρομερότερα μέσα πού μετεχειρίστησαν οι γυναίκες γιά νά σκοτώνουν τά θύματά τους ήσαν οι καρφίτσες σιελέτα. Μ' αυτό τó μέσον οι «γυναίκες μέ τά σφραγισμένα χείλη» θανάτωναν τά θύματά τους σέ στιγμές έρωτικών διαχύσεων ή προκαλούσε έσωτερική αίμορραγία, μόλις την έμπηγαν στο λαιμό ή στο στήθος κι' άκριβώς στο μέρος της καρδιάς. Πολλές φορές έσωτερική αίμορραγία προήλθε από κάποια άλλη αίτία γιατί ποτέ δεν μπορούσαν ν' άνακαλύψουν ότι ή καρφίτσα ήταν τόσο μεγάλη ώστε έφθανε μέχρι των σπλάγχων ή της καρδιάς.

Πολλές φορές ή καρφίτσα αυτή ήταν βουτηγμένη στο δηλητήριο και μόλις ήρχετο εις έπαφήν μέ τó αίμα άμέσως σχεδόν επέφερε τó θάνατο.

Αυτή λοιπόν ή μακαβρία έκθεση της Ν. Υόρκης συγκεντρώνει πληθος επισκεπτών, οι όποιοι θαυμάζουν μπροστά στις βιτρίνες τά καταχθόνια μέσα πού μετεχειρίστησαν οι γυναίκες κατάσκοποι πού έδρασαν κατά τόν τελευταίο μεγάλο πόλεμο.

Φερές έρωτήσεις; Κι' έτσι οι δυό αξιωματικοί έδιναν κάθε πληροφορία στην άγαπημένη τους. Αυτοί μάλστα γιά νά την εύχαριστήσουν της έλεγαν και λεπτομέρειες. Κι' ή όμολογία των αυτή συνωδευόταν από γλυκά φιλιά και χίλιες δυό ύποσχέσεις. Φυσικά, όλες αυτές οι πληροφορίες έγράφοντο από την εύσπλαχνική νοσοκόμο και έστέλλοντο στον «προϊστάμενο» της, έναν δοντο-ιατρό των Παρισίων, πράκτορα της Μυστικής Υπηρεσίας της Γερμανίας.

Οι γυναίκες κατάσκοποι όμως δεν μετεχειρίστηκαν μόνον τά θέληγμά των γιά νά επιτύχουν τó σκοπού των. Όταν κάθε έρωτικό μέσο δεν ήταν άποτελεσματικό, επενέβαινε τó έγκλημα. Τό όπλο όταν χρησιμοποιηθή άφαιρεί τή ζωή και έξαφνίζει κάθε κατηγορία: αλλά ποιά όπλο; Άπλούστατα τó δηλητήριο!

Οι δηλητηριάσεις πάντοτε υπήρξαν—από την εποχή της Κλεοπάτρας κι' ύστερα—τό έγκληματικό μέσον πού προτίμησαν οι γυναίκες. Τό δηλητήριο, έτοιμασμένο από κρινένια γυναικεία χέρια, είχε πολλά θύματα όχι μόνον κατά τόν μεσαιώνα αλλά και κατά την διάρκεια του μεγάλου πολέμου. Και μόνον τώρα, ύστερα από είκοσι χρόνια διελευκάνθησαν μερικά μυστηριώδη έγκλήματα πού την εποχή εκείνη παρέμειναν άνεξήγητα.

Μιά από τις τόσες γυναικείς κατασκοπούς κατώρθωσε νά στείλη στον άλλο κόσμο 39 Ρώσους αξιωματικούς, δηλητηριάζοντάς τους μεταξύ ένος φιλιού και ένος άγκαλιάσματος. Κατ' αυτόν τόν τρόπο μπορούσε νά πάρη κάθε σημαντικό έγγραφο πού είχαν μαζί τους τά θύματά της.

Η γυναίκα αυτή φορούσε στο δάκτυλό της ένα φονικό δακτυλίδι πού έφερε στην άκρη δυό βελόνες, άκουμπούσε στο λαιμό του θύματος κι' άκριβώς επάνω στη φλέβα του λαιμού. Οι δυό βελόνες μόλις άκουμπούσαν κάπου έμέσως έλευθερούντο από αιχμηρές και θανατηφόρες κι' έτρυπούσαν τó θύμα. Ο θάνατος έπήρχετο σχεδόν άμέσως, σέ χρονικό διάστημα μικρότερο του ένος λεπτού γιατί οι δυό βελόνες είχαν στην άκρη τους, φοβερό δηλητήριο.

Ένα όμως από τά τρομερότερα μέσα πού μετεχειρίστησαν οι γυναίκες γιά νά σκοτώνουν τά θύματά τους ήσαν οι καρφίτσες σιελέτα. Μ' αυτό τó μέσον οι «γυναίκες μέ τά σφραγισμένα χείλη» θανάτωναν τά θύματά τους σέ στιγμές έρωτικών διαχύσεων ή προκαλούσε έσωτερική αίμορραγία, μόλις την έμπηγαν στο λαιμό ή στο στήθος κι' άκριβώς στο μέρος της καρδιάς. Πολλές φορές έσωτερική αίμορραγία προήλθε από κάποια άλλη αίτία γιατί ποτέ δεν μπορούσαν ν' άνακαλύψουν ότι ή καρφίτσα ήταν τόσο μεγάλη ώστε έφθανε μέχρι των σπλάγχων ή της καρδιάς.

Πολλές φορές ή καρφίτσα αυτή ήταν βουτηγμένη στο δηλητήριο και μόλις ήρχετο εις έπαφήν μέ τó αίμα άμέσως σχεδόν επέφερε τó θάνατο.

Αυτή λοιπόν ή μακαβρία έκθεση της Ν. Υόρκης συγκεντρώνει πληθος επισκεπτών, οι όποιοι θαυμάζουν μπροστά στις βιτρίνες τά καταχθόνια μέσα πού μετεχειρίστησαν οι γυναίκες κατάσκοποι πού έδρασαν κατά τόν τελευταίο μεγάλο πόλεμο.

G. SELVA

2702

Ο Ζάκ ντε Μπωριέρ κουρασμένος άπ' τις γυναίκες, τó έμπόριο, τó χρηματιστήριο και τή ζωή, ξαπλώθηκε στον καναπέ του και περίμενε τó θάνατο πού θαρχόταν άπ' τόν άνοιγμένο σωλήνα του φωταερίου. Γι' αυτό είχε κλείσει έπιμελώς όλες τις πόρτες, τά παράθυρα και κάθε τρυπούλα άκόμη άπ' όπου μπορούσε νά ξεφύγη τó αέριο.

Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας και ό θάνατος δεν έρχόταν κι' ούτε ό Ζάκ αισθανόταν μυρωδιά του γκαζιού. Σηκώθηκε λοιπόν, πήγε στην κουζίνα και μέ θλίψη του είδε πώς του είχαν κόψει τó αέριο, γιατί δεν είχε πληρώσει τόν λογαριασμό του.

Ο κ. ντε Μπωριέρ πού ήταν φύσει λεπτός, εύγενικός—και άρκετά όμορφος, άλλωστε—συχαινόταν κάθε είδους θάνατο, πού μπορούσε νά τόν παραμορφώσει. Γι' αυτό άπέφευγε τó σχοινί και τó ρεβόλβερ κι' έδοκίμασε τó δηλητήριο. Πήρε άρκετή δόση βερονάλ και κοιμήθηκε 48 συνεχείς ώρες χωρίς νά πετύχη τόν παντοτεινό ύπνο πού τόσο ποθούσε.

Επειτα άπελπισμένος περισσότερο από κάθε άλλη φορά, άρχισε νά σιχνάζη στα πιά έπικίνδυνα σημεία της πόλεως. Εκεί πού περνούσαν διαρκώς αυτοκίνητα. Οι σωφφέρες του έδιναν όλα τά επίθετα κι' όλες τις βρισιές του κόσμου, αλλά στο τέλος έφθανε σάως στο πεζοδρόμιο.

Ο Ζάκ λοιπόν, άφού καλοσκέφτηκε, βρήκε πώς ήταν κουτό νά πεθάνη γιά τó τίποτε και δημοσίευσε σέ μιá έφημερίδα την εξής άγγελία.

«Νέος 35 έτών, μέ μεγάλο οικογενειακό όνομα. Γάλλος, είναι διατεθειμένος νά σκοτωθή γιά νεαρή γυναίκα χάριν ρεκλάμας. Γράψατε 1.161 Post—Restante.»

Η Έλεάνα Μαινβίλ είχε σχεδόν ό,τι χρειαζόταν γιά νά είναι εύτυχής. Νειάτα, όμορφή, χρήματα. Αυτά όμως όλα πού δίνουν την εύτυχία, προκαλούν καμμία φορά και τή νευρασθένεια. Έλεϊπε ή υόξα άπ' αυτό τó σπάνιο πλάσμα γιά τó όποιο ό κ. Παλιτέν έβαζε τά δυνατά του νά μνη του λείπει τίποτε! Τί δεν θάδινε όμως γιά νά γίνη γνωστή. Γιά νά δη γραμμένο τó όνομά της στις έφημερίδες. Γιά νά μιλή όλο τó Παρίσι γι' αυτήν. Γιά νά μνη είναι τέλος μιá γυναικούλα τού τίποτε.

Μόλις λοιπόν είδε την δημοσίευση υπ' αριθ. 1.161 την θεώρησε γιά μιá μοναδική ευκαιρία. Ώρισε ένα ραντεβού και έτρεξε νά συναντήσει τόν κ. ντε Μπωριέρ.

Δηγηθήκαν ό ένας τόν άλλον τή ζωή του και βρήκαν πώς κανείς τους δεν ήταν εύχαιρισμένος άπ' αυτή. Ο Μπωριέρ, ύποκόμις, μέλος της λέσχης, ίππότης της λεγεώνας της τιμής, μεγάλος σταυρός, μέ τέσσερα ξένα παράσημα, δυό χρόνια μέ την Διάννα ντε Πονατόν, λίγον καιρό μέ μιá πριγκίπισσα εξ αίματος, ό Ζάκ ντε Μπωριέρ ήταν μέ λίγα λόγια, μιá προσωπικότητας στο Παρίσι και ό θάνατός του θα έκανε μεγάλο κρότο.

—Μόνον, εξήγησε, είναι άπαραίτητο νά μνη σάς εγκαταλείψω ούτ' επί στιγμή επί ένα μήνα. Σ' όλων τά μάτια θα περνά γιά έρωμένος σας. Ύστερ' άπ' αυτόν τόν μήνα θα περάσω σ' έναν άλλον κόσμο πού φαντάζομαι καλλίτερο, άφού προηγουμένως θ' αφήσω ένα γράμμα, στο όποιον θα λέω πώς σκοτώνομαι γιά χάρη σας, γιά τά δυό όμορφα μάτια σας!

Είς αντίλλαγμα λοιπόν, ό Ζάκ ζήτησε νά τού δοθούν εκατόν έβδομηντα χιλιάδες φράγκα γιά νά πληρώση τή χρέη του, νά διασκεδάση και νά κάνει μιá πλούσια ζωή ως την ήμέρα πού θα πέθαινε. Η Έλεάνα βρήκε τó ποσόν κάπως μεγάλο, αλλά θεώρησε μικροπρεπές νά ψαράεψη. Δέχτηκε. Έννοείται ότι προπλήρωσε. Ο λόγος μόνον ένος τζέντλεμαν, όπως ό κ. Μπωριέρ, της έφθανε. Ύπεγραψαν λοιπόν τó περίεργο αυτό συμβόλαιο, άφού προηγουμένως συμφώνησαν τó είδος της αυτοκτονίας και κατέληξαν στην σφαίρα στο μέρος της καρδιάς. Ύπεσχέθη επίσης πώς θα αυτο-

ΑΧ! Η ΖΩΗ!...

ΣΕΡΖ ΒΕΜΠΕΡ

Με τ' αυτά τεντωμένα ή Έλεάνα έπεριμενε.

κτονούσε ντυμένος μέ έπίσημο ένδυμα.

Άπ' την άλλη μέρα λοιπόν ή Έλεάνα και ό Ζάκ άρχισαν νά έμφανίζονται σ' όλα τά κοσμικά κέντρα. Τούς έβλεπαν μαζί στα μπάρ, στις κορσες, στις προμιέρες των θεάτρων και κινηματογράφων, στα νιάσιγκ και στα μοντέρ αρετωράν.

Έκείνος την περιποιόταν και της έδειχνε την πιο τρελή άγάπη. Ψιθύριζαν τ' όνομά της όταν περνούσε, την φωτογράφιζαν, της έπαιρναν και συνεντεύξεις άκόμη. Βρισκόταν στα σύννεφα!..

Έκείνος άστράφτε από εύτυχία, δεν είχε πιά χρέη, δάνειζε μάλιστα λεπτά στους φίλους του, έδινε ήγεμονικά πουριμπούαρ, και μεθούσε από εύχαρίστηση, έπειδή μπορούσε νά πληρώση τούς μετρητούς την πλύστρα και την καρβουνιέρα του. Πράγμα άπίστευτο, είχε άρχισει νά εργάζεται και εύρισκε αυτή την άπασχόληση πολύ εύχάριστη. Πετόχαινε σέ ό,τι έπιχειρούσε και είχε μεγάλο σουξέ στις γυναικες και ιδίως στις φίλες της Έλεάνας. Ξαφνικά ξαναβρήκε την ευθυμία του και ήθελε νά ζήση. Ήταν μέ λίγα λόγια ό πιο εύτυχής άνθρωπος τού Παρισιού.

Στά μάτια όλων φαινόταν ό έρωμένος της Έλεάνας μέ μόλις βρισκόταν οι δυό τους μόνον, της έδειχνε την πιο μεγάλη άδιαφορία και ένα σεβασμό λιγάκι παγωμένο.

Στό τέλος μιās μεγάλης γιορτής πού έδινε ή Έλεάνα πρós τιμήν του, την ώρα πού βιαζόταν νά συναντήσει μιá καινούργια του κατόκτηση εκείνη τόν διέταξε νά μείνη. Από ζήλεια; Ό, Θεέ μου, όχι, αλλά δεν ήθελε νά γίνεται γελοίος και ώφειλε νά σέβεται τó άγκαζεμάν τους.

—Ύπάρχει καμμιá παράγραφος στη συμφωνία μας, ρώτησε ό Ζάκ, πού νά λήη πως πρέπει νά μοιράζωμαι τó κρεβάτι σας; Η κυρία άς μέ συγχωρήση, αλλά είναι περασμένες δυό και ή υπηρεσία μου τελείωσε. Εύχομαι καλή νύκτα εις την κυρία.

Και άπεμακρύνθηκε άδιαφορώτως γιά την νευρική κρίση της. Άίτες μέρες πρós της ώρισμένης ήμερομηνίας, ό Ζάκ έφλέγετο άπ' την έπιθυμία νά ζήση, έκανε σχέδια γιά τó μέλλον και δεν φαινόταν πως είχε σκοπό νά κρατήσει τó λόγο του. Η Έλεάνα άρχισε νά πιστεύη πως είχε άπατηθή. Έν τούτοις, την παραμονή της μοιραίας ήμέρας, ύπερ' από μιá τρελή διασκέδασή πούκανε στο πάρκο ένος μεγάλου ξενοδοχείου, χορεύοντας και λαμποκοπώντας από ευθυμία, φίλησε τó χέρι της Έλεάνας και έξαφάνιστηκε μέσα στη νύχτα.

Την άλλη μέρα τó πρωί στο μικρό τραπέζάκι του βρήκε ένα μπουκάλι ούισκυ. Ήπιε ένα—δυό—τρία. Σκέφθηκε τόν μήνα πού πέρασε και βρήκε πως δεν ήταν κατά τή διάρκειά του περισσότερο εύτυχης άπ' τότε πού περνούσε φτωχικά. Και αποφάσισε νά φανή συνεπής στο λόγο του και νά βάλη τέλος στη ζωή του και την νέα του περιπέτεια. Φόρεσε τó φράκο του, έγραψε τó περίφημο γράμμα στην Έλεάνα και ύστερ' από λίγα άπερίγραπτα δευτερόλεπτα, τράβηξε μιá πιστολιά κάτω άπ' τó άριστερό μέρος τού στήθους του...

Με τ' αυτά τεντωμένα, μέσα στο διπλανό δωμάτιο ή Έλεάνα περίμενε την κατάλληλη στιγμή γιά νά μπη.

Δεν ταράχθηκε πού βρήκε τόν ύποκόμη κάτω στο πάτωμα σάν άπόπληκτο, γιατί ήξερε πώς ήταν από φόβο, άφού ή ίδια είχε φροντίσει νά αλλάξη τις σφαιρές τού περιστροφικού μέ μικρές μπάλες από κιμωλία... Ηθελε μόνο νά ιδή άν θα κρατούσε τó λόγο του ως τó τέλος κι' αν θα σκοτωνόταν σάν τζέντλεμαν.

Όταν ό Ζάκ σήληθε κι' έμαθε την άλήθεια, θύμωσε τρομερά και άρχιζόταν πώς μισούσε θανάσιμα την Έλεάνα. Τό ίδιο έπίσης έβεβαίωνε κι' εκείνη. Καθώς όμως, αυτό δεν ήταν άλήθεια, κατέληξαν μ' άγκαλιάσματα όρκους, φιλιά και ύποσχέσεις, νά συμφωνήσουν νά παντρευτούν.

—Επειτα άπ' όλα αυτά είπε ό Ζάκ, είναι κι' αυτό ένα τέλος. ΣΕΡΖ ΒΕΜΠΕΡ

2703

ΠΑΝΘΡΟΝ

Στο βάθος του προθαλάμου οι έξω φρουροί απελάμβαναν το διασκεδαστικό αυτό θέαμα. Και δεν είχαν συνέλθει ακόμη από την έκπληξη όταν τρεις απ' αυτούς κτυπήθηκαν. Οι τρεις άλλοι πέταξαν φοβισμένοι τα ξίφη και έτράπησαν εις φυγήν.

Τρία λεπτά αργότερα δολόκληρη ή φρουρά διπλοκλειώθηκε σ' ένα δωμάτιο σιδεροφραγμένο, που έβλεπε στο ποτάμι.

Έτσι μια ώραία βραδυά του Ίουνίου κατελήφθη ο πύργος Γκαγιάρ, το μυστηριώδες και άπομονωμένο κτίριο επί του Σηκουάνα, απέναντι από το μέγαρο του Νεόλ και για το οποίο κανείς δεν ήξερε να ειπεί τί έχρησίμευε.

VII

Ο ΣΑΚΡΑΜΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΤΗΣ ΙΖΑΜΠΩ.

Η νύκτα έπεφτε. Ο όχλος δεν φαινόταν να το είχε καταλάβει και σπρωχόταν στην πόρτα που ανθίστατο.

Οι μισθοφόροι ήσαν στην πρώτη σειρά, επί κεφαλής της έπιθέσεως, η οποία θά ειπε αίματηρά αποτελέσματα.

Με μια ματιά που έρριξε στην πόρτα ο Πασσαβάν κατάλαβε πως δεν έπρεπε ν' άργοπορήσει περισσότερο. Έδειξε στον Μπρανκαγιόν τον ξαπλωμένο στο πάτωμα Σακραμάν και του είπε.

— Φύλαγε τ'ον.

Έπειτα πήγε στην πόρτα και την εξέτασε. Και γυρίζοντας στον προθάλαμο είπε.

— Μπορούμε να μείνουμε εδώ μια ώρα. Έως τότε ή νύκτα θά είναι σκοτεινή και με την βοήθεια αυτού εδώ (έδειξε τον Σακραμάν) θά μπορούμε να φύγουμε άνερόχλητοι. Ακριβώς αυτός είναι ο άνθρωπος που θά μάς βοηθήσει. Νά, συνέχεται.

Πράγματι ο Σακραμάν άρχισε να κινήται και αργότερα άφησε μια βλαστήμια. Έρριξε μια ματιά γύρω του, αλλά δεν είδε κανένα απ' τους δικούς του. Απ' εναντίας είδε την γυναίκα την οποίαν ήθελε να συλλάβη και μαζί μ' αυτήν τους τρεις υπερασπιστές της. Αμέσως κατάλαβε ότι αυτοί οι τρεις ήσαν κύριοι του πύργου τον οποίον διοικούσε λίγες στιγμές πριν και όπου τώρα βρισκόταν αιχμάλωτος. Έφερε το χέρι στην μέση κι' είδε ότι δεν έλειπε το σπαθί του. Το γεγονός αυτό τον έκανε ν' άπορήσει. — Γιατί δεν με άφώπλισαν; > σκέφθηκε.

Νόμισε πως βρήκε την απάντηση. Μια απάντηση που τον ταπεινώνει και τον έκανε να μουρμουρίσει ακόμη μια φορά μια βλαστήμια.

— Νομίστηκε λοιπόν πως είμαι ένας αντίπαλος που δεν αξίζω και γι' αυτό μου αφήσατε το σπαθί μου; Περιμένετε, παληόσκυλα, θά σάς δείξω εγώ τί μπορεί να κάνει το σιδερένιο χέρι του Σακραμάν. Την στιγμή εκείνη ο Πασσαβάν τον έπλησιασε και σκόρπωσε κοντά του, είπε.

— Έχω ακούσει για κάποιον Σακραμάν, που μοιάζει σαν πι στοές σκύλος της Ίζμπώ. Μήπως κατά σύμπτωση εισθε σεις; Ο Σακραμάν δεν εκάταλαβε τα ειρωνικά λόγια του Πασσαβάν και απήντησε.

— Εγώ είμαι.

Ο Πασσαβάν έρριξε μια ματιά στον Ταλαζάρ και στην Φλώρα και βλέποντάς τους άγκυλισμένους έμουρμούρισε.

— Φτωχά παιδιά! Σε τί την πείραξαν την Ίζμπώ;

Ο Σακραμάν έν τω μεταξύ μετρούσε τους αντίπαλους του και σκεπτόταν ότι ο Ταλαζάρ μπορούσε να πέσει κάτω μ' ένα φύσημα ενώ ο Πασσαβάν ήταν επικίνδυνος. Ύστερα κύταξε τον Μπρανκαγιόν που στεκόταν πιδ πέρα και το αντίκρουμά του τον έκανε να ξεχάσει κάθε του σκέψη. Σηκώθηκε και ρίχνοντας μια άπειλητική ματιά στον Μπρανκαγιόν, του είπε.

— Όστε σ' είσαι.

Μέσα του όμως ήθελε να προσθέσει «που μ' έρριξε κάτω;» Οι τρεις θεαταί σιωπούσαν. Ο Μπρανκαγιόν είπε τότε στον Σακραμάν.

— Δεν ξέρεις ποιής είμαι;

— Σε ξέρω! Ουίαιας ο Σακραμάν. Έλα να μετρηθής μαζί μου άν τολμάς. Δέ σαι;

Ο Μπρανκαγιόν έρριξε μια ματιά στον κύριό του. Ο Πασσαβάν του έκανε νόημα να μην δεχθί κι' ο Ιπποκόμος είπε στον αντίπαλό τ'ον.

— Δεν δεχομαι.

Ο Σακραμάν είπε θριαμβευτικά.

— Όστε άναγνωρίζεις πως είμαι πιο δυνατός από σένα; το ήξερα!

Ύστερα ο Σακραμάν με άργά βήματα διευθύνθηκε προς την πόρτα που ήταν κλειστή όπως είχε προειπεί ο Πασσαβάν. Την στιγμή εκείνη άκούσθηκε μια φωνή.

— Ποι ήγινετε, κύριε Σακραμάν.

Ο άλλος κατάλαβε την άπειλή και σταμάτησε.

— Πηγαίνω ν' άνοίξω την μεγάλη πόρτα για ν' άπαγορευθεί σ' αυτούς εδώ να φύγουν.

— Γιατί αυτό Σακραμάν;

— Για να συλλάβουν τους δυο έρωτευμένους, έσένα και τους συντρόφους σου.

— Για να μάς κατακρεουργήσουν δεν είναι έτσι, καλέ μου Σακραμάν;

— Όπως τό λές!

Και ο Σακραμάν ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

Ο Πασσαβάν περιμενε τον γίγαντα να τελειώσει το γέλιο του και έπανελάβε.

— ... Κι' άν έμεις δεν θέλουμε ν' άνοίξης την πόρτα;

— Ποιός θά μ' έμποδίσει; ρώτησε ο Σακραμάν με όρδάνοι κτα τα μάτια.

— Εγώ!

Για μια στιγμή ο Σακραμάν σκέφθηκε να γελάσει, ύστερα όμως ειπε.

— Φύγε από την μέση μικρέ.

Την ίδια όμως στιγμή δέχθηκε δυο φοβερά κτυπήματα κατά πρόσωπο κι' άμέσως ένα τρίτο με το κεφάλι στο στομάχι.

Για δεύτερη φορά ο γίγας ξαπλώθηκε στο πάτωμα.

Ο Μπρανκαγιόν ειπε τότε στον αντίπαλο του κυρίου του.

— Καλά είδα εγώ τον Ιπποκότη πως είχε θυμώσει!

Ο Σακραμάν ούρλιασε.

— Εσύ ήσουν;

— Ναι, απήντησε άτάλα ο Πασσαβάν.

Ο Σακραμάν τράβηξε το σπαθί του, σηκώθηκε όρθιος, στάθηκε δίπλα στο παραπέτασμα της πόρτας αλλά την ίδια στιγμή βρήθηκε μπροστά του το γυμνό σπαθί του Πασσαβάν, ο οποίος του ειπε.

— Πρόσεξε γιατί θά σέ σκοτώσω. Άλλ' όχι γιατί σ' έχω άνάγκη και γι' αυτό μόνο θά σ' άφοπλίσω.

Πράγματι σε λίγα λεπτά της ώρας το σπαθί του Σακραμάν πετάχθηκε στον άέρα.

Ο γίγας δεν δειχθηκε νικημένος και όρμώντας προς τον Πασσαβάν ειπε.

— Θά πεθάνης από το χέρι μου και σήκωσε την γροθιά του.

Το θανατηφόρο όμως κτύπημα σταμάτησε στον άέρα, γιατί ο γίγας ένοιωσε να του πιάνουν τα χέρια δυο χαλύβδινες τανάλιες, που παρ' όλην του την προσπάθεια δεν κατόρθωσε να ξεφύγη απ' αυτές. Με μια άπτόμνη κίνηση ο Πασσαβάν έστριψε τα χέρια του γίγαντος πανω στην ράχη του και τον άνάγκασε να στριφογυρίσει.

Αμέσως με φωνή δυνατή του ειπε.

— Ζήτησε χάρη, ήλίδι, γιατί θά σου σπάσω το χέρι φύγη. Μάταιη άπόπειρα. Μιά έλαφρή πίεσις τον έκανε να πονέσει και να ούρλιασει.

— Ζήτησε χάρη, επανέλαβε ο Πασσαβάν.

Τότε, με το πρόσωπο καθιδρό και με μια άπαισία γκριμάτσα νικημένος απ' τον πόνο μούγκρισε.

— Χάρη!

Ο Πασσαβάν τον άφησε.

Ο Σακραμάν έφερε το χέρι έμπρός στο στήθος του κι' έκανε το σταυρό του μουρμουρίζοντας.

— Αυτός δεν είναι άνθρωπος!.. Είναι σατανάς...

Ο Πασσαβάν χαμογέλασε.

— Είσαι άρκετά έξυπνος. Διάταξε τους ανθρώπους σου να άποκρυνθούν.

— Δεν θά το κάνω αυτό! Οι άνθρωποί μου θά σπάσουν την πόρτα και θά σάς σκοτώσουν και τους τέσσερες.

— Ναι, απήντησε ο Πασσαβάν, αλλά θά σέ σκοτώσω με αυτό.

Κι' έσυρε το σιλιέττο απ' την θήκη του.

Τότε ο Σακραμάν έφερε τα χέρια στο στήθος, άνοιξε το ένδυμά του ξεγύμνωσε το στέρνο του και ειπε.

— Χτυπάτε!

Ο Πασσαβάν σήσωσε το χέρι σημάδεψε την καρδιά κι' άκούμπισε με δύναμη την αίχμη του σιλιέττου του. Δυο σταγόνες αίμα κύλισαν.

Ο Σακραμάν δεν μίλησε. Τα βλεφαρά του δεν χαμήλωσαν.

Το πρόσωπό του δεν έκανε κανένα μορφασμό.

Ο Πασσαβάν ξανάβαλε το σιλιέττο στην θήκη του, έβγαλε το καπέλό του και κάνοντας μια υπόκλιση μπροστά στον Σακραμάν μουρμούρισε.

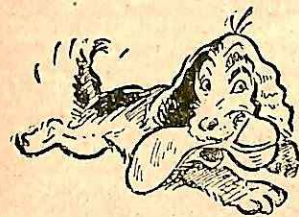
— (Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Είμαι ο άνθρωπος με το ισχυρότερο μνημονικό. Έκείνο που παθαίνεται έσείς συχνότατα δεν το παθαίνω εγώ. Ποτέ μου δεν μονολογώ:

«Πότε ήταν ακριβώς;... Το θυμάμαι θαυμάσια γιατί... Το δυο μα βρίσκεται στο στόμα μου... Όχι μου είναι άδύνατο να θυμηθώ. Το μνημονικό μου έχει χειροτερεύσει...»

Το μνημονικό είναι ένα παράξενο πράγμα. Ένας λούστρος μπορεί νάχη καλλίτερο μνημονικό από δέκα γιατρούς και τριάντα δικηγόρους. Απόδειξις εγώ ο ίδιος. Απορώ πως χωρίς σχεδόν καμμία μόρφωση, κατώρθωσα να έχω τέτοιο μνημονικό.

Φυσικά, βλέποντας το μεγάλο μου αυτό προτέρημα, φρόντισα να το καλλιεργήσω και το καλλιεργώ ακόμη. Μόνον στα μιούζικ χάλ, ήδη, έχω εισπράξει άνω από 20.000 λίρες (άνω των 10 εκατομμυρίων δραχμών), χάρις στο μνημονικό μου.

Γι' αυτό, στον πρώτο τυχόντα άνθρωπο που έχει γερό μνημονικό συμβουλεύω να το καλλιεργήσει. Έχει πολλές έλπίδες να γίνη μια μέρα κορυφαίος και πλούσιος σαν έμένα.

Η γέννησίς μου

Γεννήθηκα στις 20 Ίουλίου 1876. Ημερομηνία χωρίς καμμία σημασία. Σε όλη μου τη ζωή συνήνησα μονάχα δυο ανθρώπους για τους οποίους ή ήμερομηνία αυτή σήμαινε κάτι. Γιά τους γονείς μου, που ήσαν φτωχοί, — πολύ φτωχοί — και ή ήμερομηνία αυτή είχε τεραστία σημασία.

Σήμαινε ότι είχαν να θρέψουν ένα άτομον επί πλέον. Παρά το σατανικό μνημονικό μου, δεν θυμάμαι πράγματα που έγιναν πριν από το 1878. Το μνημονικό μου έχει συγκρατήσει γεγονότα μόνον μετά το έτος αυτό, δηλαδή όταν συνεπλήρωσα τα 3 χρόνια ηλικίας.

Το πρώτο πράγμα που θυμολογώ είναι μια τραγωδία που έγινε όταν ή μουν 3 έτών. Είχα άκούσει τους γονείς μου να μιλούν γι' αυτήν και σάς την έπαναλάβα.

Στις 3 Σεπτεμβρίου 1878, ένα έπιβατικό πλοίο, ή «Ποιγκή πιασα Άλίκη», είχε βουλιάξει μέσα στον Τάμεσι. 600 και πλέον ήσαν τα θύματα.

Ύστερα από χρόνια δολόκληρα, όταν εμφανίζόμουν στα μιούζικ χάλ ως ο «άνθρωπος με το ισχυρότερο μνημονικό», πολλές φορές ανέφερα την ήμερομηνία και έτις λεπτομέρειες της τραγωδίας αυτής.

Πώς άνεκαλύφθη το μνημονικό μου

Η άνακάλυψις αυτή όφείλεται στον δάσκαλό μου, στο σχολείο. Ο άνθρωπος αυτός είχε πολλές φορές γουρλώσει τα μάτια άκούοντάς με, σε ήλικία έπτά ετών, να άναφέρω πράγματα τα όποια ούτε αυτός, ούτε κανένας μαθητής μπορούσαν να θυμηθούν.

«Σελίς τάδε, σήλη τάδε» έλεγα στα καλά καθούμενα και ο καυμένος ο δάσκαλός μου πήγαινε να σκάσει.

Όταν βεβαιώθηκε ότι είμαι καταπληκτικό μνημονικό, με φώναξε μια μέρα και μου ειπε:

«Ντέντας! Βλέπω ότι έχεις ένα θαυμάσιο μνημονικό. Έχω να σου δώσω μια συμβουλή: Το μνημονικό είναι ένα μπουκάλι. Πρέπει λοιπόν να το γεμίσεις διαρκώς, να προσπαθής να βάξης μέσα διαρκώς νέες σταγόνες. Σιγά σιγά θά γίνης κορυφή».

Πόσο δίκιο είχε ο δάσκαλός μου. Από τότε προσπαθούσα να συγκρατώ μέσα στο μυαλό μου διάφορα γεγονότα και ήμερομηνίες, για να γεμίζω το μπουκάλι.

Η άλήθεια είναι ότι το μπουκάλι έγινε σιγά-σιγά νταμιτάνια και βαρέλι. Άλλά κάθε του σταγών άξίζει λίρες — αν κρίνωμε από τα ποσά που μου πληρώνουν τα μιούζικ χάλ.

Εύχαριστώ, Έντγκαρ

Η πρώτη μου δουλειά — σε ήλικία έννέα ετών, παρακαλώ,

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

γιατί οι γονείς μου ήσαν πάμπτωχοι, όπως σάς το είπα, — ήταν να πουλώ έφημερίδες.

Μιά μέρα, καθώς σερόνόμουν κρατώντας στο χέρι τις διάφορες έφημερίδες της έποχής (θυμάμαι, φυσικά, ποιές πουλούσα εγώ: τόν «Κόσμο», την «Πώλ-Μώλ-Γκαζέτ», την «Σαίντ Τζέις Γκαζέτ» και την «Ηχώ», συνήνησα ένα άλλο παιδάκι σχεδόν της ίδιας ηλικίας, ντυμένο με κουρέλια και ξυπόλητο.

— Γειά σου! μου ειπε ο μικρός.

— Γειά σου! απήντησα.

— Είσαι καινούργιος στην δουλειά;

— Ναι.

— Καλά. Θά σε βοηθήσω. Θά σου δείξω τα καλλίτερα πόστα. Με λένε Έντγκαρ — ENTΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ.

— Εύχαριστώ, Έντγκαρ!

Έτσι άρχισε ή φιλία μας με τον διάσημο συγγραφέα άσυνομικων διηγημάτων, τον Έντγκαρ Ουάλλας. Ο θάνατός του ήταν ένα από τα γεγονότα που μου στοίχισαν περισσότερα στη ζωή μου. Μιά μέρα, γυρίζαμε πάλι μαζί με τον μικρό μου «συνάδελφο». Είχαμε πουλήσει άρκετες έφημερίδες, γιατί εκείνη την μέρα είχαν γίνει οι μεγάλες κούρσες του Ντέρμπυ.

Ξαφνικά ένας άδύνατος νέος ήλθε κοντά μας.

— Πόσες έφημερίδες πουλάτε ο καθένας;

Του είπαμε τα δνόματα των έφημερίδων μας.

— Όλράιτ, απήντησε χαμαγελώντας. Θά αγοράσω μία απ' όλες από τόν καθένα σας.

Έτσι, πήρε καμμία δεκαριά έφημερίδες και μάς έδωσε του καθενός ένα μεγάλο νόμισμα.

Ο Έντγκαρ Ουάλλας χαμογέλουσε εύχαριστημένος.

— Τόν γνωρίζεις αυτόν; μου ειπε.

— Είναι ο Άγιος Βασίλης, άπνήνησα άστεεινόμενος.

— Μη γίνεσαι κουτός, ειπε ο Ουάλλας. Αυτός είναι ο Φρόντ Άρκερ, ο μεγαλύτερος Τζόκερ του κόσμου. Σήμερα κέρδισε το γράν παι και έχει κέφια Γι' αυτό μάς έδωσε τόσα χρήματα για λίγες παλιοέφημερίδες.

Τότε μόνο πρόσεξα ότι το νόμισμα που κρατούσα ήταν ένα άσημνιο νόμισμα των δέκα σελινίων. Περιουσία δολόκληρη.

— Άι...

— Πεινάς;

— Θέλει ρώτημα;

— Ξέρεις, έχω μια ιδέα. Πάμε σε κανένα έστιατόριο;

Και έτσι, εκείνη την ήμερα, δύο κουρελιαρικά παιδιά με τις έφημερίδες τους κάτω από την μασχάλη, έφαγαν σ' ένα απ' τα καλλίτερα έστιατόρια του Λονδίνου.

Ευλογημένος να είσαι Φρόντ Άρκερ!..

Δεν θά ξεχάσω ποτέ — άφου δεν ξεχνώ, πράγματι, — το πάθημα του διευθυντού του Άγγλικού περιοδικού «Πήρσον», που γνώρισα κάποτε σε μια συγκέντρωση.

Ο κ. Ουίμπλεντον, έτσι λεγόταν ο διευθυντής, μόλις έμαθε ποιδν είχε αντίκρυ του, έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτονόμισμα των 100 λιρών και μου έκανε πέντε άλλεπάλληλες έρωτήσεις.

1. Πότε έγινε ή πρώτη σύλληψις κακοποιού με την βοήθεια του ραδιοφώνου;

2. Πότε ύψώθηκε για πρώτη φορά ή Άμερικανική σημαία;

3. Πότε άρχισαν να λειτουργούν τα «φθηνά ταχυδρομεία» (τά ταχυδρομικά δελτάρια);

4. Πότε έγινε ή τελευταία δημοσία θανατική εκτέλεσις στην Άγγλια;

5. Μότε ναυάγησε ο Άτλαντικός;

Του απήντησα χωρίς δισταγμό και στις 5 έρωτήσεις του. Πέντε άλλεπάλληλα τηλεφωνήματα στις άρμόδιες κρατικές ύπηρεσίες έπεισαν τόν κύριο Ουίμπλεντον ότι δεν είχα γελασθί. Τό έκατόλογο έγκατεστάθηκε τότε μέσα στην τσέπη μου.

Σ. ΝΤΕΙΤ

2707

Ο νέος βγήκε από το χορο-διδασκαλείο. Είχε ιδη τους άλλους να χορεύουν και γι' αυτό θέλησε να κάνει λίγα βήματα κι' αυτός. Και τώρα πήγαινε ν' αγοράσει ένα κουτί τσιγάρα.

Ήταν Βενετσιάνος κι' ονομαζόταν Πιέτρο Πατζέλλο, όπως ο έραστής της Γεωργίας Σάνδη.

Μόλις βγήκε έξω, στάθηκε λίγες στιγμές στο πεζοδρόμιο. Την στιγμή εκείνη περνούσε μια κοπέλλα.

—Ψί! της έκανε.

Η νέα σταμάτησε. Ήταν ξανθεία, ζωστή με μάτια καταγάλανα σαν τὰ νερά μιας λίμνης.

—Τί; απήντησε η κοπέλλα. Τί συμβαίνει;

—Πέρασε μια κυρία. Φαινόταν πολύ ανήσυχη. Με ρώτησε. «Μήπως είδατε μια κοπέλλα ξανθεία, έτσι κι' έτσι, πολύ συμπαθητική με γκριζό φόρεμα;» Έγώ της απήντησα «Όχι». Τότε εξακολούθησε να τρέχει προς το βάθος του δρόμου.

—Θέ μου! φώναξε η νέα.

Είναι ώρα;

—Πέντε μόλις λεπτά. Δεν θα έχω απομακρυνθώ πολύ.

—Εύχαριστώ.

Έκανε ν' απομακρυνθώ.

Ο Πιέτρο την πλησίασε. Περπάτησαν γοργά. Σάν προχώρησαν όμως λίγο η κοπέλλα σταμάτησε.

—Δεν την βλέπω. Μήπως πήγε στο σπίτι;

—Πιθανόν.

—Άς γυρίσωμε πίσω.

Η νέα άρχισε να βηματίζει γρήγορα. Ο Πιέτρο τότε την πήρε από το χέρι και σταματώντάς την, της είπε.

—Δεσποινίς, πρέπει να σας ομολογήσω κάτι. Την ιστορία την επενόησα μόνος μου.

—Τί προστυχιά!

—Συγχωρήστέ με. Είχα την επιθυμία να κάνω έναν περίπατο μέχρι τη λίμνη με μια δεσποινίδα ώραία σαν κι' εσάς.

—Μά η αδιακρισία σας δεν έχει όρια!

—Παραδέχομαι ότι φάνηκα αδιάκριτος.

—Και πολύ κακοανατεθραμμένος! Πηγαίνετε, σας παρακαλώ!

—Μ' άφου έτυχε έτσι, άς έπωφεληθού με της συντροφιάς μας.

Της προσέφερε το μπράτσο του ιπποτικά.

—Τί θαυμασία πού είναι η βραδυά.

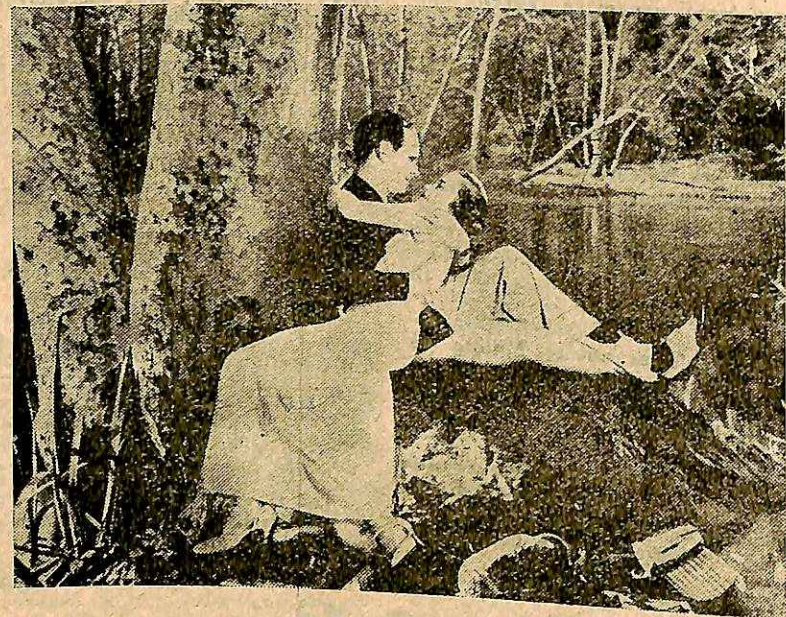
—Μου κάνετε κομπλιμέντα;

—Όχι, δεν είδα ποτέ ένα τόσο χαριτωμένο πρόσωπο σαν το δικό σας, μάτια τόσο γαλανά. Ο άέρας είναι έλαφρός. Το φεγγάρι είναι σαν ο μοναδικός μάρτυς της έρωτικής αυτής σκηνής, της αρωματισμένης και γεμάτης ποίησης, της σκηνοθετημένης από την Μοίρα. Τὰ κορμιά μας είν' έλεύθερα από κάθε βάρος. Η καρδιά μας χοροπηδάει τρελλά και η λίμνη μοιάζει σαν μαργαριταρένιο κύπελλο.

—Είστε ποιητής;

—Ναι, είμαι μεγάλος ποιητής. Ονομάζομαι Πατζέλλο. Πιέτρο Πατζέλλο. Μά δεν υπήρξα ποτέ φίλος της Γεωργίας Σάνδη.

ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κάθισαν κάτω από ένα πλατάνι σ' ένα ευρύχωρο πάρκο.

—Άγνοω αυτή την ιστορία. Έγώ όνομαζομαι Άγγελική.

Προχωρούσαν. Ψηλά σ' ένα ύψωμα, κι' υπήρχε μια λευκή βίλλα.

—Βλέπετε αυτή τη βίλλα; Είναι δική μου.

—Εκείνη τη λευκή βίλλα, λέτε;

—Ναι.

—Μ' άφου είναι δική μου!

—Διάβोλε!

—Δεν θα πιστέψω πιά τίποτε απ' όσα θα μου πείτε. Κι' ύστερα εκείνος πού λέει ψέμματα είναι και κλέφτης!

—Πράγματι! συγκατένευσε ο Πιέτρο και τράβηξε από την τσέπη του πέντε ρολόγια.

—Μανούλα μου!

Η Άγγελική άρχισε να τρέμει σαν το φύλλο. Σ' εκείνο το σημείο η λεωφόρος ήταν έρημη και σκοτεινή. Δεν υπήρχε ούτε σπίτι. Το φεγγάρι, ανάμεσα από το φύλλωμα των δένδρων έπαιζε τον κρυφό.

—Μην φοβάσθε, είπε ο νέος με βαρεία φωνή. Έγώ δεν είμαι κακός, δεν κάνω κακό σε κανένα. Αλλά τώρα θα σας έκμυστηρευθώ την αγάπη μου και τη ζωή μου. Θέλετε;

Την πήρε πιο δυνατά από το χέρι και την ώδηγησε στην όχθη της λίμνης. Κάθισαν κάτω από ένα πλατάνι, εις ένα ευρύχωρο πάρκο.

—Μου άρεσει αυτή η πολυτάραχη ζωή πού κάνω. Πηγαίνω στα μεγάλα ξενοδοχεία των λουτροπόλεων. Μιά φορά έπαιξα πόκερ, έσημάδενα τὰ χαρτιά με το νύχι μου και κέρδιζα πάντα. Ύστερα όμως τὰ χρόνια άλλαξαν και τὸ παιχνίδι δεν με ικανοποιούσε. Σκέφθηκα να ειδικευθώ στην κλοπή περιδεραιών. Μά εγκατέλειψα κι' αυτό το έπάγγελμα γιατί οι κυρίες φο-

ρούν σήμερα ψεύτικα κοσμήματα.

Η Άγγελική έρρίγησε.

—Τώρα, έζηκολούθησε ο Πιέτρο, αφιερώνω τις ώρες μου στη κλοπή χρημάτων, χρυσών αντικειμένων και ρολογιών. Είναι σκληρό τὸ έπάγγελμα αυτό, αλλά μου επιτρέπει να κατοικώ στα μεγάλα ξενοδοχεία, ως κύριος περιωπής, αν και δεν έχω καταθέσεις στις Τράπεζες και βίλλες.

Ο Πιέτρο σ' αυτό το σημείο αγάλλασε την Άγγελική και την φίλησε.

—Γιατί, ρώτησε τότε η νέα με παθητική φωνή, κάνετε αυτό το έπάγγελμα; Δεν φοριζαίτε μόνος σας; Δεν φοβάσθε τη φυλακή;

—Ο κίνδυνος με σαγηνεύει. Να κλέψω το πορτοφόλι ενός κυρίου με σμόκιν μου δίνει την ίδια συγκίνηση σαν να φιλήσω τὰ χείλη μιας ώραίας κυρίας.

—Είστε λοιπόν ο ποιητής των κλοπών!

—Κλέβω γιὰ να ζω και ζω γιὰ να κλέβω! Διορθώνω την τύχη μου πού μ' έκανε να γεννηθώ φτωχός.

—Πιστεύετε ότι ο πλοῦτος είναι ευτυχής; Έγώ είμαι πλουσιωτάτης. Έχω βίλλες στο βουνό, στη θάλασσα, στις λίμνες και στους κάμπους. Περνώ τη ζωή μου ταξιδεύοντας και ζητώντας περιπέτειες. Οι Ίνδιες με πληττούν. Η Αμερική με ένκενυρίζει. Μάταια ζήτησα να βρω την ευτυχία στον έρωτα, τη συγκίνηση στο άεροπλάνο, στο παιχνίδι, στα σπόρ. Τώρα σκέπτομαι να βρω ικανοποίηση στη δουλειά.

—Σ' αγαπώ, Άγγελική, είσαι ώραία!

Την διέκοψε ο Πιέτρος.

—Θα μου άρεσε να ζω πτωχή, αλλά τίμια, εργατική. Άκούστε με. Μην κάνετε πιά τον κλέφτη. Έργασθήτε. Έγώ δυστυχώς, δεν μπορώ να εργασθώ. Οι κοινωνικές μου συνθήκες δεν μου τὸ επιτρέπουν. Τώρα άς γυρίσωμε.

—Θά ξαναϊδωθούμε;

—Δεν ξέρω. Καλλίτερα όχι. Άντίο.

Εσφίζαν τὰ χέρια κι' ύστερα από ένα άτέλειωτο φίλημα χώρισαν μπροστά στη λευκή βίλλα.

Για τρία η τέσσερα βράδια ο Πιέτρο περίμενε την Άγγελική στη λεωφόρο, μπροστά στην πόρτα της βίλλας όπου κατοικούσε η νέα. Επειδή όμως δεν την έβλεπε άπεφάσισε να μπη μέσα.

Την δεσποινίδα Άγγελική; του άπήντησε ο θυρωρός. Έκλειψε ένα δακτυλίδι της κυρίας και απέλύθη άμέσως. Ποτέ δεν πρέπει να έχη κανείς έμπιστοσύνη στις γκυοβερνάντες.

Ο Πιέτρο απομακρύνθηκε. «Έτσι είναι οι περισσότερες γυναίκες! μουρμούρισε ψεύτρως και ήλίδιες!»

Εκίνησε γιὰ τὸ μαγαζάκι του πατέρα του γιὰ να πάρη τὰ ρολόγια και τὰ παρὰδωχα στους πελάτες. Ήσαν πέντε ρολόγια πού τὰ είχε επιδιορθώσει ο πατέρας του.

ΚΑΡΛΟ ΡΙΤΜΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝ' ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

ΑΛΦΡΕΔΟ ΒΑΝΝΙ

Σ' εκείνη την πόλη δεν υπήρχε δουλειά γιὰ τὸν Καίσαρα Φορτέζι, τὸν ζωγράφο. Γι' αυτό ζούσε στη σοφίτα ενός παλιού σπιτιού. Από τὸ παράθυρό του έβλεπε ένα μεγάλο μέρος της πόλεως και πιο κοντά έναν μεγάλο κήπο, γεμάτο λεμονιές και πορτοκαλιές. Σ' εκείνον τὸν ολοπράσινο παράδεισο κατέβαιναν δυο φορές την ήμέρα τὰ κορίτσια τὸυ κολλεγίου πού φορούσαν μπλέ ποδιές με λευκά γιακαδάκια κι' έμοιαζαν με χελιδόνια πού φτερουγίζουν κάτω από τὰ αρωματισμένα δένδρα.

Μιά νύκτα ο ζωγράφος ξύπνησε απότομα από φωνές και κωδωνοκρούσεις. Μιά έντονη λάμψη, έρχόταν απ' τὸ πλευρό τὸυ κήπου όπου ύψωνόταν τὸ κολλέγιο. Έτρεξε στο παράθυρο. Τὸ κτίριο καίγόταν ολόκληρο! Τὰ κορίτσια είχαν κατεβή στον κήπο και τρομαγμένα αντίκρυζαν την πυρκαϊά.

Ο ζωγράφος σκέφθηκε να ντυθῇ και τρέξῃ στο κολλέγιο, αλλά την ίδια στιγμή άκουσε δυνατά και γρήγορα χτυπήματα στην πόρτα του. Μόλις άνοιξε, μια μικρή σιλουέτα μπηκε μέσα κι' άμέσως έτρεξε και σωριάστηκε σε μια πολυθόνα.

—Τί τρομάρα, κύριε! Κοιμόσαστε όλες!.. Ύστερα ή καμπάνα... ντάν—ντάν—ντάν... Φωνές! Άρπαξα λοιπόν αυτό τὸ σάλι, την ποδιά μου, τὰ παπούτσια μου... Βρήκα την είσοδο τὸυ κήπου άνοικτῇ, μπηκα στο στενό αυτό δρομάκι... Άνέβηκα τις σκάλες σας και χτύπησα την πόρτα σας. Τί τρομάρα, κύριε! Τί φοβερὸ!.. Δεν μπορώ άκόμη να συνέλθω.

Ήταν πολὺ μικρή, δέκα έξη ή δέκα έπτὰ χρονών. Φορούσε μια άσπρη κομπινέζόν, μια άσπρη σκουφίτσα κι' έσφιγγε στα χέρια της τὴ μπλέ ποδιά της. Μερικές μαύρες μπούκλες έξέφυγαν κάτω από τὴ σκουφίτσα κι' ένας χρυσὸς σταυρὸς άκουμπούσε επάνω στο γυμνὸ λαιμό της. Ο ζωγράφος, την κυττούσε σιωπηλὸς και σαστισμένος. Η σιωπή του όμως αυτή άνησύχησε τὴ μικρούλα και τὸν ρώτησε.

—Μου επιτρέπετε να πάω μια στιγμή πίσω από εκείνο τὸ παραβάν;

—Εύχαρίστως, έφέλλισε ο Καίσαρ.

Μόλις όμως ή μικρούλα έστριψε τὴν κόχη του, έκανε ένα πήδημα τρόμου προς τὰ πίσω.

—Κάποιος είναι! φώναξε. Ένας άνδρας!

Ο ζωγράφος έτρεξε κοντά.

—Είναι μοντέλλο; είπε και με μια κλωτσιά έρριξε στο πάτωμα τὸ άνδρὲι κελλο.

Η μικρούλα πήγε τότε πίσω από τὸ παραβάν και σε λίγες στιγμές βγήκε ντυμένη, χωρίς σκουφίτσα και με τις μπούκλες της ριγμένες επάνω στους ώμους της. Κι' άμέσως έτρεξε στο παράθυρο.

Έκει στάθηκαν κι' οι δυο κι' έβλεπαν την πυρκαϊά. Αλλά ο Καίσαρ πρόσχε περισσότερο τὸ άρμονικό προφίλ και τὰ μεγάλα μάτια της μικρούλας. Ύστερα, σιγά—σιγά, άποτραβήχθηκε και κάθισε ένα ντιβάνι. Η μικρούλα φοβισμένη άκόμη κάθισε πολὺ κοντά του κι' άρχισαν να μιλοῦν. Τὴν έλεγαν Πασλίνα, Μίλησαν άρκετῇ ώρα, όταν εκείνη ξαφνικά τινάχθηκε απότομα όρθια.

—Πρέπει να φύγω! Είπε ίσως με ζητούν!

—Θά σε συνοδεύσω, μικρούλα μου.

—Όχι, όχι! Θά πὸ πὸς μπηκα στον στενό δρομάκι για ν' αποφύγω τις φλόγες! Θά πὸς ένα ψέμμα!

Ο Καίσαρ κύταξε από τὸ παράθυρο. Οι πυροσβέστες είχαν περιορίσει τὴν φωτιά. Η Πασλίνα τυλίχθηκε στο σάλι της κι' ο Καίσαρ της άνοιξε τὴν πόρτα.

—Λοιπόν... είπε εκείνη.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Λοιπόν... είπε εκείνος.

Σε μια στιγμή την άρπαξε στην άγκαλιά του και την φίλησε στο στόμα.

Δεν την ξαναείδε πιά. Περιορίσθηκε μονάχα να όνειροπολή, κυττάζοντας τὴ μικρή άσπρη σκουφίτσα της πού είχε άπομείνει στο άτελιέ του, πίσω από τὸ παραβάν.

Ύστερα από ένα μήνα έφυγε γιὰ τὴν Ρώμη.

Πέρασαν άρκετὰ χρόνια. Οὔτε στή Ρώμη μπορούσε να έργασθῇ. Μόνο μια φορά οι έφημερίδες έγραψαν γι' αυτόν όταν πήρε τὸ πρώτο βραβείο από τὴ Σχολή των Καλών Τεχνών όπου έσπούδαζε.

Δυὸ μέρες όμως μετά τὸν θρίαμβό του αυτό, ένας ξυρισμένος κύριος πού φαινόταν σαν μαίτρο κανενὸς σπιτιού, παρουσιάσθηκε στο σπίτι του και τὸυ έδωσε ένα μπλιέ.ο. Ήταν μια πρόσκλησις γιὰ χορὸ σε μιὰ Πρεσβεία. Ο Καίσαρ χαμογέλασε. Άρχισε ή δόξα του.

Τὸ βράδυ της δεξιώσεως, όταν πήγε στην Πρεσβεία και μπηκε στον προθάλαμο άκουσε τὸν ξυρισμένο εκείνο κύριο πού τὸυ έδωσε τὴν πρόσκληση ν' αναγγέλῃ τὸ δνομά του στο κατώφλι της μεγάλης σάλλας όπου βρισκόταν οι προσκεκλημένοι. Τὴν ίδια στιγμή ή δοχήστρα άρχισε ένα γλυκύτατο βάλλε. Κάποιος άγνωστός του τὸν παρουσίασε κατόπιν στην πρεσβείρα πού τὴν συνώδευε ένας κύριος με πολλὰ παράσημα. Ο Καίσαρ χαϊρέττης συνεσταλμένος και φίλησε τὸ χέρι της κυρίας, μιάς μελαχροινῆς νέας με γυμνὸς ώμους και με τὰ χέρια και τὸ στήθος γεμάτα κοσμήματα.

Όταν έμεινε μόνος, έκανε μερικές βόλτες στις αίθουσες, σταμάτησε λίγο στον μπουφέ κι' ύστερα τραβήχθηκε σε μιὰν άκρη και κάθισε σ' ένα ντιβάνι. Απ' εκεί παρατηρούσε τις ώραίες ζωγραφίες πού υπήρχαν στο ταβάνι της αίθουσας, όταν γιὰ μια στιγμή ένοιωσε πὸς κάποιος κάθισε κοντά του.

—Άγαπητέ κύριε Φορτέζι, σας εύχαριστῶ γιὰ τὴν έπίσκεψή σας.

—Ανεπήδησε! Δεν όνειρευόταν! Η πρεσβείρα βρισκόταν κοντά του. Τὴν παρατήρησε έκπληκτος.

—Δεν μ' αναγνωρίζετε; Γιὰ να ιδούμε. Ένας κήπος γεμάτος λεμονιές και πορτοκαλιές.. Μιά όμορφη νύχτα... Η πυρκαϊά τὸυ κολλεγίου... Μιά καμπάνα χτυπούσε... Μια μικρούλα μπηκε μισοφοβισμένη στο άτελιέ σας. Κι' ένας νέος, πολὺ νέος τότε, τὴν κυττούσε χωρίς να προσφέρῃ λέξη, όπως τώρα...

Ο Καίσαρ άφήξε μιὰ φωνή.

—Πασλίνα! Πασλίνα!

Τὴς πήρε τὰ χέρια, αλλά ή νέα τὰ τράβηξε άμέσως.

—Σιγά! Εδὼ δεν είμαστε όπως εκεί! Ένας κύριος πού είχε τὸ στήθος του γεμάτο παράσημα τὸς έπλησίασε.

—Ο άνδρας μου, είπε ή Πασλίνα... ο ζωγράφος, πού θα μου κάγη τὸ πορτραίτό μου.

Ο πρεσβευτῆς έδωσε τὸ χέρι στον Φορτέζι. Είπε κάτι στην γυναίκα του κι' έφυγε.

—Θά έρθω αύριο στο άτελιέ σας, στις τρεις τὸ απόγευμα, είπε ή Πασλίνα όταν ο άνδρας της άπομακρύνθηκε. Θά έρθω να μου κάνετε τὸ πορτραίτό μου και να ξαναπάρω τὴν άσπρη μου σκουφίτσα.

Γέλασε και με μισοκλεισμένα βλέφαρα έπρόσθεσε.

—Δεν ήλθα τότε γιὰ ν' αποφύγω τὴν πυρκαϊά. Ήθελα να ιδῶ από κοντά εκείνον τὸν νεὸ πού έβλεπα από τὸν κήπο τὸυ κολλεγίου και πού μου φαινόταν πὸς κάθε βράδυ πλησίαζε τὸ κρεβάτι μου πατώντας στις μύτες των ποδιών του.

Α. ΒΑΝΝΙ

Ο Καίσαρ χαϊρέττης συνεσταλμένος τὴν πρεσβείρα.

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Εκείνη την εποχή, ο Τζών Λεβιτάν, που κατοικούσε στο Σούνγκ, διέσχισε δυο φορές την ημέρα ένα μεγάλο μέρος του δάσους για να εργασθῇ στα λατομεία του Μπάστερμπορν. Έτσι περπατούσε επί μια δολοκλήρη ώρα στην μοναξιά των δένδρων, χωρίς σχεδόν ποτέ να συναντᾷ κανένα και χωρίς να διατρέχει άλλωστε ποτέ τὸν παραμικρότερο κίνδυνο. Τί κίνδυνο μπορούσε να διατρέξει;

Ένα χειμωνιάτικο πρωί, μόλις ταυτα, που έκανε εξαιρετικό κρύο και ο Τζών Λεβιτάν περπατούσε πάνω στο παγωμένο έδαφος και ήταν τριπλοκουκουλωμένος με την μάλλινη κάπα του, παρατήρησε κατά γης ένα γυαλιστερό αντικείμενο.

Έσκυψε και ανέγνωσε ότι τὸ αντικείμενο εκείνο ήταν ένα περιστρόφο. Στάσιμος, έπιασε μέσα στα γαντωμένα χέρια του τὸ περιστρόφο μὴ ξέροντας τί νὰ τὸ κάνει. Σκέφθηκε ότι κάποιος θὰ τὸ εἶχε χάσει πρὸ ὀλίγων ἀκόμης ὥρων, γιατί τὸ ὄπλο δὲν ἦταν καθόλου σκουριασμένο. Κάποιος θὰ εἶχε περάσει ἀπ' ἐκεῖ τὴν νύκτα καὶ δὲν θὰ εἶχε προσέξει ότι τοῦ εἶχε πέσει τὸ ὄπλο του.

Κρατώντας τὸ ἀκόμη στὸ χέρι, ὁ Τζών Λεβιτάν ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του. Βιάζονταν νὰ φθάσῃ στὸ Μπάστερμπορν, στὴν κανονική του ὥρα.

Ξαφνικὸ, στὸ σημεῖο ὅπου τὸ μονοπάτι στενεύει ἀπὸτομα καὶ ὅπου τὰ πεῦκα εἶναι πυκνά, ὁ Λεβιτάν δέχθηκε ἕνα βάνουσο κτύπημα καὶ, προτοῦ ἀκόμη καταλάβῃ ὅτι ἴδιος τί τοῦ συνέβαινε καὶ πῶς ἐκείνη πῆρε τὴν σκανδάλη τοῦ περιστρόφου. Ἡ σφαῖρα βρῆκε στὸ στομάχι τὸν κολοσσιαῖο ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ριχθῇ πάνω στὸν Λεβιτάν.

Ὁ ἄνθρωπος σωριάστηκε στὸ ἔδαφος καὶ ὁ Τζών, ἀνὰ τριχάζοντας ἀπὸ συγκίνηση, τὸν κύτταξε προσεκτικά. Ἦταν ἕνας μεγαλοκαρμώμενος καὶ κακοντυμένος ἄνδρας, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι του ἕνα δίκοπο μαχαίρι.

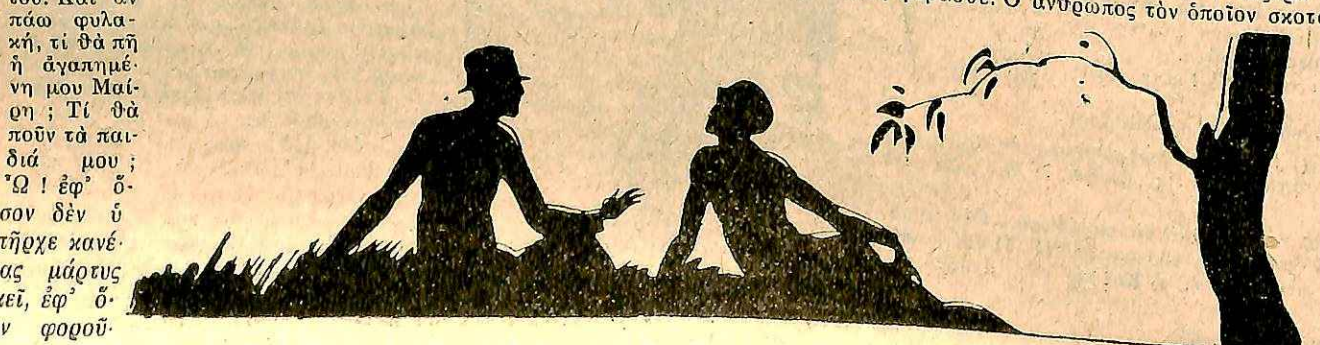
Φτίνῃ τὴν γλύτωση ὁ Τζών. Ἐρρίξε τὸ περιστρόφο κοντὰ στὸν ξαπλωμένο ἄνθρωπο, ὅστερα γονάτισε, κύτταξε τὸ πρόσωπο τοῦ θύματος του καὶ σηκώθηκε ἀπὸτομα, γιατί ἡ διαπίστωση ὅτι ὁ ξένος ἦταν νεκρός, τὸν ἔκανε νὰ ἀναστατωθῇ κυριολεκτικῶς. Δὲν φανταζόταν ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει.

Καὶ ὅμως! Τὸν εἶχε σκοτώσει! Αὐτός, ὁ Τζών Λεβιτάν, εἶχε διαπράξει φόνο! Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν πλημμύριζε ἀπὸ φρίκη. Καὶ ἔαφνικὰ, μὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Καὶ ἀν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν κακοποιός; Ἄν μὲ πῆρε γιὰ κάποιον ἄλλον, κουκουλωμένος ὥπως ἦμουν; Ἄν θέλησε νὰ μὲ τρομάξῃ μόνον, γι' αὐτεῖο; Μπᾶ! Μπᾶ! Εἶμαι ἡλίθιος! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός μὲ περίμενε γιὰ νὰ μὲ μαχαιρώσῃ! Εἶναι ἕνας κακοποιός. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν βλέπω. Δὲν τὸν γνωρίζω. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια στὸν δικαστὴ Πάουελ καὶ ὁ δικαστὴς θὰ μὲ συγχάρῃ ποὺ ξεκαθάρισα τὸν τόπο ἀπὸ ἕναν κακοῦργο...

Ἐκανε μεταβολὴ καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ γρήγορα βήματα στὸ Σούνγκ γιὰ νὰ βρεθῇ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα μπροστὰ στὸν δικαστὴ. Περπατώντας ὁμως, ἔκανε διάφορες νέες σκέψεις.

«Ὅτιδήποτε καὶ ἂν πῶ στὸν δικαστὴ, ἕνα γεγονός μένει ἀναμφισβήτητο: ὅτι σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο. Θὰ διηγηθῶ τὸ πῶς. Ναί, ἀλλὰ θὰ πιστέψουν; Δὲν ἔχω κανένα μάρτυρα καὶ τὸ θῆμα πέθανε. Δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ξεπερδέψω τόσο εύκολα... Φυσικά, ὁ δικαστὴς Πάουελ ξέρει καλά ὅτι εἶμαι φιλήσυχος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ καὶ οἱ καλλίτεροι ἄνθρωποι ἀκόμη κάνουν σφάλματα καὶ ὁ δικαστὴς Πάουελ εἶναι υποχρεωμένος νὰ κάνει τὸ καθήκον του. Καὶ ἂν πῶ φυλακή, τί θὰ πῇ ἡ ἀγαπημένη μου Μαίρη; Τί θὰ πῶν τὰ παιδιὰ μου; Ὡ! ἔφ' ὅσον δὲν ὁ πῆρε κανέναν μάρτυρα ἐκεῖ, ἔφ' ὅσον φοροῦ...

σα τὰ γάντια μου κρατώντας τὸ περιστρόφο, γιατί νὰ μὴν ἐμφανίσω διαφορετικὰ τὴν φρικιαστικὴ αὐτὴ ἱστορία;

Περπάτησε ἀρχετὴ ὥρα ἀκόμη, ἀνσποφάσιτος. Στὸ τέλος ὁμως ἡ λογικὴ ὑπερίσχυσε.

«Ναί, ναί, μουρμούρισε ὁ Λεβιτάν. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνω... Πρέπει νὰ πῶ ὅτι εἶδα τὸν δολοφόνο. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνω... Πῶς θὰ δώσω νὰ εἶναι ἐντελὴς ἐξωφρενικὴ, ὥστε νὰ μὴν πέσουν ὑπόνοιες σὲ κανέναν ἄθωο... Θεέ μου, συγχώρησέ με γι' αὐτὸ τὸ ψέμμα, ἀλλὰ τὸ κάνω γιὰ τὴν Μαίρη, τὸν Τζῶρτζ καὶ τὸν Ἄρθουρ μου!

Ἔτσι ὁ Τζών Λεβιτάν ἐπέστρεψε στὸ Σούνγκ καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸ δικαστήριο.

Ὁ δικαστὴς Πάουελ ἄρχισε τὴν δουλειά του πρωτὶ—πρωτὶ. Ἦταν ἥδη ἀπασχολημένος καὶ ὁ Τζών Λεβιτάν ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ ἀρχετὴ ὥρα.

Τέλος βρέθηκε μπροστὰ στὸν δικαστὴ.

—Τί τρέχει, Τζών Λεβιτάν; ρώτησε ὁ δικαστὴς. Φαίνεται ταραγμένος;

—Ἀχ! κύριε δικαστά! εἶπε ὁ Τζών, ἐξαιρετικὸ ταραγμένος πράγματι. Ὑπῆρξε μάρτυς ἐνὸς φόνου! Πρὸ ὀλίγου ἐνὸς διέσχιζα τὸ δάσος, ὅπως κάθε πρωτὶ, εἶδα, μέσα στὰ πεῦκα, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ προχωροῦσε μπροστὰ μου. Καὶ ξαφνικὰ, ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν ἔως ἐκείνη τὴν στιγμή κρυμμένος μέσα στοὺς θάμνους, ρίχθηκε πάνω στὸν πρώτο καὶ τὸν πυροβόλησε ἐξ ἐπαφῆς. Ἐτρεξα. Ὁ δολοφόνος ἔφυγε ὀλοταχῶς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄλλον, ἀλλοίμονο! πέθανε... Ἐκρίνα καλὸ νὰ ἔλθω νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

—Περιγράψτε μου τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔφυγε, εἶπε ὁ δικαστὴς. —Ὡ! φώναξε ὁ Τζών. Δὲν θὰ δυσκολευθῇτε καθόλου νὰ πολλοὶ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του.

—Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ δικαστὴς χωρὶς νὰ κρῦψῃ τὴν ἱκανοποίησή του.

—Εἶναι ἕνας Κινέζος. —Εἰσθε βέβαιος, Τζών Λεβιτάν; —Ἀπολύτως βέβαιος, κύριε δικαστά. Διέκρινα θαυμάσια τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐνας Κινέζος νεώτατος ἀκόμη, ντυμένος με σπορ ρούχα.

Ὁ δικαστὴς Πάουελ κτύπησε τὸ κουδούνι. Φάνηκε ἀμέσως ξανὰς κλητήρας.

—Μπράουν, εἶπε ὁ δικαστὴς, εἰδοποιεῖστε τὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς νὰ μοῦ στείλῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ἐδῶ πρὸ ὀλίγου. Θέλω νὰ τὸν βάλω σὲ ἀντιπαράσταση μὲ τὸν κύριο Τζών Λεβιτάν... Πηγαίνετε, Μπράουν.

—Γιατί, γιατί αὐτὸ, κύριε δικαστά;

—Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ βγήκε πρὸ ὀλίγου ἀπ' ἐδῶ ἦταν ἀκριβῶς ἕνας Κινέζος, ἀγαπητέ μου. Τὸν συνέλαβαν πρὸ ὀλίγου στὸ δάσος... Πάει, κανονίστηκε αὐτός!

—Μά, μά... εἶναι ἀδύνατον! φώναξε ὁ Τζών μὲ πνιγμένη φωνή.

—Ἀδύνατον; Καὶ γιατί λοιπόν; Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὸν συνέλαβαν πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Τζών Λεβιτάν κόντευε νὰ λιποθυμήσῃ. Ὑστερα, λαχανιασμένος καὶ κάτοχος, εἶπε, ὅτι εἶχε πῇ ψέμματα, ὅτι αὐτός, στὸ δάσος εἶχε σκοτώσει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιτεθῇ. —Προτιμῶ νὰ πεθάνω δέκα φορές παρὰ νὰ γίνω αἰτία νὰ καταδικασθῇ ἕνας ἄθωος...

Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πεθάνετε, φίλε μου! φώναξε ὁ δικαστὴς σκάζοντας στὰ γέλια. Δὲν ὑπάρχει πούθεν ἕνας Κινέζος! Ἀλλὰ δὲν ξέρετε νὰ λέτε ψέμματα Τζών Λεβιτάν! Ἦξερα ποὺ θὰ καταλήγατε. Μὴ φοβάσθε. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον σκοτώσατε εἶναι ἕνας κακοποιός ἀπὸ τοὺς χειρότερους. Τρεχάτε σὲ τὴν φυλακή καὶ σὰς καὶ στὰ παιδιὰ σας!

Ὁλα εἶναι ἐν τάξει. Μ. ΡΕΝΑΡ

ΠΩΣ ΝΑ ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ἢ ΤΗΝ ΑΤΥΧΙΑΝ ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ

Οἱ πιθανότητες νὰ γίνῃ κάτι ἢ νὰ μὴ γίνῃ μποροῦν νὰ υπολογισθοῦν μὲ ἀκρίβεια, εἰς τὸν ὅσον ὥστε νὰ εἶναι κανεὶς εἰς θέσιν νὰ προβλέψῃ ὠρισμένα πράγματα.

Οἱ κανόνες ἐπὶ τῇ βάσει στατιστικῶν.—Στὰ χαρτιά καὶ στὴ ζωὴ.—Ποιὰ ἡ πιθανότης νὰ βρῆξῃ αὐριο; Τὰ λαχεῖα κ.λπ.

Φορὲς τὴν ἐβδομάδα, μπορεῖτε νὰ πῆτε, ὅτι ἡ πιθανότης νὰ βρῆξῃ κατὰ οἰανδήποτε μέρα τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου εἶναι 2 πρὸς 7.

Παραδείγματα: χάριν ἂν ἀνακατῶσατε μιὰ τράπουλα καὶ τραβήξετε ἕνα χαρτί, ἔχετε μιὰ πιθανότητα στὶς ἑπτὰς τὸ χαρτί αὐτὸ νὰ εἶναι σπαθί, ὅπως ἔχετε καὶ μιὰ πιθανότητα στὶς τέσσαρες νὰ εἶναι κοῦπα, ἢ καρρὸ ἢ μπαστούνι.

Ἄν ρίξετε στὸν ἀέρα ἕνα νόμισμα ἄπειρες φορές θὰ πέσῃ τις μισὲς περίπου κορώνα καὶ τις μισὲς γράμματα. Ἄν ὁμως τὸ ρίξετε μόνον τέσσαρες φορές, δὲν ἀποκλείεται καὶ στὶς τέσσαρες νὰ πέσῃ κορώνα ἢ καὶ στὶς τέσσαρες γράμματα.

Τὰ καλλίτερα δείγματα πιθανότητων τὰ δίδει τὸ παιχνίδι τοῦ πόκερ. Αὐτὸ τὸ παιχνίδι παίρνει κανεὶς πέντε χαρτιά καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα, ν' ἀλλάξῃ ἕνα, ἢ δυὸ, ἢ τρία ἢ καὶ τέσσαρα σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ βελτιώσῃ τὸ χαρτί του.

Φυσικά, ὅταν πάρῃ πέντε χαρτιά μοιρασμένα ἕνα—ἕνα, ἔχει πιθανότητες νὰ σχηματίσῃ διαφόρους συνδυασμούς.

Παραδείγματα χάριν, γιὰ τὸ σχηματισμὸν δυὸ ζευγαριῶν καὶ ἐνὸς ξένου χαρτιοῦ, ἔχει μιὰ πιθανότητα τῆς 21. Δηλαδή, λογικῶς, γιὰ νὰ ἔχετε δυὸ ζεύγη στὸ χέρι σας, πρέπει νὰ πάρετε 21 φορές χαρτὶ καὶ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς 21 νὰ ἐπιτύχετε δυὸ ὁμοία ζεύγη.

Φυσικά, ἡ ἀναλογία 1 πρὸς 21 εἶναι γιὰ ἄπειρο ἀριθμὸν μοιρασμάτων καὶ δὲν ἀποκλείεται, ἀκόμη καὶ σὲ δέκα συνεχῇ μοιράσματα, ὁ ἴδιος παίκτης νὰ παίρνῃ διαρκῶς ἀνὰ δυὸ ζεύγη. Ὅταν ἔχετε δυὸ ζεύγη καὶ ἕνα ξένο χαρτί, λογικῶς θὰ ρίξετε τὸ ξένο χαρτὶ καὶ θὰ πάρετε ἄλλο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσετε φούλ, (δηλαδή 3 ὁμοία καὶ δυὸ ὁμοία). Ἡ πιθανότης νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε εἶναι μιὰ στὶς 12.

Ἐπομένως, πολλαπλασιάζοντας τὸ 21 ἐπὶ 12 ἔχετε τὸν ἀριθμὸν 252, ὁ ὁποῖος σημαίνει ὅτι σὲ χιλιάδες μοιράσματα ἔχει κανεὶς πιθανότητα καθε 252 φορές νὰ σχηματίσῃ φούλ. Φυσικά, μέσα στὸ παιχνίδι, τὸ φούλ σχηματίζεται πολὺ πρὸ συχνὰ γιὰτὶ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους πραγματοποιεῖται.

Ἀριθμοὶ.. ἀστρνομικοὶ

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παίζεται τὸ περιβόητο παιχνίδι μπριτζ, μιὰ φορὰ μόνον εὐρέθηκαν στὰ χέρια ἐνὸς παίκτη 13 χαρτὰ ἰδίου χρώματος. Αὐτὸ ἐθεωρήθη ὡς ἕνα καταπληκτικὸ φαινόμενο καὶ πολὺ δίκαιο. Γιατὶ, μαθηματικῶς, γιὰ νὰ πάρῃ ἕνας παίκτης στὸ μπριτζ καὶ τὰ 13 χαρτὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ χρώμα, ἔχει πιθανότητα μίαν στὶς 158, 753, 389, 900!!!

Γιὰ νὰ καταλάβετε τί ἀντιπροσωπεύει ὁ ἀριθμὸς αὐτός, υποθέσετε ὅτι μοιράζονταν χαρτὰ κάθε λεπτό, μέρα νύκτα. Χρειάζονται 302,220 χρόνια διαρκοῦς παιχνιδιοῦ γιὰ νὰ σχηματισθῇ ὁ συνδυασμὸς αὐτός!

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ εἶναι ἀπλά, γιατί ὑπάρχουν μαθηματικοὶ κανόνες ποὺ ἐπιτρέπουν τὸν υπολογισμὸν τους.

Ἀντιθέτως ἡ πιθανότης νὰ βρῆξῃ αὐριο ἢ νὰ πεθάνῃ ἕνας γειτονά σας παρουσιάζει ἕνα πολὺ δυσκολότερο πρόβλημα.

Γιὰ τέτοια ζητήματα, μπορεῖ κανεὶς νὰ σχηματίσῃ μιὰ ἀβέβαιη μόνον ἰδέα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς στατιστικῆς, δηλαδή τῆς μεγάλης ἐπαναλήψεως παρομοίων γεγονότων.

Ἡ ἂν ξέρετε ὅτι κατὰ τὴν πρώτῃν ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου τῶν τελευταίων πενήντα ἐτῶν ἔβρεξε κατὰ μέσον ὅρον δυὸ

Ἐπίσης ἡ πιθανότης νὰ ζήσῃ ὁ ἄλφα γείτονάς σας, ποὺ εἶναι πενήντα ἐτῶν, ἀλλὰ δέκα χρόνια υπολογίζεται περίπου ἀπὸ τὰς στατιστικὰς τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν. Ἡ ἀσφάλεια ζωῆς ἔχει γίνῃ ἕνας σοβαρώτατος κοινωνικὸς καὶ οικονομικὸς παράγων τοῦ βίου μας.

Εἶναι γνωστὸν, ὁμως ὅτι γίνονται ἀσφάλειες ἐντελὴς ἐξωφρενικῆς. Ἐνας ἄνθρωπος ἀσφαλίσθηκε ἐναντίον τῶν δαγκωμάτων τοῦ σκύλου του. Ἄλλος ἀσφαλίσθηκε ἐναντίον τῆς πτώσεως... ἀεροπλάνων ἐπάνω στὸ σπίτι του, ἄλλος ἐναντίον τῆς ἀπωλείας τῆς ψευτικῆς ὁδοντοστοιχίας του!

Μιὰ ἐταιρία κατασκευῆς ὑποδημάτων ἀνέλαβε τὴν υποχρέωση νὰ δῇν στοὺς πελάταις τῆς ἐπὶ δέκα χρόνια ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ὑποδήματα πρὸς 1000 δραχμὰς τὸ ζεύγος (4000), μὲ τὴ διαφορά ὁμως ὅτι, ὑστερα ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ τοὺς δῇν ἀπὸ ἕνα ζευγάρι τὸν χρόνον ὁ ὅρος αὐτός, ὅσο ζήσουν.

Μιὰ ἀπὸ τῆς πρὸς παραξένες ἀσφάλειες ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔκανε ἕνας Ρώσος τραγουδιστής. Ἀσφαλίσθηκε ἐναντίον τῆς καταστροφῆς τῆς προφοράς του. Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρία δέχθηκε μὲ δυὸ ὄρους. 1ον) Ὅτι ὁ Ρώσος αὐτός δὲν θὰ ἐπαίρνε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀσφαλείας μαθήματα ζήτησης ἡλώσεως καὶ 2ον) ὅτι δὲν θὰ συγκατοικοῦσε μὲ κανέναν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐνέκρινε προηγουμένως ἡ ἐταιρία, λόγω τοῦ κινδύνου νὰ χαλάσῃ ἀπὸ τὴν συνεχῇ συνομιλίᾳ ἢ προφορὰ πελάτου τῆς.

Ὅταν ἀγοράζετε λαχεῖα

Παράδειγμα ἐπίσης τῆς τύχης καὶ τῶν πιθανοτήτων εἶναι τὰ λαχεῖα. Ἐπὶ 1000.000 μονοδράχμων λαχεῖα, κάθε κάτοχος λαχείου ἔχει μιὰ πιθανότητα στὶς 1000, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ὠρὸν λαχνό.

Τώρα, ἂν υποθέσωμε ὅτι ὑπάρχει ἕνας λαχνὸς μόνον τὸν 600.000 δρ. εἶναι ὁλοφάνερο

ὅτι ὁ ἐκδότης τοῦ λαχείου εὐρίσκειται σὲ πολὺ πρὸς πλεονεκτικὴ θέση, ἀπ' τοὺς ἀγοραστὰς των γιὰτὶ ὁποσοδήποτε θὰ κερδίσῃ τοῦλάχιστον 400.000 δρ.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, τὰ λαχεῖα, στὴν Ἀμερικὴ ὁπαγορεύονται οὐσιαστικῶς. Ἡ ἀπαγόρευσις ὁμως αὐτὴ ἔγινε αἰτία νὰ ἐργαζοῦνται τὰ μικρολαχεῖα, ποὺ γίνονται κρυφά, καθὼς ἐπίσης χιλίων ἄλλων εἰδῶν τυχερὰ παιχνίδια τῶν ὁποίων ἡ πρωτοτυπία κἀνὲι τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου νὰ στοιμά.

Γι' αὐτὸ, μὴ σὰς φανῇ παράξενο τὸ ἀνέκδοτο ποὺ θὰ ἔχετε ἀκούσει ἀσφαλῶς σχετικῶς μὲ δυὸ Ἀμερικανούς, ποὺ καθισμένοι σ' ἕνα συνοικιακὸ καφενεῖο, χωρὶς χαρτὰ, χωρὶς τράπουλα, ἐπαίξαν... πόκερ! Πῶς ἐπαίξαν θὰ μοῦ πῆτε; Ἐ λοιπόν, ἀπλουστεύατε. Ἦταν π. χ. ἡ σειρὰ τοῦ Τζίμ νὰ... πάρῃ χαρτὰ; Τὰ χαρτὰ τοῦ Τζίμ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ περνοῦσαν ἐκείνη τὴν στιγμή μπροστὰ ἀπ' τὸ καφενεῖο! Περνοῦσαν δυὸ γυναῖκες; Ἐ, ὁ Τζίμ εἶχε δυὸ νταμάδες.

Περνοῦσαν δυὸ ἄνδρες χωρὶς μουστάκια; Αὐτὸ φαντάζεστε.

Περνοῦσαν τρεῖς ἄνδρες μὲ μουστάκι; Τρεῖς οἰνοποῖοι.

Τὰ ποδήλατα ἦσαν δεκάκια, τὰ καρρὸςάκια ἐννῆαρία καὶ τὰ αὐτοκίνητα ἄσσοι!

Ὅπως ξέρετε δέ, ἄσσοι, ρήγας, ντάμα, φάντης, δεκάκι καὶ ἐννιάρι εἶναι ἐπαρκῆ γιὰ τὸ πόκερ τέτ—ά—τέτ.

Μὴν ἀμφιβάλλετε ὁμως. Οἱ καυγάδες τοὺς ἦσαν συχνότατοι, πρὸ παντὸς στὴν διάκριση μεταξὺ φαντάδων καὶ οἰνοπόων, γιατί ὑπάρχουν κάτι μουστάκια, Θεέ μου, κάτι οκτιέ μουστακίων μόνον, ποὺ ἐπιτρέπουν ἕνα σωρὸ ζαβολιές... ἀκόμη καὶ μεταξὺ μὴ ἐργοδόρων...

Καρδιά Φλόγα

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στην τουαλέτα, ανάμεσα στα διάφορα κουτιά και μπουκαλάκια, βρισκόταν το μικρό πολύτιμο κιβώτιο, όπου έβαζε τα κοσμήματα της, που φορούσε, χθές ακόμη, στο θέατρο, σκεπασμένα όλα με τα νεκρικά λουλούδια. Έπάνω στο κομψό γραφείο ή χρυσή πέννα, με την οποία είχε γράψει το τελευταίο μπιλιέττο, ήταν ακόμη στο μελανοδοχείο και κάτω από τα σκόρπια χαρτιά το μικρό ρολογάκι του τραπέζιου. Είχε κτυπήσει όλες τις ώρες, καλές και κακές, γλυκές και σκληρές και κάτω από τα χειμωνιάτικα λουλούδια είχε σημάνει και την τελευταία, τη θανάσιμη ώρα.

Τώρα τα βλέμματα του Καίσαρος προσηλώνοντο στο πιο φωτεινό μέρος της αίθουσας. Έπάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά στο κρεβάτι, ήταν βαλμένη μία

Παναγία του Ραφαήλ. Τρία κεράκια έκαιαν μπροστά στο εικόνισμα, γστό μέσον ενός σωρού λουλουδιών. Και παντού, στα προσκέφαλα, στην κουβέρτα, στο χαλί, λουλούδια, πολλά λουλούδια, άσπρα τριαντάφυλλα ανακατωμένα με βιολέττες μώβ. Άλλα τρία κεράκια έκαιαν μπροστά στο κρεβάτι. Και κάτω από το όχρδ φως των κεριών, ανάμεσα στα λουλούδια, ήταν έκλωμένη νεκρή η Άννα Άκουαβίδα, ή σύζυγος του Καίσαρος Δίας.

Από την πόρτα ο Καίσαρ κύταζε τη νεκρή, αλλά δεν είδε παρά μόνο τα μικρά της πόδια. Και όμως ήταν αυτή η Άννα Άκουαβίδα, ή Άννα Δίας, ένα παιδί είκοσι τριών χρόνων, που μερικές ώρες προηγήτερα την έφεραν στο σπίτι με την καρδιά τρυπημένη από μία σφαίρα, με την κομψή τουαλέτα της σταλακτωμένη από αίμα, με τα πόδια της ματωμένα. Αυτή είχε μεταχειρισθεί δικό της αίμα, είχε κλιδοθή το βασιτσένιο μαντήλι. Ναι, ήταν η πόρνη κι' ο κόσμος τόσο τρομερά ξεσημος, ώστε απέφασσε να σκοτώσει, απαγορευμένη την πίστη στο Θεό της, την έλπιδα στα νεύατά της, στην όμορφιά της, στον έρωτα.

Ο Καίσαρ Δίας δ' άνδρας της, ο χήρος—ο «χήρος!» παράξενη λέξις!—ζητούσε να ξαναβρεί κάτω από το κάτασπρο πέπλο, το πρόσωπο της δυστυχισμένης. Τό φοβερό θέμα των λερωμένων φουστάνων, των ματωμένων ασπρορουχών, του κηλιδωμένου μαντηλιού, όλα είχαν εξαφανισθεί. Το νεαρό σώμα ανέπαυτο μέσα στο καθαρό, το λευκό, το τελευταίο της κατάλευκο φόρεμα. Και ό τημένη από μία σφαίρα σκεπτόταν πώς τα μικρά αυτά πόδια, είχαν βαδίσει θεληματικά προς τον θάνατο σκεπτόταν πώς αυτή που κοιμάται μέσα στα λουλούδια, ήταν ή Άννα Δίας, ή γυναίκα του.

Όταν είδε το φοβισμένο πρόσωπο του υπηρέτου, ο οποίος του έφερε την είδηση, μία σκέψις πέρασε σαν άστρσπή από το μυαλό του. «Η Άννα σκοτώθηκε!» Αυτή ή σκέψις έκυριάρχησε σε ό μνήσεις του παρελθόντος, πιδ δυνατή από τις σκέψεις του παρόντος, πιδ δυνατή από τους φόβους του μέλλοντος, αυτή ή πρώτη σκέψις μονόχα, θάμνε στη μνήμη του ανεξίτηλη πάντοτε.

Μπήκε άθόρυβα στο νεκρικό θάλαμο, πέρασε κοντά από το

2712

κρεβάτι, σκύβοντας τα μάτια και πήγε κι' έκάθησε σε μία χαμηλή πολυθρόνα, δίπλα από το γραφείο όπου ή Άννα είχε γράψει το τελευταίο σημείωμα. Ο Καίσαρ Δίας ήταν μονάχος μπροστά στο πτώμα της γυναίκας του. Η νεκρική ώρα, ή σιωπηλή, ή χωρίς δάκρυα και στεναγμούς, ή νεκρική ώρα, κατά την οποία η Ζωή άντικρύζει τον θάνατο, χωρίς να τολμά να του ζητήσει το μυστικό του, ή νεκρική ώρα, κατά την οποία η άνθρώπινη ψυχή σπαράσσεται στο βασανιστήριο που προκαλεί το αντίκρουσμα του Τέλους—του άναπόφευκτου Τέλους—ή νεκρική ώρα είχε σημάνει. Ο Καίσαρ Δίας περνούσε την τελευταία νύχτα μαζί με την γυναίκα του κι' ένοιωθε την ανάγκη να μείνει μονάχος μαζί της, τη νοσηρή ά ανάγκη να μην ιδή κανείς την συγκίνησή του, να μην ιδή κανείς το πρόσωπο του ζωντανού μπροστά στο πρόσωπο του πεθαμένου...

Καθισμένος άκίνητος, με τα βλέμματα στυλωμένα επάνω στο νεκρικό κρεβάτι, ο Καίσαρ σκεπτόταν πώς εκείνη ή οποία έκοιμόταν τον αιώσιο ύπνο, δεν βρήκε ποτέ σ' αυτόν μία στιγμή χιλις, για τις τρέλλες της καρδιάς της, για τα ένθουσιώδη της όνειρα, για τις εύχες λάβει μέρος στη μεγάλη ανθρώπινη κομωδία της. Διασκέδαζε με τις νεανικές παραφορές της κι' έκανε πώς δεν έβλεπε την νεκρική ωχρότητα του προσώπου της, στις στιγμές που τα χείλη του άγγιζαν—κατά τύχη—τα δικά της.

Ό Καίσαρ Δίας θυμόταν πώς το άψυχο αυτό σώμα ήταν κάποτε μία νέα γυναίκα, γεμάτη από έρωτική χάρη, γοητευτική με τα κόκκινα χρώματά της, με το γλυκό χαμόγελό της, το ροδοσες φορές αυτά τα μικρά πόδια δεν είχαν πάει στο δωμάτιό του εύκλιντα, ζωντά, έλαφρά, τρέχοντας προς τον έρωτα και πόσες φορές δεν έαναγύρισαν κουρασμένα, βαρειά, συρτά, αποδιωγμένα δεθί στο λαιμό του, γλυκειά χαϊδευτική άλυσσίδα και πόσες φορές δεν είχαν λυθή από μία θανάσιμη ψυχρότητα. Και αυτό το στο όποιον σκέψις της άγάπης διαβαζόνταν σαν σε άνοιχτό βιβλίο κι' αυτά τα τρυφερά μάτια, που τόσο σπάνια φώτιζε ή χαρά κι' αυτά τα κόκκινα χείλη, τα κομμένα μόνον για φιλία, μόνο για λένε λόγια πάθος!

Και θυμόταν τα ίκετευτικά βλέμματα της, την άπέραντη λατρεία της, τα σκληρά λόγια του, την περιφρονησή του, στην οποία έκανε ένα πράγμα για το όποιον δεν την θεώρησε ποτέ αξία! έσκατάθηκε.

Η Λαύρα, όταν έμαθε την τρομερή είδηση σωριάσθηκε χάμω χωρίς φωνή, άσπρη σαν το φόρεμά της. Ο Καίσαρ ένοιωθε διαρκώς μέσα του ένα δυνατό πυρετό, κάτω από τον όποιον έλυναν τους άλλους, όμοιος μ' εκείνη που είχε φύγει για πάντα. Γι' αυτό ξενυχτούσε τώρα δίπλα στο πτώμα της γυναίκας του, γι' αυτό

αισθάνονταν την άκατανίκητη επιθυμία να πλησιάσει στο κρεβάτι, να σηκώσει το γαμήλιο πέπλο και να κυττάξει το πρόσωπό της. Ηθέλε να το κυττάξει ώρα πολλή, για να διατηρήσει αιώνια την πένθιμη εικόνα του στη μνήμη του, να το κυττάξει βαθειά για να το κάνει κτήμά του, όσο μπορούν να γίνουν κτήματα εκείνα που δεν υπάρχουν πιά.

Υπάρχουν νεκροί που φιλούνται σαν να κοιμούνται, άλλοι που έχουν το πρόσωπο ήρεμο, άλλοι των όποιων τα χαρακτηριστικά παίρνουν μία υπερκόσμιο αίγλη. Ο Καίσαρ, στο αντίκρουσμα της νεκρής γυναίκας του, την οποία τόσο είχε βασανίσει, τόσο είχε περιφρονήσει, κατελήφθη από φρίκη, μέσα στην άκίνησία του θανάτου, τα χαρακτηριστικά της Άννας διατηρούσαν όλη την άπελπισία των τελευταίων στιγμών, όλα τα ίχνη της άγωνίας της. Το στόμα ήταν συσπασμένο, θάλεγε κανείς πώς τα χείλη της συγκρατούσαν φωνές, λυγμούς, λόγια άπελπισίας, όσα δεν την άφησε ο θάνατος να ειπή. Μία δυνατή έκφρασις άγωνίας και λύπης είχε χαράξει όλες τις γραμμές του νεκρού αυτού προσώπου.

Οι άναμνήσεις των έβασάνιζαν, όσο παρατηρούσε την νεκρή, ήταν το ίδιο άπελπισμένο πρόσωπο, που είδε το πρωί του δράματος, όταν μπήκε στο δωμάτιο της γυναίκας του, τα μισοανοιγμένα αυτά μάτια, τον είχαν κυττάξει, άναμμένα από τον πόνο και τα δάκρυα, αυτό το στόμα είχε ψιθυρίσει τα τελευταία λόγια με χείλη που έτρεμαν και το ξανάβρισκε το ίδιο τώρα, μέσα στο θάνατο.

Η φοβερή άγωνία είχε άρχισει από τη στιγμή, που τυφλός και κουφός, δεν θέλησε ν' άκούσει την δυστυχισμένη που ζητούσε χάρη άρχισε το προηγούμενο βράδυ, όταν ή Λαύρα Άκουαβίδα είχε σπρώξει την άδελφή της στην άβυσσο, υποβάλλοντάς της την ιδέα του θανάτου της, είχε άρχισει από τη στιγμή που ή Άννα, γυρίζοντας ξαφνικά από το θέατρο, άκουσε τα έρωτικά λόγια και τα παθητικά φιλά που έλλαζαν ή Λαύρα και ο Καίσαρ, ο άνδρας της και ή άδελφή της. Ναι, από την στιγμή που άντίκρουσε την προδοσία, έβράδισε προς την αυτοκτονία.

Είχε υποφέρει την ψυχρότητα, την περιφρόνηση, την άδιαφορία, γιατί μία άόριστη έλπίδα ύπρχε ακόμη μέσα της, δεν μπόρεσε όμως να υποφέρει την προδοσία κι' αυτή την έσκότωσε κι' όχι ή σφαίρα. Πέθανε από την στιγμή που είδε τον άνδρα της και την άδελφή της να φιλιούνται. Τους έκένευσε, τους συγχώρησε, τους έζήτησε συγγνώμη κι' αυτοί την συνέτριψαν χωρίς έλεος! Κι' άντίκρυζε τώρα, ο Καίσαρ κι' έμάθαινε τώρα τί ήταν το Άνεπανόρθωτο. Θό μπορούσε να γονατίσει χίλιες φορές μπροστά στο πτώμα της Άννας ζητώντας συγγνώμη, θά μπορούσε να της δόση χίλιες φορές την άγάπη του και τη ζωή του, θά μπορούσε να φωνάξει στον κόσμο την άτιμία και τη μετανόια του: άνώφερο πράγμα! Η Άννα δεν έβλεπε πιά, δεν άκουγε, δεν αίσθάνετο. Ο πόνος δεν έχρησίμεισε σε τίποτα πιά, ούτε ο έρωας, ούτε το έλεος. Είχαν τελειώσει όλα.

Και τότε, μπροστά στην άκάνικη δύναμη του Άνεπανόρθωτου, ένοιωσε όλη την άδυναμία του άνθρώπινου έγωισμού, όλη

την αθλιότητα της ανθρώπινης κακίας και ένα αίσθημα άπέραντης λύπης τον έκυρίευσε. Ένοιωσε να τον έγκαταλείπουν οι δυνάμεις του, να σφίγγεται ή καρδιά του, το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια του, έζητησε ένα στήριγμα με τα χέρια, σωριάσθηκε στο πόδια του κρεβατιού και με το κεφάλι μέσα στην άσπρη κουβέρτα, έκλαψε επάνω στο πτώμα...

Οι ώρες περνούσαν. Άργά, όταν ή νύχτα ήταν προχωρημένη πολύ ένα έλαφρό χέρι άγγιξε τον ώμο του. Άνατρίχιασε, ποιος μπορούσε να τον έγγιζε έτσι σαν φάντασμα; Πραγματικά ή Λαύρα έμοιαζε με σκιά, με τον τρόπο που παρουσιάσθηκε, με την άσπρη ρόμπα και τη μαύρη σάρπα, με τα λυμμένα ξανθά της μαλλιά.

—Έμεινες εδώ όλη τη νύχτα; του ψιθύρισε σιγά.

—Ναι, όλη τη νύχτα...

—Γιατί δεν πιάς να κοιμηθής λίγο; Ο άρρωστέσης.

Δεν άπάντησε. Το πρόσωπό του είχε πάρει μία σκληρή έκφραση. Η Λαύρα τον έκύτταζε πιδ προσεκτικά κι' έκανε ένα μορφασμό τρόμου.

—Καίσαρ, έκλαψες; ρώτησε. Έκλαψες έσύ; —Ναι, άπήντησε εκείνος δυνατά, σαν νάηθελε να διακηρύξει την ύποταγή του στον πόνο.

—Άχ, Θεέ μου, φώναξε κυτώντας το μέτωπό της. Ο Καίσαρ την έκύτταζε για να ιδή αν στα λαμπερά μάτια της φάνηκε κανένα δάκρυ. Τίποτα. Πήγε κι' έγονάτισε μπρος στο εικόνισμα της Παναγίας και προσευχόταν για την Άννα, όπως είπε, πούεχε άμαρτήσει αυτοκτονώντας. Της είπε να φύγει και να γυρίσει στο δωμάτιό της, αλλά δεν το θέλησε.

—Θά μείνω εδώ θά μείνης και σύ, του άπάντησε.

—Αυτό το δωμάτιο δεν σε τρομάζει; Δεν φοβήθηκες όταν μπήκες μέσα; Δεν αισθάνεσαι καμμία τύψη; Δεν σου φαίνεται πώς ή νεκρή θά σηκωθεί να σε διώξει;

—Όχι!

—Μολαταύτα τη σκότωσες, Λαύρα!

—Και σύ! του φώναξε κυττάζοντάς τον κατάματα.

Σάπασαν. Όρθιοι, όχροι ένωμένοι και χωρισμένοι από την άμαρτία, κυττημένοι από την ίδια συμφορά, έβριζαν ο ένας τον άλλον.

—Κι' εγώ... είπε ο Καίσαρ, σφίγγοντας νευρικά το χέρι της. Την σκοτώσαμε μαζί. Κύτταξέ την.

—Όχι! όχι!

—Δεν έχεις το θάρρος; Δεν τολμάς να την κυττάξεις. Ά, θα ρουόσα πώς είσαι ψυχή δυνατή και υπερήφανη στην άμαρτία. Δεν αξίζει να σκοτώσω την Άννα για σένα!

Έκείνη, που άγωνιζόταν να έλευθερώσει τα χέρια της, ήσύχασε ξαφνικά. Έκπληκτος ο Καίσαρ την άφησε. Εκείνη έπλησίασε την νεκρή και έσκυψε κοντά της σαν νάηθελε να της ειπή κάτι.

—Είδες; είδες; την ρώτησε ταραγμένος.

—Ναι, φαίνεται μικρότερη, σαν παιδί.

—Είδες το πρόσωπό της και δεν άνατρίχιασες; Δεν άνατρίχιασες κυττάζοντας αυτό το παιδί, αυτό το φτωχό παιδί, που πέθανε, άκούς πέθανε! Και οι ένοχοι έμεις, ζούμε!... Δεν με συχαίνεσαι, δεν με μισείς, δεν μισείς τον έαυτό σου, το άμαρτημά σου; Δεν έκλαψες μπροστά στη νεκρή άδελφή σου, που βγήκε γρή και όμορφη από το σπίτι, για να την φέρουν, δυό ώρες όργότερα, με μία σφαίρα στην καρδιά; Τί περιμένεις, λοιπόν, για να κλάψης;

—Δεν μπορώ να κλάψω, άπήντησε ψυχρά.

—Δεν έκλαψες ούτε την περασμένη νύχτα. Τι είπατε με την άδελφή σου; Κανείς δεν ξέρει. Πέθανε και δεν μπορεί να μιλήσει. Έσύ δεν θά μιλήσης ποτέ, δεν μιλάς ποτέ ή σιωπή σου είναι ή δύναμις σου. Ά! Θά φάνηκες πολύ σκληρή άπέναντί της, Λαύρα... σε τί άγωνία τη βούχα!

—Και της έδοσες το τελευταίο κτύπημα!

—Και της έδοσα το τελευταίο κτύπημα. Δεν το άρνούμαι. Γιατί να το άρνηθώ; Μα όταν έμαθα πώς ή Άννα σκοτώθηκε, ένοιωσα πραγματικό να σπάει κάτι μέσα μου, είδα όλο το λάθος

μου και μετανόησα! Εγώ, ο Καίσαρ Δίας ταπεινώθηκα μπροστά σ' αυτό το παιδί. Μα σύ, δεν βρήκες ούτε ένα δάκρυ γι' αυτή την νεκρή, φορείς ακόμη το φόρεμα που φορούσες χθές μέσα στο δωμάτιό μου, όταν ή Άννα είδε το έγκλημά μας κι' αν έβαλες αυτή τη μαύρη σάρπα, δεν την έβαλες για πένθος, άλλ' έπειδή φοβάσαι μήπως κρυώσης. Άφησες ξένους να ντύσουν την άδελφή σου για τελευταία φορά, δεν την ξενύχτησες, δεν της έφερες ένα λουλούδι... Ενώ εγώ, ο Καίσαρ Δίας, δεν σκεπτικιστής, εγώ ο κυνικός, του όποιου ή καρδιά ήταν κλειστή σε κάθε συγκίνηση ό όποιος δεν έκλαψε ποτέ μου, που δεν άγάπησα ποτέ κανένα—έκτός από το άπαθές πρόσωπο της σιωπηλής παρθένου, έσένα—δεν είδα το φτωχό αυτό πρόσωπο, το όργωμένο από τον πόνο, γονάτισα κι' έκλαψα, άκούς, έκλαψα για πρώτη φορά στα σαρανταπέντε μου χρόνια, έκλαψα... ναι!...

Την άρπαξε από το χέρι και την άνάγκασε να σκύψει επάνω από το κρεβάτι και σκεδόν την έρριξε επάνω στο πτώμα.

—Κύτταξε το πρόσωπό της... Διά

Ένοιωσε ένα χέρι να του χαϊδεύει τα μαλλιά.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΣΤΗΝ ΛΙΜΝΗ!..

ΥΠΟ ΧΡΙΣΤΟΦΕΝ ΜΠΟΥΘ

Ο Τζιμ Χάρλον μπήκε μέσα στο δωμάτιο, είδε τον Ρού Τάπερ, τον γαμπρό του, τεμπέλικα ξαπλωμένον να διαβάζει την εφημερίδα του και αγανακτισμένον του έκανε παρατήρηση γιατί δεν εργαζότανε.

—Δεν είμαι γεννημένος για καλλιεργητής, απήντησε ο Ρού Τάπερ μ' ένα χασμουρητό.

—Είσαι γεννημένος για να τρώς το ψωμί των άλλων! φώναξε ο Τζιμ Χάρλον... «Εί λοιπόν! η κατάσταση αυτή θα παύσει, και τώρα άμεσως! Δεν θα ξοναφάς ούτε μπουκιά στο τραπέζι μου, δεν θα κοιμηθής σε κρεβάτι του σπιτιού μου, αν δεν εργασθής όπως εργαζόμαστε εγώ κι' η Κάρεν!»

Βγαίνοντας από το δωμάτιο, ο γέρο—Χάρλον έγυρσε και κύτταξε τον γαμπρό του. Ο Ρού είχε μείνει ξαπλωμένος όπως ήταν.

—Παλιοτεμπέλη! μουρμούρισε ο γέρος... Δεν είσαι άξιος ούτε να ζής—ούτε να ζής, ναί!

Ο Ρού εξακολουθούσε να καπνίζει το τσιγάρο του όταν η νέα γυναίκα του ήλθε από την κουζίνα.

—Ρού, του είπε, ο γέρος είναι έξω φρενών. Τί συνέβη;

Ο Τάπερ της εξήγησε τι είχε διαδραματισθί.

—Ο μπαμπάς έχει δικήν, είπε η Κάρεν. Είσαι ένας τεμπέλης, Ρού. Νομίζω ότι θαπρεπε να ντρέπσαι από τον εαυτό σου.

—Ο γέρος έχει αρκετά λεπτά, μουρμούρισε ο Ρού. Τί τον πειράζει αι τρώγω κι' εγώ λίγο απ' το φαγητό του και αν του παίρνω κανένα δυο δολλάρια που και ποῦ.

—Βέβαια κι' έχει πολλά λεπτά, άρνήτησε περήφανα η Κάρεν. Έχει ένα μεγάλο κτήμα και πενήντα χιλιάδες μετρητά στην τράπεζα. Δούλεψε όμως για να τ' αποκτήσῃ.

Το στόμα του Ρού Τάπερ είχε ανοίξει ξαφνικά.

—Τί έκανε λέει;... Πενήντα χιλιάδες δολλάρια... στην Τράπεζα;

—Βέβαια, Ρού, και αυτά θα γίνουν δικά μας μία μέρα μαζί με μερικά στρέμματα καλλιεργημένης γῆς, άρχεις λίγο μυαλό και αποφάσισες να εργασθής κάπως... Δεν αξίζει λοιπόν τον κόπο να εργασθής, Ρού;

Ο Τάπερ σηκώθηκε και κύτταξε έξω από το παράθυρο. Το βλέμμα του πήγε εως την μικρή λίμνη, πέρα από την οποίαν επέκτεινόταν τα χωράφια του γέρο—Χάρλον.

—Μπά; μουρμούρισε. Οι άνθρωποι σαν τον πατέρα σου δεν πεθαίνουν εύκολα. Ζούν ως τα εκατό χρόνια—πρόπαντός όταν υπάρχει κάποιος που περιμένει τον θάνατό τους—και ξεκοκαλίζουν τις πενήντα χιλιάδες λίρες τους.

—Ω! Ρού! πώς λές τέτοια πράγματα! φώναξε η Κάρεν.

Ο Τάπερ δεν την άκουε όμως πιά. Μία φρικτή ιδέα είχε μπη μέσα στο μυαλό του και τα τεμπέλικα μάτια του είχαν ανοίξει ξαφνικά διάπλατα, με μια παράξενη λάμψη... Η λίμνη βρισκόταν εκεί μακριά και ο Ρού εξακολουθούσε να την κυττάζει. Ύστερα γύρισε το βλέμμα του προς την Κάρεν.

—Βέβαια, αξίζει τον κόπο, Κάρεν. Είπε. Θα αρχίσω να βοηθώ λίγο το γέρο.

Το επόμενο ζάπογευμα, ο γέρο—Χάρλον πήγε σε μία γειτονική έπαυλη σε απόσταση δέκα χιλιομέτρων από το σπίτι. Η ευκαιρία αυτή ήταν θαυμασία για τον Ρού. Επί μία δολοκλήρη ώρα κλειδώθηκε μέσα στον σταύλο, δ

λε. 'Αλλ' επειδή ο Δίας ήθελε να του γράψη κάτι τον ώδηγησε στο μεγάλο σαλόνι και τον άφησε μόνον. Ο Καίσαρ κυτούσε την κάθε λεπτομέρεια. Ήταν βέβαιος ότι τίποτα δεν είχε πειραχθί εκεί μέσα μετά την καταστροφή. Ο Καρράτσιολο είχε φύγει ένωρίς, εγκαταλείποντας για πάντα το σπίτι όπου η 'Αννα σκοτώθηκε, άφου ίσως του παρεδόθη πριν. Ορθιος στη μέση του σαλονιού προσπαθούσε να αναπαραστήση την έρωτική σκηνή. Τα λόγια της Λαύρας του είχαν άνοιξει βαθειά πληγή. Η ζήλεια τον έβασάνιζε.

Επρόσεξε σ' όλα, τα εκύτταξε όλα, είδε το βιβλίο. «Τα άνθη του κακού». Πολλές φορές είχε ακούσει την 'Αννα να απαγγέλλη τους στίχους του. Κάθισε στο γραφείο και έγραψε.

«Αγαπητέ φίλε. Εφύγατε, άλλ' εγώ θέλω να σας συναντήσω, όπου κι' αν βρεσκασθε. Αν λάβετε το μπιλιέττο προτού σας ιδώ, ζητήστε με σεις. Πρέπει σήμερα—αύριο, να συναντηθούμε εδώ ή αλλού.

Σηκώθηκε να φύγη. Σε μία περιλυθρόνα είδε μία καρφίτσα της 'Αννας. Αν η 'Αννα την αγαπούσε, γιατί εκείνος έφυγε χωρίς να πάρη μαζί του αυτό το ένδυμιο;

Το κεφάλι του βούιζε. Κατέβηκε και χωρίς κανένα δισταγμό έδωσε στον άμαξά τη διεύθυνση του ξενοδοχείου «Μπριστολ». Δεν ήθελε να πάη σπίτι του την άλλη μέρα θάφνευε για την Ρώμη. Όταν έφθασε, έγραψε στον καμαριέρη του να του φέρη το ίδιο βράδυ στο ξενοδοχείο ρούχα, άσπρόρουχα, ότι άλλο χρειαζόταν για ένα μακρινό ταξίδι. Για την Λαύρα δεν ανέφερε λέξη.

Περιμένοντας τον υπηρέτη σκεπτόταν όσα συνέβησαν. Η μονομαχία θά του χάριζε την ήθικη ύγεια, ή σπαθιά που θά ξέκανε τον ένα από τους δυο, θά σκότωνε επίσης τη ζήλεια, τις τύψεις και την αμφιβολία.

Τού έφεραν τις άποσκευές, αλλά σε λίγο τον ειδοποίησαν ότι μία κυρία επέμενε να τον ιδή. Έδωσε την διαταγή να της ειποῦν ότι θά περνούσε αργότερα από το σπίτι, αλλά την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε και μπήκε η Λαύρα.

Δεν της είπε να καθίση, άλλ' έκείνη ξαπλώθηκε άνετα στην πολυθρόνα και τέντωσε τα πόδια της στην φωτιά, χωρίς να ξεκουμπώσει το έπαινωφόρι της, χωρίς να σηκώση το βέλλο της, χωρίς να βγάλη τα χέρια της από το μανσόν. Ο Καίσαρ εκάπνιζε σιωπηλά.

Όταν άντικρύζοντας την άταραξία της, της είπε να φύγη, εκείνη τον εκάλεσε να φύγουν μαζί. Πήγε κοντά του, τον άγκάλιασε, κρεμάσθηκε επάνω του, άλλ' εκείνος άρνήθηκε να την ακολουθήση, γιατί ήταν άποφασισμένος να πάη να βρη την Καρράτσιολο και να τον σκοτώση ή να σκοτωθί.

Η Λαύρα σωριάσθηκε στο ντιβάνι. Όλα είχαν τελειώσει. Δεν της έμενε πιά παρά ή ερημιά, ή μόνωσις, ή δάκρυα, οι τύψεις. Τί θά γινόταν της; Τί θά γινόταν χωρίς τον Καίσαρα; Ένοιωσε να την κυριεύη ή τρέλα.

—Άκουσέ με, Καίσαρ, του είπε τρυφερά, πλησιάζοντάς τον. Άκουσέ με! Ίσως έχεις δικήν κι' ίσως υπάρχει κάποιος νόμος που άμμορφη και εύτυχισμένη, κατέληξα στην άμαρτία, κατέστρεψα την ευτυχία της άδελφής μου, τη σκότωσα. Μία άγνωστη μοίρα με σπρώχνει σ' αυτό το δρόμο.

—Η μοίρα και ή τύχη είναι μία δικαιολογία πρόχειρη για ότι κάνωμε. Οι ένοχοι και οι αδύνατοι την επικαλούνται.

—Εστω, ήμουν κακή, δεν το άρνούμαι. Έχεις δικήν, δεν οὔτε ή άδελφή μου, το ξέρω. Μά μοναχά εσύ δεν μπορείς να με καταδικάσης, οὔτε να με κατηγορής.

Δεν απήντησε τίποτα: μόνον προσπαθούσε να έλευθερώση τα χέρια του, που τά είχε πιάσει ή Λαύρα και τάσφιγγε. (Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

βασε τί λέει! μιλεί, κατηγορεί... Άν ένας δικαστής έβλεπε αυτό το πρόσωπο θά μās καταδικάζε και τους δυο σε θάνατο. Είμαστε δολοφόνοι. Δεν ήθελε να πεθάνη, ή φτωχή μικρούλα, ήταν γερή, άμμορφη και τόσο καλή!... Δεν νομίζεις πως μās βλέπει μέσα από τα μισοκλεισμένα της βλέφαρα;... Κύτταξε την άγωνία αυτού του στόματος. Θυμάσαι, Λαύρα, πόσο γλυκό ήταν το χαμόγελό της! Ω, Θεέ μου, πόσο, θά υπέφερε! Κύτταξε πόσος πόνος στη φυσιογνωμία της και πόσος θυμός. Ά, δεν μās συχώρεσε!

Έξαλλος, κατακίτρινος, με γυαλιστερά μάτια την έπρόσταξε να γονατίση και να ζητήση συγγνώμην από την νεκρή, άλλ' έκείνη υπερέφανα όπως πάντοτε το άρνήθηκε, άπόρησε μάλιστα που τώεχε κάνει εκείνος.

—Τόκανα πριν έρθης, έβεβαίωσε ο Καίσαρ. Θά της ζητήσω άκόμα συγγνώμην και μπροστά σου.

—Θέέ μου! Τί τιμωρία άδική! τί υμωρία σκληρή.

—Λαύρα, πές μου τί σκέπτεσαι; Μέσα στην τερατώδη παρθενική καρδιά σου κάτι μου κρύβεις, ένα μυστικό, ένα μυστήριο... Είσαι γυναίκα, είσαι άνθρωπος, δεν μπορείς να έχης αισθήματα υαίνας, ή όποία τρέφεται από πτώματα. Η 'Αννα σκοτώθηκε και δεν την έκλαψες; ή 'Αννα σκοτώθηκε γιατί, άφου την πρόσαμε, την έπροσβάλλαμε άκόμα με την ψυχρότητα, την ειρωνεία και την βρισιά. Γιατί σιωπής;

—Δεν έχω τίποτα να ειπώ.

—Έλεεινή! 'Ιερόσυλη! Καί έπρόδοσα και έσκότωσα γι' αυτήν. Φεύγα! Φεύγα, σε φοβάμαι.

Δεν μπόρεσε να κρατηθί. Τον έπλησίασε και με τη χαιδευτική φωνή της, με την όποιαν τον παρέσυρε στην άμαρτία, του ζήτησε να της διαψεύση, ότι είχε κλάψει κι' εκείνος το έπιβεβαίωσε, δέν της έκρυψε ότι θά έκλαιγε πάντα. Τον ρώτησε αν την άγαπούσε κι' αυτός, φρικτώντας της θύμισε ποιό βάραθρο τους έχώριζε, το έγκλημά τους, την σκληρότητά του προς την άγνή σκοτωμένη.

—Άγνή; είπε ή Λαύρα. Μά ή γυναίκα σου σκοτώθηκε στο σπίτι του Λουδοβίκου, σκοτώθηκε μπροστά του.

—Η 'Αννα είναι άθώα!

—Πιστεύε το αν αυτό σου άρέση. Εγώ δεν το πιστεύω. Βγήκε για να πάη σ' αυτόν, έμεινε μαζί του, ύστερα σκοτώθηκε. Έγώ άπάτησα την 'Αννα. Αυτή, με τη σειρά της, άπάτησε εμένα. Έκάναμε και οι δυο το ίδιο σφάλμα. Παρακαλώ το Θεό γιό την ψυχή της, όπως και για την δική μου. Μά δεν θέλω να μετανοιώσω γι' αυτήν, δεν θέλω να κλάψω και να ταπεινωθώ γι' αυτήν.

Η άγνή άντέλλε σιγά—σιγά, το φώς των χειρών αδυνάτιζε τα λουλούδια, σβύνοντας κι' αυτά, σκόρπιζαν στον άέρα το άρωμά τους. Καί στο άσθενικό φώς της ήμέρας, οι σκιές της νύχτας, μετεβάλλοντο επάνω στο πρόσωπο της νεκρής σε πλατειές μελανές κηλίδες, που δεν έκινούντο κι' αυτές.

Το ξενύχτισμα της πεθαμένης είχε τελειώσει.

Σ Τ

Ο Καίσαρ Δίας πήγε στο σπίτι του Λουδοβίκου Καρράτσιολο, αλλά δεν τον βρήκε εκεί. Άφησε την κάρτα του και πήγε στην γκαρσονιέρα του, χωρίς να λογαριάσει πως εκείνη την ήμέρα είχε κηδεύσει την γυναίκα του. Είχε παρουσιασθί σ' όλες τις πένητιμες διατυπώσεις και θέλησε να κάνει πλούσια κηδεία με πολλά κεριά, με πολλά λουλούδια και με πολλούς παπάδες. Δεν κοιμήθηκε και δεν έφαγε επί τριάντα ώρες και έν τούτοις, δεν ήταν κουρασμένος, ούτε πεινούσε: ήταν πολύ ώχρός, αλλά τα μάτια του έλαμπαν από κάποια άδάμαστη ένεργητικότητα. Δεν είχε τον καιρό να κλάψη, να στενάξη ή να καταρασθί: ήθελε να συναντηθί με τον Καρράτσιολο και να εξηγηθί μαζί του. Τό άλλα δεν ένδιέφεραν.

Ο υπηρέτης της γκαρσονιέρας, τώεπιπε ότι ο κύριός του έλειπε.

2714

Μά ή γυναίκα σου σκοτώθηκε στο σπίτι του Λουδοβίκου, σκοτώθηκε μπροστά του.

που ύπηρχαν όλα τα εργαλεία του γέρο—Χάρλον. Ύστερα λέγοντας στην Κάρεν ότι θά πήγαινε εως το χωριό για τσιγάρα, άπο μακρόνθηκε.

Έπέστρεψε ύστερα από αρκετή ώρα. Όλα ήταν τακτοποιημένα τώρα, άλλ' ο γέρο—Τζιμ άργούσε να γυρίση στο σπίτι. Νόκιωνε και ο Ρού Τάπερ, καθισμένος στην κουζίνα, έπαιζε νευρικά με τα δάκτυλά του πάνω στο τραπέζομάνδυλο, κυττάζοντας με άγωνία το ρολόι που κυτούσε μονότονα.

Το ρολόι πήγαινε μισή ώρα πίσω. Ο Ρού το ήξερε αυτό, γιατί ο ίδιος είχε γυρίσει πίσω τους δείκτες.

Άλλ' όλες οι προετοιμασίες θά πήγαιναν χαμένες, αν άργούσε ο Χάρλον. Ο Ρού Τάπερ έκνευρε σόταν.

—Πήγες και λάδωσες τα μαλλιά σου βραδυάτικα, παρετήρησε ή Κάρεν. Ο μπαμπάς θά θυμώσει πά τι. «Τί διάβουλοι!», θά σου πη, «τον κοιμψεύμενο μās πυριστάνεις».

—Ουφ! δεν έχει κανείς τό δικαίωμα οὔτε να κτενισθί καν; Δέε είπε φυσικά στην γυναίκα του ότι είχε λάδψει τα μαλλιά του για κάποιο πολύσυγκοιμμένο λόγο. Το λάδωμα αυτό των μαλλιών ήταν μία από τις έξυπνες συμπληρωματικές λεπτομέρειες του έγκληματος που θά έκτελούσε.

—Α! να ο πατέρας! φώναξε ριχνοντας ένα τελευταίο βλέμμα στο ρολόι. Σέρβισε το φαί γρήγορα Κάρεν.

Τελείωσαν σιωπηλά το γευμά τους. Τα γεύρα του Ρού ήταν τόσο ιεντωμένα ώστε του έκοβαν την όρεξη. Βίασε όμως τον εαυτό του για να φάη. Με φόβο και άνακούφιση σχεδόν κατάπιε την τελευταία μπουκιά. Η ώρα πλησίαζε—πλησίαζε τρομερά. Άν κάτι δεν λειτουργούσε κανονικά;

Όχι όμως! Τίποτε δεν μπορούσε να μη λειτουργήση κανονικά. Ο Ρού ήπια ένα ποτήρι νερό και σηκώθηκε.

—Πάω στο χωριό, είπε με βραχνή φωνή. Τί ώρα είναι;

—Οκτώμισι, απήντησε ή Κάρεν.

—Βέβαια, πρέπει να πάς στο χωριό! μουρμούρισε ο Τζιμ Χάρλον. Για να κυνηγάς τα ξένα κορίτσια και να παίρνεις επί πιστώσει από τον καπνοπώλη μου!

Ο Ρού Τάπερ φόρεσε το καπέλλο του και βγήκε. Πέρα από την λίμνη μία φλόγα ύψώθηκε προς τον σύρανο. «Ωραία! θουμάσια! μονολόγησε ο Ρού. Όλα έν τάξει!»

Καί επέστρεψε γρήγορα στο σπίτι.

—Άκουσε, πατέρα, στην άντικυρνή όδη της λίμνης βλέτω κάτι φλόγες. Θά αι ίσως από κατασκηνώσεις κυνηγών.

Η σαιζόν είναι περασμένη για κυνηγούς, επενέβη ή Κάρεν.

Ο Τζιμ Χάρλον όμως έκανε άκριβώς εκείνο που είχε προβλέψει ο Ρού. Πέρα από την λίμνη δέχθηκε, άποθηκευμένο, αρκετό σιτάρι, άξιας καπου χιλίων δολλαρίων και οι σπινθήρες μιάς φωτιάς κατασκηνώσεως μπορούσαν να το καυστήψουν.

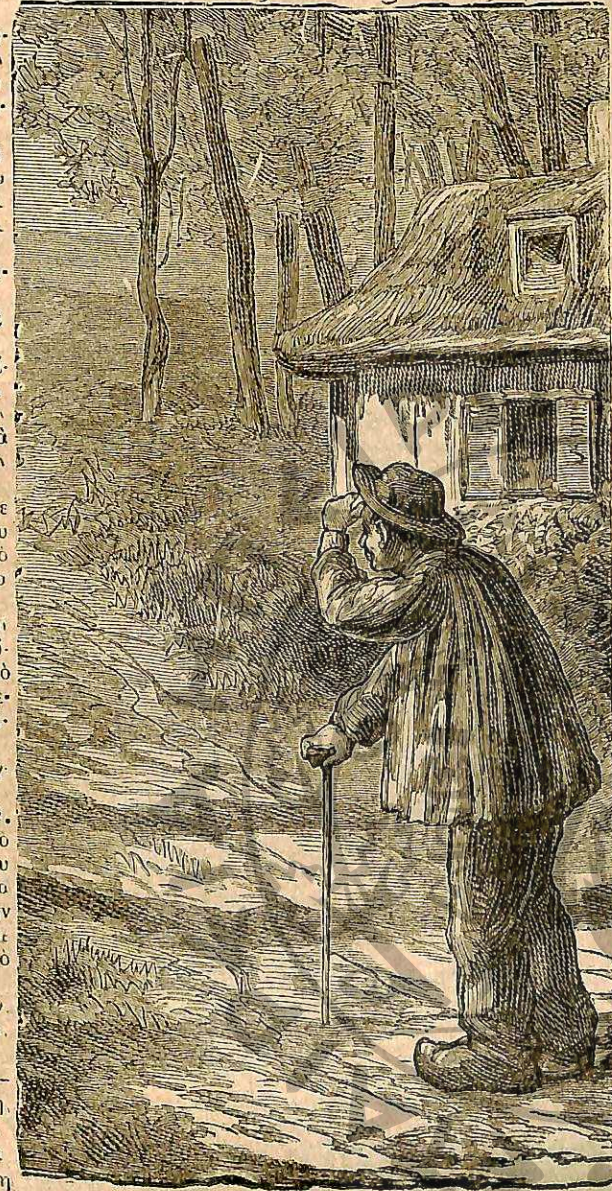
Ο γέρος λοιπόν, πήγε στο δωμάτιό του φορεσε το καπέλλο του, βγήκε και κυττάζοντας προς την λίμνη έμονολόγησε άνήσυχος.

—Θά καούν οι άποθήκές μου.

—Καλλίτερα πήγαινε μαζί του, Ρού, είπε ή Κάρεν.

Μα όσο ακριβώς ήταν εκείνο που ο Ρού δεν ήθελε να φανή ότι κάνει. Έπρεπε, άπεναιτίας, να μὴν φανή ότι άκολουθούσε τον Τζιμ Χάρλον.

—Όχι. Θά πάω στο χωριό, είπε.

Και κυττάζοντας προς την λίμνη έμονολόγησε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

2715

Δέν μπαίνω ἐγὼ μέσα στὴν παληόβαρκα.

—Φοβάται μήπως τοῦ ζητήσω νὰ τραβήξω λίγο κουπί, ὁ ἀρ. χιτεμπέλης, μουρμούρισε ὁ γέρο—Χάρλον.

Ὁ Ροῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ πάταγο καὶ ἔφυγε. Δὲν πῆρε ὁ μωσ τὸν κεντρικὸ δρόμο. ἔκανε μὲ γρήγορα βήματα τὸν γύρω τοῦ σπιτιοῦ καί, ξαφνικά, ἄρχισε νὰ τρεχῇ ὀλοταχῶς πρὸς τὴν λίμνη. Ἐπρεπε νὰ φθάσῃ τοῦλάχιστον πέντε λεπτά πρὶν ἀπὸ τὸν πεθερό του.

Κοντὰ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, βρισκόταν ἓνα μικρὸ ἐγκαταλελειμένο κτίριο, ποὺ χρησίμευε ἄλλοτε ὡς ἀποθήκη πάγου.

Ὁ Ροῦ κούφθηκε πίσω ἀπ' αὐτὸ καὶ ξεντύθηκε γρήγορα. Τὰ δόντια του ἔτριξαν καθὼς ἔμενε ἔτσι ἐκτεθειμένος στὸν ὑγρὸ καὶ ψυχρὸ νυκτερινὸ ἀέρα καὶ τὰ δάκτυλά του ἔτρεμαν ὅταν ἔβαζε στὸ κεφάλι του τὴν σκούφια τοῦ μπάνιου τῆς Κάρεν καὶ τὴν κατέβαζε ἔως τ' αὐτιά του...

Ὁ γέρο—Χάρλον ἔφθασε σὲ λίγο. Ἀκούσθηκαν τὰ βαρεῖα βήματα του καὶ οἱ βλαστήμιες του γιὰ τὴ φωτιά.

Ἡ βάρκα του ἦταν ἀναμμένη σὲ μιὰ στενὴ εὐλινὴ ἐξέδρα. Ὁ γέρος προχώρησε ἔως τὴν ἄκρη τῆς ἐξέδρας καὶ ἀρπάξε τὸ σκονιὶ τῆς βάρκας.

Αὐτὸ περίμενε ὁ Ροῦ. Βγήκε ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὸ ξηρὸ κτίριο καὶ μὲ τρία πηδήματα βρέθηκε στὴν ἄκρη τῆς ἐξέδρας, στὴν ὀχθὴ τοῦ πεθεροῦ του. Καὶ τότε ἔπεσαν καὶ οἱ δύο μέσα στὸ νερό. Ὁ Τζιμ Χάρλον βούλιαξε μὲ ἀνοικτὸ στόμα καὶ τὰ σκοτεινὰ νερά ἐπνίξαν μιὰ βλαστήμια του.

Ὁ Ροῦ Τάππερ τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὰ ρούχα καὶ τὸν ἐκράτησε κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Τοῦ φάνηκε ὅτι πέρασε ὁλόκληρος αἰὼν προτοῦ ὁ γέρος πάψῃ νὰ κλωσᾷ.

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγο, τὸ σώμα τοῦ Τζιμ Χάρλον ἔπαισε ἔντελῶς νὰ κινῆται. Ὁ Ροῦ ἐτράβηξε τὸν γέρο στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὴν βάρκα. Μίληκε ὑστερα κι' ὁ ἴδιος, ἔβαλε τὰ κουπιά στὴν θέση τους καὶ τραβήξε πρὸς τὰ ἀνοικτά.

Στὴν μέση τῆς λίμνης, ὁ Ροῦ ἔπαισε νὰ τροβᾷ τὰ κουπιά. Σήκωσε τὸ πτώμα τοῦ Τζιμ Χάρλον καὶ τὸ ἔρριξε μέσα στὸ νερό. Ὅταν εἶδε πὼς βούλιαξε, ἔπαισε πάλι τὸ κουπιά καὶ ἄρχισε νὰ κατευθύνεται γρήγορα πρὸς τὴν πρώτην ἀποθήκη πάγου.

Δὲν ἔφθασε ὅμως κοντὰ στὴν ὄχθη, φυσικά. Ὅταν βρέθηκε σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν ξηρά, πέταξε τὰ κουπιά στὸ νερό καὶ βούτηξε κι' ὁ ἴδιος. Μὲ γρήγορες χειρὶς κολύμπησε ἔως τὴν ὄχθη.

Πῆγε πάλι πίσω ἀπὸ τὴν ξηρὴν ὀποθήκη, πῆρε ἓνα προσόψι ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ φέρῃ μαζί του, ντύθηκε γρήγορα, τύλιξε τὴν σκούφια τοῦ μπάνιου μέσα στὸ προσόψι καὶ τρέχοντας τράβηξε πρὸς τὸ χωριό.

Ὅλα εἶχαν τελειώσει! Πόσο τέλεια!

Ἡ σκούφια τοῦ μπάνιου—σὴν ἦταν ἡ ὑπέροχη ἔμπνευσις. Ἦταν φανερό ὅτι δὲν εἶχε μὴν στὸ νερό—ἀφοῦ τὰ μαλλιά του δὲν ἦσαν βρεγμένα. Ἐξ ἄλλου εἶχε βαλεὶ λάδι στὰ μαλλιά του νὰ μὴν φαίνονται ὅταν θὰ βρεχόνταν.

Ἀφῆσε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τὸ προσόψι καὶ τὴ σκούφια, γιὰ νὰ τὰ πάρῃ στὴν ἐπιστροφή καὶ μίληκε στὸ χωριό. Τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸ καφενεῖο γιὰ νὰ πάρῃ τσιγάρα. Στὸ καφενεῖο, τέτοια ὥρα, θὰ βρισκόταν ὁ Κόνεϋ, ὁ ἀστυνομικὸς. Πράγματι τὸν εἶδε, τὸν ἐχαιρέτησε, φτιάχνοντας τὰ μαλλὰ του ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ του σ' αὐτά, ρώτησε τὴν ὥρα κι' ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς ἦταν ἑννέα παρὰ τέταρτο, πῆρε τσιγάρα καὶ ἔφυγε.

Ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι, δὲν ἔχασε νὰ πάρῃ τὸ προσόψι καὶ τὴν σκούφια ἀπὸ τὴ γωνία ὅπου τὰ εἶχε ἀφήσει.

Τὸ φῶς τῆς κουζίνας ἦταν ἀκόμη ἀμμένο ὅταν ὁ Ροῦ ἔφθασε στὸ κτῆμα, ἀλλ' ἡ Κάρεν ἦταν ἀπασχολημένη στὴν κρεββατοκάμαρα. Ὁ Ροῦ ἔβαλε τὸ ρολοὶ στὴ σωστὴ ὥρα, ἔβαλε τὴ σκούφια τοῦ μπάνιου ἐκεῖ ὅπου τὴν εἶχε βρῇ καὶ τὸ προσόψι μέσα στὰ βρώμικα ρούχα.

—Ἐ, Κάρεν! φώναξε, θυμᾶσαι τί ὥρα ἦταν ὅταν ἔφυγα γιὰ τὸ χωριό;

—Ὁκτώμιση, περὶπου, ἀπήντησε ἡ γυναίκα του ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα. Γιατί;

—Τί λίγη ὥρα ποὺ πέρασε;

Πῆγε στὴν κρεββατοκάμαρα, ξάπλωσε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ πῆρε μιὰ ἐφημερίδα.

—Ὁ πατέρας ἀργήσε, εἶπε. Λές νὰ τσακώθηκε μὲ τοὺς κυνηγούς; Ἡ φωτιά εἶχε σβύσει ὅταν ἐπέστρεφα ἀπ' τὸ χωριό.

—Πάμε νὰ δοῦμε τί κάνει; πρότεινε ἡ Κάρεν.

—Ναί, πάμε. Στάσου νὰ πάρω τὸν κυνηγετικὸ προβολέα τοῦ γέρου.

Μὲ γρήγορα βήματα πῆγαν στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ὁ Ροῦ ἔβαλε τὰ χεῖρια του μπροστά στὸ στόμα του καὶ φώναξε.

—Ἐὶ! Πατέρα! Πατέρα! ποῦ εἶσαι;

Δὲν πῆραν καμιὰ ἀπάντηση. Ἡ Κάρεν ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ὁ Ροῦ ἄναψε τὸν δυνατό προβολέα κι' ἄρχισε νὰ στέλνῃ τὶς ἀκτίνες

τοῦ δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ξαφνικά ἡ γυναίκα ἔπιασε τὸ χεῖρι του.

—Νὰ ἡ βάρκα. Τὸ φῶς σου ἔπεσε ἐπάνω της. Θεέ μου... ἦταν ἄδεια!

Ὁ Ροῦ γύρισε πάλι τὶς ἀκτίνες πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ τοῦ εἰδείνε ἡ Κάρεν. Ἡ βάρκα φαίνονταν πράγματι στὴ μέση σχεδὸν τῆς λίμνης ἄδεια.

—Φοβοῦμαι ὅτι κάτι ἔπαθε ὁ γέρος, Κάρεν. Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ σπίτι καὶ νὰ τηλεφωνήσωμε στὴν ἀστυνομία.

Ὁ ἀστυνομικὸς Κόνεϋ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πέντε ἀνθρώπους ποὺ ἔφθασαν ἀπ' τὸ χωριό.

Τὸ φεγγάρι ἀνέτειλε τώρα καὶ ὁ προβολεὺς δὲν χρειαζόταν πιά γιὰ νὰ δῇ κανεὶς τὴν βάρκα, ἄδεια πάνω στὰ γυαλιστερά νερά τῆς λίμνης.

—Τί ἔκανε ὁ Χάρλον μὲ τὴ βάρκα τέτοια ὥρα; ρώτησε ὁ Κόνεϋ.

—Εἶχαμε δὴ φλόγες στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τῆς λίμνης, ἀπήντησε ἡ Κάρεν καὶ ὁ μπαμπᾶς φοβήθηκε γιὰ τὸ σιτάρι. Πῆγε λοιπὸν νὰ δῇ τί συνέβαινε.

Ὁ Κόνεϋ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Καὶ τί ὥρα ἦταν αὐτό; ρώτησε.

—Στὶς ὀκτώμιση, ἀπήντησε ἡ Κάρεν πνίγοντας ἓνα λυγμό.

—Ἀπλά τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ροῦ ἐρχόταν στὸ χωριό. Παρετήρησε ὁ ἀστυνομικὸς. Ἦταν ἑννέα παρὰ τέταρτο ὅταν ἀγόρασες τὰ τσιγάρα σου, Τάππερ. δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, μοῦ φαίνεται, ἀπήντησε ὁ Ροῦ, καὶ ὑπερα ρώτησε. Ἐνα πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνω Κόνεϋ, πὼς μπορεῖ ἓνας ἀνθρώπος νὰ λείπῃ ἀπὸ μιὰ βάρκα στὰ καλά καθούμενα.

Ὁ Κόνεϋ ἔρριξε τὶς στακτες τῆς πίπας του καὶ ἀπήντησε.

—Γί' ἐτι, γίνεται, Τάππερ. Ἄν παραδείγματος χάριν, τοῦ πέσει τὸ ἓνα κουπί στὸ νερό, θὰ σιγῇ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. Λίγη ἀπροσεξία φθάνει.

Ὁ Ροῦ Τάππερ ἀνάνευσε ἀνακουφισμένος. Ἐν τάξει. Ὁ ἀστυνομικὸς Κόνεϋ παραδέχτο τὸ ἀτύχημα...

Δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὸ πτώμα τοῦ γέρο—Χάρλον πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης μέρας. Τὸ πτώμα δὲν ἔφερε κανένα ἀπολύτως ἴχνος πάλης ἢ κανένα τραῦμα.

Ὁ Ροῦ περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴ γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ.

—Ἀτύχημα, αὐτὸ εἶναι ὀλοφάνερο, ἐδήλωσε ὁ Κόνεϋ.

Ὁ Ροῦ Τάππερ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ χαρούμενα. Τελείωσε! Τοῦ ἔμενε μιὰ μικρὴ ἀκόμη ὑποθεσοῦλα τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ κανονίσῃ καὶ ἡ ὅλη ἱστορία θὰ ἔκλεινε γιὰ πάντα. Τὸ κτῆμα, σπίτι, χωράφια καὶ πρὸ παντὸς τὰ πενήντα χιλιάδικα τῆς τραπέζης ἦσαν δικά του.

Μερικὲς ὥρες ἀργότερα, λίγο πρὶν νὰ σκοτεινιάσῃ ὁ Ροῦ ἔκανε τὴν βόλτα τῆς μικρῆς λίμνης καὶ βρέθηκε σὴν ἀντικρινὴ ὄχθη. Κοντὰ στὸ νερό, βρισκόταν τὰ ὑπολείμματα τῆς χθεσινῆς φωτιάς ποὺ εἶχε παρασύρει τὸν γέρο—Τζιμ στὴν παγίδα τοῦ θαλάτου. Ἦσαν μερικὰ καμμένα κλαδιά καὶ χαρτιά. Ὅταν ὅμως ὁ Ροῦ ἀνακάτωσε τὶς στακτες, βγήκαν στὴ μέση μερικὰ ἄλλα πράγματα—ἓνα μαυρισμένο καὶ σπασμένο ξυπνητήρι καὶ ὁ λυωμένος τσίγκος τοῦ ηλεκτρικοῦ στηλῶν.

Ἡ ὅλη συσκευή εἶχε μεγάλῃ ἀπλόττητα. Ὁ Ροῦ εἶχε κανονίσει τὸ ξυπνητήρι κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε, στὰς 8, οἱ δείκτες τοῦ ρολοιοῦ σχημάτιζαν ἐπαφὴ μὲ τὰ σύρματα τῶν δύο μπαταριῶν, κάνοντάς τα νὰ βγάλουν ἓνα μικρὸ σπινθῆρα.

Ὁ Ροῦ εἶχε βάσει πάνω στὶς μπαταρίες. Ἡ φλόγα τοῦ μαρουτιοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀναφλεγούν τὰ χαρτιά καὶ τὰ ξερά κλαδιά ποὺ βρισκόταν γύρω ἀπὸ τὸ σατανικὸ συγκρότημα.

Τὸ νερό εἶνε ἀρκετὰ βαθὺ ἔδω, μουρμούρισε ὁ Ροῦ Τάππερ. Τέντωσε τὸ χεῖρι του. Τὸ ξυπνητήρι διέγραψε ἓνα κύκλο στὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε μέσα στὸ νερό. Ὁ Ροῦ ἐτοιμαζόταν νὰ πετάξῃ καὶ τὶς δύο κατεστραμμένες μπαταρίες, ὅταν ἄκουσε κάποιον θόρυβο πίσω του. Ἡ θανάσιμη ἀνατριχίλα ποὺ ἔνοιωσε τὸν ἔκανε νὰ νομίσῃ ὅτι φεῖδια περπάτησαν μέσα στὴν σπονδυλικὴ στήλη του. Μὲ γουργωμένα μάτια ἔκανε μεταβολή.

Δυὸ ἄνδρες ἐρχόνταν πρὸς αὐτόν. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ Τζὼν Κόνεϋ, ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ὁ δευτέρος ὁ Ντρινκουώτερ, ὁ καπνοπώλης τοῦ καφενεῖου.

—Σὲ περιμέναμε, Τάππερ, εἶπε ὁ Κόνεϋ. Ἦμουν βέβαιοι ὅτι θὰ φροντίζες ν' ἀπαλλαγῇς ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα μὲ πρώτη εὐκαιρία.

—Ἐξέρετε λοιπὸν;

Τὰ λόγια ἔφυγαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ροῦ.

—Τὴν συσκευή ποὺ εἶχες ἐτοιμάσει; Βέβαια, Τάππερ, βέ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2740)

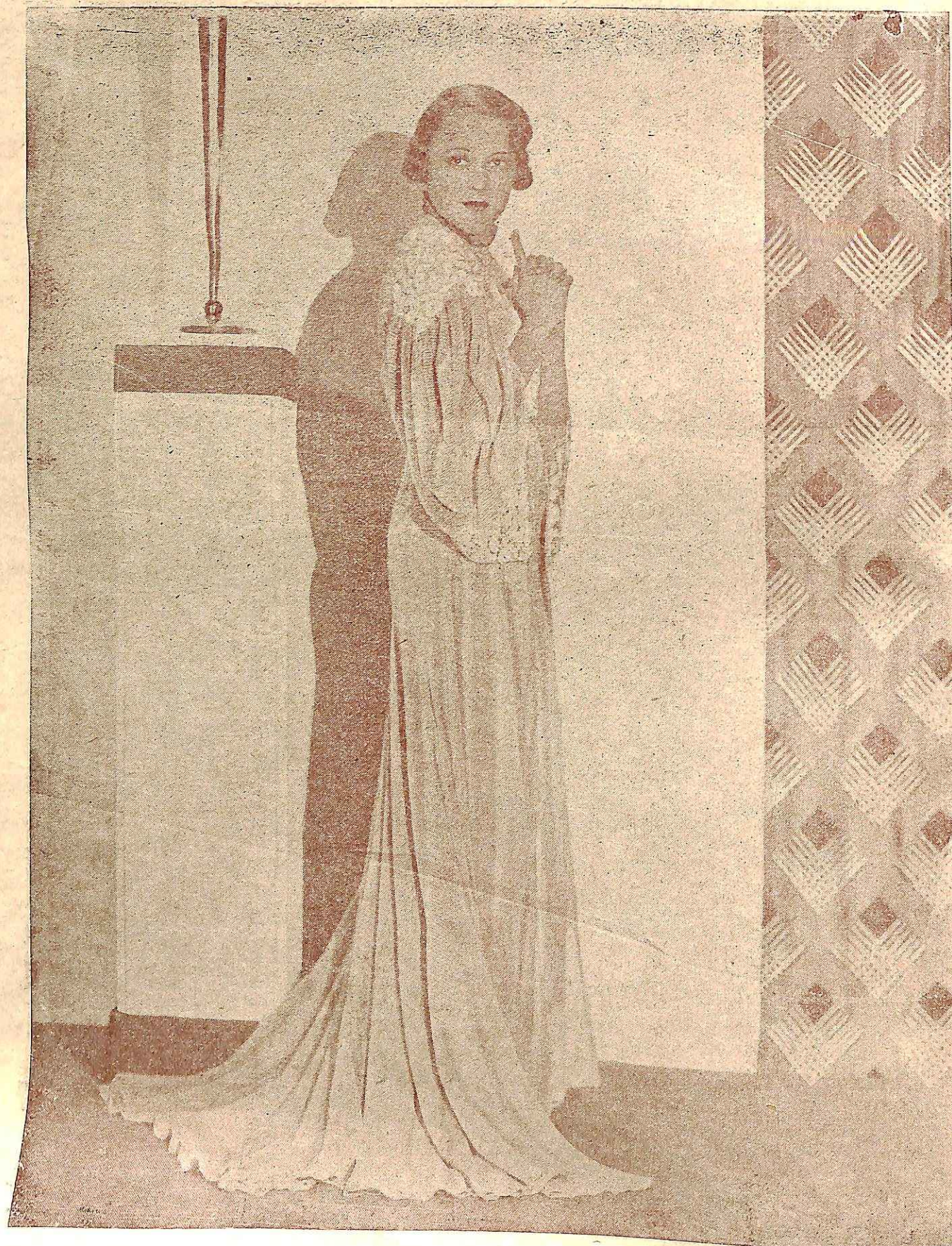
ΙΡΜΑ ΦΩΣΤΟΝ

ΠΑΝΘΡΟΝ

ΤΖΙΟΥΝ ΛΑΝΓΚ

ΠΑΝΘΡΟΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ηταν αλήθεια, ένα χαριτωμένο μικρό κατάστημα, καινούργιο, ολόκαθαρο, γυαλιστερό, με τα θαυμάσια κρύσταλλα του, πίσω από τα οποία, μέσα σε κομψές βελουδένιες θήκες, λαμποκοπούσαν τα όμορφα τετραδείγματα της συγχρόνου κοσμηματοποιίας. Όλη η συνοικία έπρεπε να είναι περήφανη για το υπέροχο εκείνο κατάστημα που είχε ανοίξει ο κ. Μπουργκουάν.

Όταν έτελείωσαν όλες οι ετοιμασίες, ο έμπορος είχε όρισει, εκ συμφώνου με την γυναίκα του, την ημέρα των εγκαίνιων. Την πρώτη Δευτέρα του επόμενου μηνός. Η μεγάλη ημέρα έφθασε. Στάς 8 το πρωί, ο Μπουργκουάν άνοιξε το κατάστημά του. Ένοιωσε τη συγκίνηση που νοιώθει ο συγγραφέας όταν παίζεται ή πρεμιέρα ενός έργου του.

Η γυναίκα του ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας και φορώντας από τα ωραιότερα μπιζού του καταστήματος στριφογύριζε γύρω από το ταμείο της, ενώ ο άνδρας της τακτοποιούσε τα καθίσματα και μετακινούσε κάπως τις θήκες με τα κοσμήματα. Έξω στον δρόμο οι διαβάται περνούσαν βιαστικοί, ρίχνοντας ένα άρρητημένο μόνο βλέμμα στο ολοκαίνουργιο κατάστημα. Το ζεύγος Μπουργκουάν δεν εξέφραζε τις σκέψεις του, αλλά αυτές ήταν παρόμοιες. Ποιος θάταν ο πρώτος τους πελάτης; Η πρώτη μας πώλησις θάταν ίσως κανένα δακτυλίδι αρωβάνος; ψιθύρισε η κυρία Μπουργκουάν που ήταν ρομαντική. Αυτό θά μας έφερε γούρι.

Και έβλεπε ήδη με το νου της τον νεαρό που θά έμπαινε για να ζητήσει δειλά ένα τέτοιο δακτυλίδι. Άρραβωνιασμένος, παντρεμένος ή χήρος, μ' ενδιαφέρει πολύ λίγο, αρκεί η πώλησις να είναι καλή, απήντησε ο κύριος Μπουργκουάν, πιο πεζός.

Αφού έκαε τον γύρο του καταστήματός του περισσότερο από είκοσι φορές, πήγε και κάθισε στο ταμείο. Μέσα απ' το συρτάρι, έβγαλε ένα καινούργιο βιβλίο. Τό άνοιξε και είδε την πρώτη σελίδα. Την κύτταξε έτι πολλή ώρα και άναστέναξε. Σε λίγο, σε μερικά λεπτά ίσως, θά καταχωρούσε εκεί την πρώτη πώλησή του.

Για να περάσουν την ώρα τους, ο κύριος και η κυρία Μπουργκουάν κύτταζαν έξω. Οι διαβάτες εξακολουθούσαν να περνούν βιαστικοί. Πέρασε μια ώρα, ύστερα δύο. Όρισμένως, το κατάστημα τους δεν ήταν σαν το μπακάλικο της γωνίας.

Πού και πού, πάνω στο κρύσταλλο των βιτρινών, ένα μουτράκι κολλούσε και δυο μάτια έλαμπαν από θαυμασμό και πόθο. Γρήγορα όμως ή θαυμαστέρα ή ο θαυμαστής έβγαζε έναν άναστεναγμό και εξακολουθούσε το δρόμο του. Ξαφνικά η κυρία Μπουργκουάν φώναξε.

— Άντρέ.
Ο κύριος Μπουργκουάν γύρισε το κεφάλι και κατάλαβε. Ένας κομψοτεντισμένος νέος κύτταξε με θαυμασμό τα κοσμήματα της βιτρίνας.

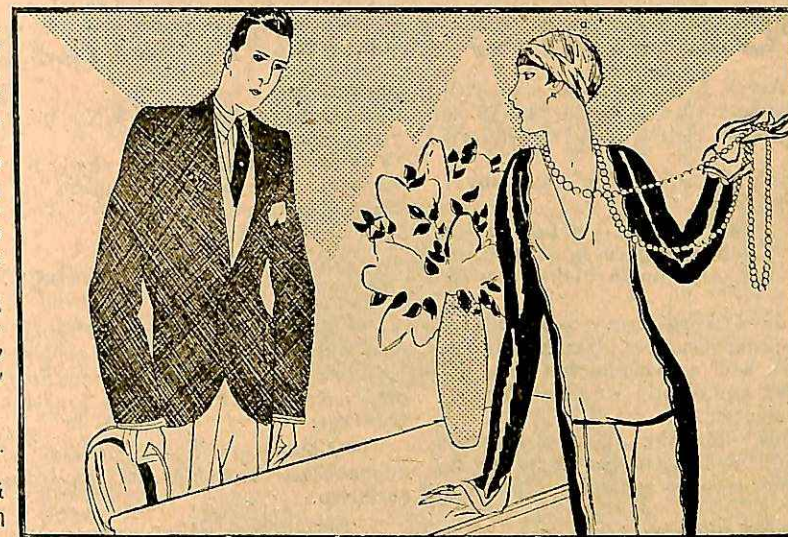
— Το δακτυλίδι των 8500 φράγκων του κύτταξε στο μάτι, παρατήρησε η κυρία Μπουργκουάν. Η αλήθεια είναι ότι το κόσμημα αυτό είναι ένα θαύμα πραγματικό.

Ο νέος φαινόταν, αλήθεια γεμάτος θαυμασμό για το δακτυλίδι εκείνο και για να κρίνει καλλίτερα την αξία της πέτρας έσκυβε μια δεξιά, μια άριστερά, κλείνοντας το ένα του μάτι. Η κυρία Μπουργκουάν εξέφρασε την γνώμη της γι' αυτό.

— Φαίνεται να είναι Αμερικανός.
— Πάντως φαίνεται πολύ καθώς πρέπει, απήντησε ο άνδρας της.

Πέρασε ακόμη ένα λεπτό. Ο νέος δίστασε λίγο, ύστερα έπιασε το πόμολο της πόρτας του καταστήματος.

Το ζεύγος Μπουργκουάν ένοιωσε μια ταυτόχρονη και πανόμοια συγκίνηση. Επί τέλους!

— Έχετε την καλωσύνη, κυρία...

Ο κ. Μπουργκουάν σκεπτόταν ήδη το στρογγυλό πσόν της πρώτης έγγραφης—8500 φράγκα—στην λευκή σελίδα του βιβλίου του ταμείου του.

Ξαφνικά, ο άγνωστος έχωσε το χέρι στην τσέπη του και έβγαλε ένα μπράουνινγκ.

— Μην κινηθείτε, μην βγάλετε μιλά, γιατί γινόσαστε μακαρίτες! είπε γουργουλώντας τα μάτια.

Μέσα στα μάτια εκείνα έλαμπε τώρα μια φλόγα έγκλήματος. Τα χαρακτηριστικά του είχαν πάρει έκφραση άπαισία. Απ' έξω, περνούσαν πάντοτε διαβάτες, αλλά ούτε ιδέα μπορούσαν να έχουν του δράματος που παίζόταν μέσα στο κατάστημα. με ήρωας τον «πρώτο» πελάτη και το τρομοκρατημένο ζεύγος του κυρίου και της κυρίας Μπουργκουάν.

«Ο πρώτος πελάτης... η πρώτη πώλησις» σ'έφθιξε ο κομψοματωμένος, άναστατωμένος.

Η κυρία Μπουργκουάν έτοιμαζόταν να λιποθυμήσει. Ο νέος είχε πάρει το θαυμάσιο δακτυλίδι. Τό ξανακύτταξε προσεχτικά.

— Φίνο, μουρμούρισε.

Έγινε μια σιωπή, ύστερα ο άγνωστος, προς μεγάλην έκπληξιν του ζεύγους Μπουργκουάν, παράτησε το κόσμημα πάνω στον πάγκο, έβγαλε το κατέλλο του και ούτοσυστήθηκε.

— Με συγχωρήτε, κυρία και κύριε, για την κάπως τολμηρή επέδειξή μου, αλλά ο σκοπός μου είναι άξίεπαινος. Ήθελα να σας δώσω να καταλάβετε τους κινδύνους που θά διατρέχετε κάθε μέρα, τώρα που άνοίξατε το κατάστημά σας. Είμαι πρόκτωρ της Ασφαλιστικής Εταιρίας «Των Τριών Αστρον». Ασφαλίζουμε τα καταστήματα έναντίον κλοπών οίσοδήποτε μορφής. Ελπίζω ότι θάχετε την καλωσύνη να μās προτιμήσετε.

Ο κύριος Μπουργκουάν, που είχε συνέλθει από τον τρόμο του έδειχνε την πόρτα στον πρωτότυπο πράκτορα.

— Έξω, κύριε, έξω! φώναξε.

Ο ασφαλιστικός πράκτορ δεν στενοχωρήθηκε. Με μεγάλη άπάθεια, έβγαλε απ' το πορτοφόλι του μια καρτα και, αφήνοντάς την στον πάγκο, είπε.

— Προτού φύγω, κύριε, επιτρέψτε μου να σας δώσω τη διένθυση της εταιρίας μας. Όταν περάση ο απόλυτος δικαιολογημένος πρώτος σας θυμός, θά καταλάβετε πόσο δικηό έχω. Χαίρετε λοιπόν, κυρία, χαίρετε, κύριε.

Αξιόπρεπτος, προχώρησε προς την πόρτα και βγήκε. Ο κύριος και η κυρία Μπουργκουάν ξαναβρέθηκαν μόνοι, με το δακτυλίδι των 8500 φράγκων και την παρθένο σελίδα του βιβλίου πωλήσεων.

Θά τον θυμούμαι τον πρώτο μου πελάτη, μουρμούρισε ο κοσμηματοπώλης.

Κάτι παρόμοιο σκεπτόταν και η κυρία του, για τον όμορφο πρώτο πελάτη τους...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΧΟΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ

Πάρτε λίγο Χονδρό και λίγο Λιγνό, λίγο κέφι και λίγο πνεύμα, ανακαταστέ τα καλά και θα βγάλετε το ωραιότερο κωμικό κομμάτι που μπορεί να υπάρξει. Πώς όμως είναι στην πραγματική τους ζωή οι δυο αυτοί κωμικοί.

Ένας ρεπόρτερ αγγλικών περιοδικών τους είδε από κοντά, συζητήσε μαζί τους και τους περιγράφει.

Ο Στάνλεϋ Λώρελ, ο Χονδρός είναι Άγγλος και έχει κρατήσει την αγγλική προφορά του. Ο Όλιβερ Χάρντνυ, ο Λιγνός, είναι Αμερικανός και κρατίζει κι' αυτός την αμερικανική προφορά του.

Ο Στάνλεϋ είναι πιά χονδρός απ' ό,τι φαίνεται στην οθόνη. Είναι πάντα φρεσκοξυρισμένος, φρεσκοκτυμένος, έχει ολοκάθαρα γαλανά μάτια. Γενικώς η έκφρασις του προσώπου του είναι σοβαρή και η φωνή του σιγανή, αλλά την στιγμή που δεν το περιμένει κανείς, αρχίζει να γελά θορυβωδώς.

Ο Όλιβερ, που τον επονομάζουν «Μπέμπη», είναι ακόμη πιά λιγνός από ότι φαίνεται στη σκηνή. Έχει καστανά μάτια που ανοιγοκλείνουν διαρκώς και η προσωπικότης του είναι έντελως ξεχωρή.

Ο παπαγάλος του Χονδρού

Ο Στάνλεϋ είναι κάπως ντροπαλός όταν τον πρωτοσυναντήσετε, αλλά όταν εξοικειωθεί μαζί σας, είναι ευχάριστος σύντροφος και ξέρει να συζητήσει πολύ δημοφιλώς. Αγαπά το σπίτι του, περιποιείται τους φίλους του με μεγάλη απλότητα και σπάνια συγχάζει τους κύκλους των μεγάλων αστέρων του Χόλλυγουντ. Τις ελεύθερες ώρες, τις περνά με το ψάρεμα και την περιποίηση του κήπου του. Τις χειμωνιάτικες βραδύες της περνά διαβάζοντας βιογραφίες και ιστορικά έργα.

Ο Λιγνός είναι άνθρωπος που αγαπά την καλοπέραση, το καλό φαί και την καλή συντροφιά και του άρεσει να κάνει τον κόσμο να γελά. Παίζει θαυμάσιο πιάνο και έχει μια άρκετα καλή φωνή τενόρου. Τις ελεύθερες ώρες του τις περνά στο γκόλφ, στο όποιο έχει πάρε σαράντα δυο βραβεία. Τις χειμωνιάτικες βραδύες του τις περνά με το διάβασμα διαφόρων περιοδικών.

Οι δυο κωμικοί συνδέονται με αχώρητη φιλία, αλλά σπάνια βγαίνουν μαζί έξω, ιδίως γιατί μόλις τολμήσουν να εμφανισθούν πουθενά οι δυο τους, άμέσως περικυκλώνονται από φωτορεπόρτερς και περιέργους.

Ο Χονδρός αγαπά να πειραχί τον Λιγνό. Έχει έναν παπγάλο του οποίου το λεξιλόγιο και η προφορά θα ντροπιάζαν τοίς περισσότερους παπαγάλους του κόσμου και του έχει διδάξει μερικά έξυπνα πράγματα.

Όταν λέτε στον παπαγάλο: «Στάνλεϋ Λώρελ» το πουλί απαντά: «Ω αγόρι μου!» και γελά σαν άνθρωπος. Αν δεν πείτε: «Όλιβερ Χάρντνυ», απαντά μόνον: «Ω! διάβολε!»

Το τυχερό ένδεκα του Λιγνού

Ο Λιγνός είναι μεγάλος αριθμολόγος. Λέγει ότι ο τυχερός αριθμός του είναι το ένδεκα, ο οποίος είναι και ο αριθμός των γραμμάτων του ονόματός του.

Οι περισσότερες από τις κωμωδίες τους είναι εμπνεύσεις των δυο. Ο Χονδρός είναι εκείνος που ετοιμάζει ιδίως μια νέα ιστορία, εξετάζοντας με το έμπειρο μυαλό του κάθε κατάσταση και «κοπανίζοντας την» όπως λέει ο ίδιος, «μέχρις ότου καρφωθούν όλες οι γωνίες».

Κατά το διάστημα αυτό ο Όλιβερ τον αφήνει γενικώς μόνο. Με άλλα λόγια ο Χονδρός στήνει την κεφαλή του, ενώ ο Λιγνός κάνει περιπάτους. Πού και πού μονάχα, ο Λιγνός εμφανίζεται ή τηλεφωνεί για να προτείνει καμιά κωμική σκηνή, παρμένη φυσικά από τις παρατηρήσεις που κάνει κατά την διάρκεια των πε-

ριπάτων του.

Αλλοίμονο όμως! αν ο Χονδρός δεν εγκρίνει την σκηνή, δεν γίνεται τίποτε.

Μόνον όταν γυρίζεται ή ταινία ο Λιγνός παίζει σοβαρό ρόλο. Σε στιγμές που το μυαλό σταματά και οι ιδέες φαίνονται εξηγητέ, ο δαιμόνιος Λιγνός κατορθώνει πάντοτε να «πρωτεύει» κα- νένα έξυπνο κόλπο.

Η... ιστορία τους...

Ο Στάνλεϋ και ο Όλιβερ βρισκόνταν στο θαυμάσιο επιπλωμένο σπίτι τους όταν τους έπεσε κέφθη ο Άγγλος ρεπόρτερ. Ο Χονδρός ήταν καθησμενός μπροστά σ' ένα γραφείο, σαν έπιχειρηματίας, ενώ ο Λιγνός ήταν ξαπλωμένος σε μια πολυ θρόνα σαν τεμπέλης.

Ο διεθυντής του περιοδικού του με έστειλε για να σάς παρακαλέσω να μου δώσετε την ιστορία της ζωής σας, είπε ο ρεπόρτερ.

Ευχαρίστως, απήντησε ο Χονδρός. Έχομε μια ώρα διαθέσιμη και μπορούμε να την θυσιάσωμε γι' αυτή την συνέντευξη. Μά δεν ζητώ συνέντευξη, είπε ο ρεπόρτερ. Θέλω την ιστο- ρία της ζωής σας γραμμένη από σάς τους ίδιους.

Μά δεν την γράψαμε ποτέ, είπε ο Λιγνός.

Γι' αυτό το λόγο ήρθα να την πάρω, απήντησε ο ρεπόρτερ.

Ο Χονδρός κούνησε το κεφάλι του χαλαρηστικά, ενώ ο Λιγνός άναστενάξε βαθεία.

Μά δεν είμαστε συγγραφείς, είπε ο Χονδρός. Δεν είναι έτσι Μπέμπη;

Ο «Μπέμπης» κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

Μη σκοτίζεστε για την σύνταξη του χειμένου, είπε ο ρεπόρ- τερ. Γράψτε την ιστορία σας απλούστατα, όπως σάς έλθη στο νου, με τον δικό σας τρόπο. Αν χρειάζεται ύστερα κανένα κτέ- νισμα, θα ευχαριστηθώ πολύ να σάς βοηθήσω.

Δίσασαν μια στιγμή, ύστερα ο Χονδρός μίλησε πρώτος.

Τί λές, Μπέμπη;

Εσύ τί λές; απήντησε ο Λιγνός.

Ας δοκιμάσωμε. Έχομε να χάσωμε τίποτε;

Ο Λιγνός γύρισε προς τον σύντροφό του ένα βλέμμα από συ- νήθεια ήλιθιο και εκείνη τη στιγμή, καθώς έπαιρναν την ά- νόφαση να γράψουν την ιστορία της ζωής των, ο ρεπόρτερ θυ- μήθηκε κάτι άλλες αποφάσεις που παίρνουν οι δυο τους στην

σκηνή, για να αρχίσουν ένα από τα «έργα» ή μια από τις «έκ- δρομές» που συνηθίζουν και κατά την διάρκεια των οποίων δεν μένει στραβομάρα που να μην κάνουν ούτε ξύλο που να μην κατε- βάσουν ο ένας στο κεφάλι του άλλου.

Τέλος εδήλωσαν ότι δέχονται κι' ο ρεπόρτερ απομακρύνθηκε. Από περιέργεια όμως να δει τι θα έκαναν, επέστρεψε άθόρυβα κι' έβαλε το μάτι του στην κλει- δαρότρυπα.

Τα γέλια που τον έπιασαν κόντε- ψαννά τον προδώσουν. Γιατί μόνον Χονδρός στεκόταν ακόμη όρθιος και χαμογελούσε σκεπτικά. Ο δέ Λιγνός είχε πάρει το γνο- στο τρισηλίδιο υφός που τον κάνει να θριαμβεύη στον κινη- μοτογράφο και τα δάκτυλά του άγγιζαν τα μαλλιά του κατά τον χαρακτηριστικό κάθετο τρόπο που είναι εφευρέσις του.

ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο Χονδρός και ο Λιγνός.

Ηταν μια μέρα ά- νοιξιάτικη, δ- ταν ο Τζών Σάνγουελ, ο πιά νέος και πιά φημισμένος δι- κηγόρος της πόλεως είδε στον κήπό της, να φυτεύη λουλούδια την

Βερζί Ουίνστερς, μια ψηλή και μελαχροινή κοπέλλα με μεγάλα λαμπερά μαύρα μάτια και ωχρό πρό- σωπο.

Η αγάπη των γεννήθηκε ξαφνικά, σαν κεραυ- νός. Ο Τζών Σάνγουελ θα ήθελε να παντρευτεί την Βερζί Ουίνστερς, αλλά ήταν αρραβωνιασμένος με μια νέα που ο πατέρας της ήταν σημαίνον πρόσωπο. Έξ' άλλου, αν την έπαιρνε το μέλλον, του θα κατε- στρέφετο, γιατί η Βερζί ήταν κόρη ενός φτωχού αγρότου.

Η αγάπη του Τζών και της Βερζί έμει- νε όπως γεννήθηκε. Η καρδιά της νέας δεν ράγισε και δεν παντρεύτηκε κανέναν άλλον. Δεν την έμελλε αν έμενε γεροντοκόρη' εξα- κολουθούσε ν' αγαπά τον Τζών Σάνγουελ... και κανείς ποτέ δεν έμαθε με πόσο πάθος.

Αφησε την οικογένειά της και άνοιξε έ- να καπελλάδικο. Πήρε ένα ξύλινο σπιτάκι στον Μεγάλο Δρόμο, έβαλε μια πινακίδα στο τζάμι του παραθύρου κι' άρχισε να που- λά καπέλλα. Δεν είχαν περάσει από τότε δυο χρόνια, όταν ένα βράδυ ο Τζών πήγε και τη βρήκε κρυφά. Την έπιασε αυτή έ- πακολουθήσαν κι' άλλες, αλλά κανείς δεν έμαθε τίποτε επί τρία δλόκληρα χρόνια.

Η Βερζί ζούσε μέσα σε μια παράξενη και μυστηριώδη ευδαι- μονία, κλεισμένη στους ξύλινους τοίχους του μικροῦ της σπιτιού. Την συναντούσαν καμιά φορά, αργά το βράδυ να περπατά με βήμα βαρύ και αβυσσινός, στους δρόμους της πόλεως. Μά ήταν πάντα μόνη... πάντα; Ποιός ξέ- ρει ποια ανακούφιση, ποια άφο- σίωση βίαιεσαν μέσα στην καρ- δια της που ολόενα κτυπούσε.

Μόνον μια φορά μαθεύτηκε πως άφησε νύχτα το σπιτάκι της, άκριβώς τρία χρόνια μετά τον γάμο του Σάνγουελ κι' ότι έλειψε σχεδόν ένα μήνα... για να πάη να βρή την θεία της Κάμεν. Και λίγες μέρες μετά την έ- πιστροφή της ο Τζών Σάνγουελ... του οποίου η σύζυγος ήταν άσθενική και δεν έκανε παιδιά... υιοθέτησε μια μικρούλα.

Ο Τζών εξέλεγε βουλευτής. Ήταν ο νεαρότερος βουλευτής της χώρας. Όταν όμως επανεληφθήσαν οι εκλογές, ένας έχθρος του απεικάλυψε το όνομα της Βερζί Ουίνστερς κι' έτσι μαθεύτηκε η ερωτική ιστορία του Τζών με την κόρη του αγρότου.

Η Βερζί τότε υπέστη τις δοκιμασίες των μοδιστρών των μι- κρών πόλεων. Τότε, σ' εκείνα τα μέρη, κάθε μοδίστρα ή ράφτρα ήταν και «επιλήψιμη» γυναίκα. Άρα και η Βερζί θάταν μια από εκείνες. Μια επιτροπή πήγε στο ξύλινο σπιτάκι της και της είπε ν' αφήση άδυσος την πόλη. Ο Τζών δεν έπενεβή. Αν πήγαινε να την βοηθήση θα έμεινε σημαντικά και ανεπανόρθωτα την θέση του. Η Βερζί δέχθηκε την επιτροπή και της εδήλωσε ότι δεν είχε διαπράξει καμιά κακή πράξη κι' ότι ήταν μια ελεύθε- ρη πολίτις. Κούτρεσε στα μάτια τους ανθρώπους της επιτροπής και τους είπε.

—Ο Τζών Σάνγουελ δεν είναι έραστής μου! Αν καμιά φο- ρά ήλθε στο σπίτι μου, αυτό συνέβη γιατί είναι ο δικηγό- ρος μου.

Είπε ψέμματα για να τον προστατεύση. Από τότε όμως οι δουλειές της στο μικρό της μαγαζάκι χειρο- πέλλα, έκτος από εκείνες τις γυναίκες που γύριζαν στα πεζοδρό- μια. Κάθε βράδυ η Βερζί έβλεπε τον Τζών Σάνγουελ που περ-

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΣ ΜΠΡΟΝΦΙΑΝΤ

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ

Την είδε στον κήπό της να φυτεύη λουλούδια...

νους από το απέναντι πε- ζοδρόμιο κι' έτσι δεν έ- βγαινε πια συχνά παρὰ μόνον για νά πάη ν' αγοράσθαι μερικά τρό- φιμα και να περάση ά- πό το σπίτι του Τζών

για να ιδή με κλέφτικες ματιές μια μικρούλα που έπαιζε μέσα στον κήπο. Ύστερα πήγαινε κι' αγόραζε μερικές κλωστές για τη δουλειά της. Μια μέρα όμως ο έμπορος αυτός δεν θέλησε να της πουλήση πιά κλωστές. Η Βερζί δεν έδημιούργησε κανένα έπεισόδιο, δεν έ- κλαψε. Βγήκε απ' το κατάστημα και δεν ξαναπέρασε ποτέ πιά εκείνο το κατώφλι της πόρτας του.

Οι «επιλήψιμες» γυναίκες αγοράζαν πάντα τα καπέλλα της Βερζί και της έμπιστευόνταν τα μυστικά των. Πόσες μυστηριώδεις ιστορίες δεν της έδιηγούντο! Μά απ' όσα μάθαινε η Βερζί δεν ά- νοιγε ποτέ το στόμα της να μιλήση. Πε- ρίμενε κάτι... μόνο περίμενε.

Επί τέλους εκείνο που περίμενε έγινε μια παγωμένη βραδυά.

Η Βερζί έγραβε καπέλλα, όταν για μια στιγμή άκουσε να ξεκλειδώ- νη η πόρτα της και είδε τον Τζών Σάνγουελ. Δεν ενδιαφέρετο πιά ο Τζών για την σταδιοδρομία του... και δεν μπορούσε να σβύση την έρω- τική εκείνη φλόγα που γεννήθηκε στην ψυχή του τόσο ξαφνικά... Από εκείνο το βράδυ, επί χρόνια δλόκλη- ρα, ο Τζών Σάνγουελ, όταν δεν ή- ταν στην Ουάσιγκτων, πήγαινε κι' εύρισκε τη Βερζί στο ξύλινο σπιτάκι της.

Η Βερζί και ο Τζών έφθασαν έτσι ως την ώρι- μη ηλικία.

Ο Τζών δεν άνακατευ- όταν πιά με τα πολιτικά, αλλά εξακολουθούσε να πηγαίνει κάθε νύκτα να πηγαίνει στο σπίτι της ά- γαπημένης του.

Τα χρόνια περνούσαν: Η Βερζί έβλεπε καμιά φορά απ' το παραθύρο της, να περνά ή «θετή κόρη» του Τζών, που τώρα θα ήταν είκοσι χρονών. Η νέα έβγαινε μαζί με την αδελφή του πατέρα της. Ήταν μια όμορφη κοπέλλα και δεν περνούσε ποτέ από το πεζοδρόμιο της Βερζί γιατί δεν της το επέτρεπε η κοι- νωνία να πλησιάσει σ' ένα «παληόσπιτο»!

Η Βερζί όμως εξακολουθούσε την ίδια ζωή της, έμενε κλει- σμένη στο ξύλινο σπιτάκι της, άκομη και το άπόμεμα εκείνο που ή θετή κόρη του Τζών παντρευόταν τον γυιό του εμπόρου εκεί- νου που δεν ήθελε να της πουλήση πιά κλωστές.

Έκείνο το βράδυ, πολύ αργά, όταν τελείωσε η γαμήλιος τε- λετή, η σκιερή σιλουέτα ενός κυρίου σταμάτησε μπροστά στην πόρ- τα της Βερζί. Ήταν ο Τζών. Της διηγήθηκε όλα τα κατέκαστα του γάμου, της έλεγε για την δημοφιλία της νύφης και της προ- σέθεσε ότι η κόρη φόρεσε τα λευκά λουλούδια που αυτή της είχε στείλει κρυφά και που αυτός είχε πιάς της τ' αγοράσει.

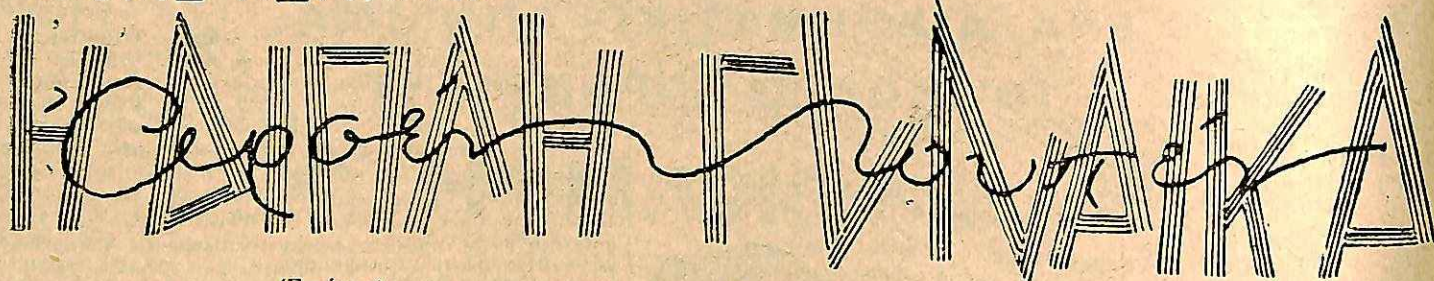
Μετά τον γάμο αυτό δεν γινόταν καμιά συζήτηση στην πόλη για τον Τζών και την Βερζί. Ήξεραν πιά πως αγαπιόνταν από χρόνια. Η Βερζί εξακολουθούσε τη δουλειά της και καθισμένη πίσω από τις κουρτίνες του παραθύρου της, έβλεπε τη «θετή κόρη» του Τζών να περνά με το παιδάκι της. Το βράδυ ξεκλει- δωνε η πόρτα της κι' έμπαινε ο αγαπημένος της.

Ένα βράδυ, η γυναίκα του Τζών τον φώναξε από το διπλανό δωμάτιο. Δεν δεν της δόθηκε καμιά απάντησις. Φώναξε τότε την υπηρέτριά της να της κρατήσει συντροφιά.

Πέρασαν τα μυσάνυχτα, ή μια, οι δυο, οι τέσσαρες, ή χαρ-α-

(Συνέχεια εις την σελίδα 2741)

ΠΑΝΘΕΟΝ

(Συνέχεια)

Ο Ραούλ έκλεισε το τηλέφωνο και γυρίζοντας προς την Κλάρα την άρπαξε από το χέρι, την παρέσυρε στο διάδρομο κι' απ' εκεί προς την σκάλα.

— Ο Γκορζερέ της ξέγηγε απλά.

Φθάνοντας στην εξώπορτα άκουσε το θόρυβο βημάτων στον κήπο και απ' το θάμπτο τζάμι της πόρτας διέκρινε τις σιλουέτες δυο-τριών ανθρώπων που προσπαθούσαν να παραβιάσουν την κλειδαριά.

Με δυο πηδημάτα ξαναβρέθηκε στο σαλόνι, παρασύροντας πάλη μαζί του τη νέα.

Την ίδια στιγμή η εξώπορτα παραβιάζόταν και σχεδόν άμέσως ο Γκορζερέ έκανε την εμφάνισή του στην πόρτα του σαλονιού με το περιστρεφόμενο προτεταμένο και ούρλιαζοντας.

— Ψηλά τα χέρια, Λουπέν!

— Μπά!... Έκανε ο Ραούλ, χωρίς έκπληξη, ξέρεις τ' όνομά μου;

— Όστε το παραδέχεσαι ότι είσαι ο Λουπέν;

— Πάντοτε παραδέχεται κανείς τους τίτλους ευγενείας που του αποδίδουν.

— Τελείωσαν τ' άστεία πιά!... φώναξε ο Γκορζερέ.

Και γυρίζοντας προς τους δυο άνδρες που τον ακολουθούσαν, διέταξε.

— Συλλάβετέ τον!

Ο Ραούλ άφησε τους δυο αστυνομικούς να τον πλησιάσουν και τότε μ' ένα γερό λάκτισμα, στην κοιλιά του καθενός, τους κύλισε και τους δυο αναισθητούς στο πάτωμα.

— Είναι ένα χτύπημα δικής μου έφευρέσεως, ξέγηγε στον Γκορζερέ ειρωνικά. Λέγεται το χτύπημα της «διπλής παντόφλας».

Ο Γκορζερέ δεν άπληνσε. Η προσοχή του ήταν έστραμμένη προς το θόρυβο που έκανε ένα αυτοκίνητο, σταματώντας μπροστά στην είσοδο του κήπου. Το βλέμμα του άστραψε. «Ήταν το δεύτερο αυτοκίνητο της αστυνομίας, στο όποιο τον βρισκόταν ο ύπολοιποι άνδρας του».

— Έλα, είπε γυρίζοντας προς τον Ραούλ, είσαι καλά άσφαλισμένος.

Έτρεξε προς την πόρτα για να φωνάξει τους αστυνομικούς που είχαν φθάσει. Πράγμα παράξενο. Μόλις πλησίασε, η πόρτα έκλεισε μόνη της.

— Άδικο κουράζεσαι, είπε ο Ραούλ—βλέποντάς τον να προσπαθώ με νευρικές κινήσεις να την ανοίξω.— Η πόρτα κλειδώνει αυτομάτως. Τώρα θα ιδής και κάτι άλλο.

Μιλώντας είχε υποχωρήσει προς την αντίθετη πλευρά του σαβονιού, όπου μ' ένα άδύνατο νεύμα είχε στείλει ήδη την Κλάρα να σταθεί. Όταν έφθασε σ' ένα σημείο το χέρι του απλώθηκε προς τον τοίχο, πίεσε ένα ελατήριο, που βρισκόταν εκεί και την ίδια στιγμή ένα σιδερένιο παραπέτασμα κατέβηκε απ' την οροφή, χωρίζοντας το σαλόνι σε δύο μέρη, ενώ συγχρόνως όλα τα παράθυρα του σπιτιού έκλειναν μόνα τους.

— Εμπρός τώρα!... είπε στην Κλάρα, που στεκόταν ασταθής. Τώρα μπορούμε να φύγουμε με την ησυχία μας. Βρίσκονται σάν τις σαρδέλλες στο κουτί. Μόλις το σιδερένιο ριντώ έπεσε κι' έκλεισαν τα παράθυρα, κόπηκαν και τα ηλεκτρικά σύρματα. Όλο το σπίτι έχει γίνει τώρα μιά σκοτεινή φυλακή απ' την οποία κανείς δεν μπορεί να βγάλει τίποτα.

Από μιά μικρή πόρτα, στο βάθος του σαλονιού, πέρασαν σε μιά στενή αποθήκη, τη μιά πλευρά της οποίας κατελάμβανε ένα μεγάλο ντουλάπι.

Ο Ραούλ το άνοιξε και φάνηκαν τα πρώτα σκαλοπάτια μιάς σκάλας. Άρχισε να κατεβαίνει κρατώντας τη νέα, που έτρεμε, απ' το χέρι.

Κατέβηκαν μερικά σκαλοπάτια, διέσχισαν έναν υπόγειο διάδρομο, ανέβηκαν ύστερα μιά άλλη σκάλα και βρέθηκαν σ' ένα σπιτάκι του οποίου η είσοδος βρισκόταν σ' έναν πολυσύχναστο δρόμο.

— Ένα μεγάλο κλειστό αυτοκίνητο γεμάτο βαλίτσες βρισκόταν μπροστά στην πόρτα και δίπλα σ' αυτό ο Κουρβίλ. Ο Ραούλ βοήθησε τη νέα ν' ανεβή κι' ύστερα πήρε θέση μπροστά δια βολάν.

— Και τώρα, είπε, εμπρός για την έξοχή, την ελευθερία και την ανάπαυση που αξίζουν στους έναρτέτους ανθρώπους που εργάστηκαν ευσυνείδητα.

20

Το έγκλημα του Περσεύς

— Έξακολουθείς λοιπόν να πιστεύεις σ' αυτό το άτομο; είπε ο μαρκήσιος.

Η φωνή του είχε ένα τόνο περιφρονητικό καθώς έλεγε αυτά τα λόγια. Μολονότι ο ντ' Ελεμόν, για να βρεθώ συνεπής στο ραντεβού της 3ης Ιουλίου είχε σπεύσει ν' αβλή στον πύργο! εν τούτοις, κατά βάθος δεν είχε καμιά έκτιμηση στις υποσχέσεις του Ραούλ ότι μέχρι της ημέρας εκείνης ο τελευταίος θα είχε ανακαλύψει τον χαμένο θησαυρό και θα είχε διαλευκάνει το μυστήριο του παλιού έγκληματος.

Η πεποίθησις της Άντωνίν, η οποία τον συνώδευε, ότι ο Ραούλ θα κρατούσε το λόγο του του φαινόταν άδικαιολόγητη, πολύ περισσότερο μάλιστα, τώρα, που απ' τις έφημερίδες είχε μάθει ότι ο παρών ένοικιαστής του δεν ήταν άλλος από τον Άρσεν Λουπέν.

Κύτταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν τέσσερες παρά πέντε. Σε πέντε λεπτά ο Ραούλ έπρεπε να έχει εμφανισθί.

Το κουδούνι της μεγάλης πόρτας του πύργου ανήγγειλε την άφιξη κάποιου επισκέπτη.

— Αυτός είναι! είπε ο μαρκήσιος.

Η γρηλά Λαμπαρντόν έτρεξε ν' ανοίξη αλλά στο άνοιγμα της πόρτας αντί του Ραούλ παρουσιάσθηκε η όγκωδης σιλουέτα του Γκορζερέ.

Ο αστυνομικός επιθεωρητής άφου είπε κάτι στη γρηλά Λαμπαρντόν βάδισε προς το μαρκήσιο που προχωρούσε ήδη για να τον συναντήσει.

— Εκείνη την ώρα το ρολόι της έκκλησίας του χωριού χτύπησε τέσσερες φορές.

— Θα μπορούσα να σάς άπασχολήσω για λίγα λεπτά, κύριε μαρκήσι; είπε ο αστυνομικός επιθεωρητής.

— Για ποιά ζήτημα; ρώτησε ξερά ο ντ' Ερλεμόν. — Ο,τι είχαμε να πούμε το είπαμε.

— Δεν έτελειώσαμε ακόμη. Σας το είπα και μπροστά στον άστυνομικό διευθυντή. Θέλω να μου δώσετε μερικές πληροφορίες.

Ο μαρκήσιος γύρισε προς την γρηλά Λαμπαρντόν.

— Κλείστε την πόρτα—διέταξε—και δώστε μου το κλειδί. Δεν θ' ανοίξετε σέ κανένα.

— Βλέπω, παρετήρησε ο Γκορζερέ μ' ένα άόριστο χαμόγελο, ότι περιμένετε κι' άλλον επισκέπτη με τον όποιον ίσως, δεν θα θέλατε να βρεθώμε αντιμέτωποι. Μήπως όμως είναι αργά πιά; — Όλες οι έπισκέψεις μου είναι ένοχλητικές αυτή τη στιγμή.

Γι' αυτό θα σάς παρακαλέσω να τελειώνωμε σύντομα. Πάμε στο γραφείο μου.

Οι δυο άνδρες προχώρησαν στην αυλή ακολουθούμενοι από την Άντωνίν, αλλά μόλις έκαναν μερικά βήματα, στάθηκαν και ένοιον πάγκο βρισκόταν ο Ραούλ, ο όποιος μόλις τους διέκρινε τι νάχθηκε επάνω κι' έσπευσε να χαιρετήσει τον μαρκήσιο και την Άντωνίν και να ζητήσει συγγνώμη από την τελευταία για την περιπέτεια που έπέρασε εξ αιτίας του.

Τον Γκορζερέ δεν φάνηκε ούτε να τον πρόσεξε κανί. Άλλά και ο άστυνομικός επιθεωρητής δε έδειχνε να παραξενεύεται για ό,τι συνέβαινε.

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

— Θα έδισταξα τα μιλήσω, κύριε μαρκήσι, είπε ο Ραούλ, —

έφ' όσον οι λόγοι για τους όποιους συναντώμεθα σήμερα εδώ, δεν επιτρέπουν την παρουσία ξένων προσώπων. Άλλ' όπως έξε-λίχθησαν εν τώ μεταξύ, τα πράγματα, νομίζω ότι μου επιβάλλεται να πώ δημοσία αυτό που έχω να πώ για να άπομακρύνω όρισμένες ύπόνοιες που άρχισαν να σάς βαρύνουν.

Σταμάτησε για μιά στιγμή κι' ύστερα έξακολούθησε.

— Οί άφορμές που μās συγκέντρωσαν σ' αυτό το μέρος είναι το δράμα του Βολνίκ και η ανακάλυψις της περιουσίας σας. Όσον άφορά το πρώτο η δικαιοσύνη έχει άρχισει να σχηματίζει ύπόνοιες εις βάρος σας, ότι είσθε ο δράστης του φόνου της Έλισάβετ Όρναιν, κατόπιν όρισμένων κατηγοριών του Βαλτέξ, ο όποιος ισχυρίζεται ότι έβάλατε κάποιον μισότρελλο—τον μάχημα Κασσιού—και την σκότωσε με μιά πέτρα της σφενδόνης του, την ώρα που τραγουδούσε για να κλέψετε τα κοσμήματά της, τα όποια σάς είχε δώσει να της φυλάξετε.

— Τα κοσμήματα ήσαν ψεύτικα.

— Ήσαν άληθινά κι' αυτό είναι το πιό σκοτεινό σημείο της συμπεριφοράς σας. Τα κοσμήματα αυτά της τα είχε δωρήσει ένας πλούσιος Άμερικανός.

Ο μαρκήσιος έγινε κατακόκκινος από θυμό.

— Ψέματα! φώναξε. Η Έλισάβετ δεν είχε άλλον έραστή από μένα. Και αυτή η κατηγορία ότι την σκότωσα είναι γελοία. Χάριν της μνήμης της άγόρασα αυτόν τον πύργο κι' ερχόμουν κάθε τόσο εδώ για να προσευχηθώ στο μέρος που πέθανε.

— Σας πιστεύω. Το γεγονός όμως είναι ότι για να έξουδετε-ρώσωμε τις συκοφαντίες του Βαλτέξ πρέπει να άποκαλύψωμε ποιά είναι η άλήθεια. Και θα το βρούμε μόνον αν άπαντήσετε καθαρά στα έρωτήματά μου. Έν πρώτοις τα κοσμήματα ήσαν άληθινά;

— Μάλιστα.

— Και ήσαν δικά σας; Άποτελούσαν το θησαυρό της κληρονομίας του πάππου σας. Δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα. Κανείς όμως άλλος δεν το ήξερε, εκτός από μένα κι' εκείνην. Της τα έδωσα γιατί επρόκειτο να γίνη γυναίκα μου μόλις διαπαιρνε το διαζυγίο της.

— Μιά άλλη έρώτηση τώρα. Όταν ώδηγούσατε την Έλισάβετ στο μέρος όπου επρόκειτο να τραγουδήσει, για λίγες στιγμές έξαφανισθήκατε πίσω απ' τους θάμνους. Τί έγινε σ' αυτό το διάστημα.

— Είχα να ιδώ την Έλισάβετ μόνην από δεκαπέντε ήμερών. Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι μιά τέτοια εύκαιρία για δυο έρωτευ-μένους...

— Κατόπιν τί έγινε;

— Κατόπιν έπειδή επρόκειτο να τραγουδήσει μερικά κομμάτια για τα όποια η πολυτέλεια των κοσμημάτων της φαινόταν άται-ριαστη ζήτησε να τα βγάλη και να μου τα δώση να της τα φυ-λάξω. Εγώ δεν συμφώτησα με τη γνώμη της, εκείνη δεν επέμει-νε κι' έτσι τα κοσμήματα όταν χωρισθήκαμε, έμειναν στο λαιμό της. Μόνον μετά το δράμα είδα ότι είχαν εξαφανισθί.

Άκολούθησε μιά σύντομη σιγή κι' ύστερα ο Ραούλ είπε—τρνίζοντας μιά τις λέξεις—

— Τα κοσμήματα δεν έκλάπησαν. Και η Έλισάβετ Όρναιν δεν δόλοφονήθηκε!...

— Μά είναι γεγονός ότι ο θάνα-τος της Έλισάβετ όφειλεται σε έγ κλημα. Ποιός το έξετέλεσε;

Ο Ραούλ σήκωσε το χέρι έδειξε άόριστα με το δάκτυλο και είπε:

— Ο Περσεύς!...

— Ο Περσεύς;

— Με ρωτήσατε ποιός έκανε το έγκλημα, Σας άπαντώ σοβαρότατα ο Περσεύς. Έχετε την καλωσύνη να με συνοδεύσετε ως τα έρείπια.

Ο Γκορζερέ ακολουθούσε μηχανικά τους τρεις ανθρώπους που βά-διζαν προς τα έρείπια, απ' τον ίδιο δρόμο που είχε πάει ο μαρκήσιος με την Έλισάβετ το μοιραίο άπόγευμα.

Ο άστυνομικός επιθεωρητής δεν ή-ξερε αν έπρεπε να πιστέψη η να άμ-φιβάλη για την άκρίβεια των ίσχυ-σιμών του Ραούλ οι όποιοι άνεργε-τρεπαν όλα όσα μέχρι σήμερα είχε ύποστηρίξει σχετικώς με το έγκλημα.

Σ' ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

— Ένα σημείο του δρόμου ο Ρα-

ούλ σταμάτησε.

— Έδώ ήταν το μέρος όπου σταθήκατε με την Έλισάβετ; ρώτησε.

— Μάλιστα άπάντησε ο μαρκήσιος. Τότε υπήρχαν εδώ θά-μνοι, οι όποιοι έσχημάτιζαν ένα φράχτη που μās έκρυβε απ' τον πύργο.

— Χωρισθήκατε εδώ με την Έλισάβετ έτσι;... Όταν άπομα κρυνθήκατε δεν γυρίσατε να κυττάτετε πίσω σας;

— Πώς!... Γύρισα και την είδα που στεκόταν και με παρα-κολουθούσε καθώς άπομακρυνόμουν.

— Υστερα πιά δεν ξαναγυρίσατε να την κυττάτετε;

— Όταν βγήκα απ' τους θάμνους γύρισα να την ιδώ που θα έβγαινε απ' την άλλη μεριά.

— Και την είδατε

— Όχι άμέσως, αλλά περίπου σε δυο τρεις στιγμές.

— Ο Ραούλ άρχισε να γελά.

— Γιατί γελάτε; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Γελώ γιατί όλοι έτρεξαν πίσω απ' τις πιό πολύτλοχ : καί άπίθανες ύποθέσεις αντί να άκολουθήσουν τον πιό άπλο σ λλο-γισμό. Όλοι έζητούσαν τον κλέπτη των κοσμημάτων και κανείς δεν σκέφθηκε ότι πιθανόν τα κοσμήματα να μην άπεμακρύνθησαν απ' εδώ. Η Έλισάβετ είχε την παιδική ιδιοτροπία να τραγουδή-ση χωρίς να φορή τα βαρύτιμα κολλιέ της. Γιατί λοιπόν να μην παραδεχθώμε ότι τα έβγαλε και τ' άρησε κάπου για να τα πάρη όταν θα τελείωνε το τραγούδι της.

— Που;...

— Σ' αυτό το παλιό βάσο παραδείγματος χάριν. Σηκώθηκε λίγο στα δάκτυλα των ποδιών της και να τα έριξε μέσα. Δεν έχε-τε παρά να κυττάτετε.

Κατακίτρινος απ' τη συγκίνηση ο μαρκήσιος βύθισε το χέρι του στο βάσο που έδειχνε ο Ραούλ. Άνασκαλεύοντας το χώμα που τα χρόνια είχαν συσσωρεύσει στον πυθμένα άφησε μιά κραυγή. Τα πολύτιμα κολλιέ ήσαν εκεί. Ένα ένα τα τράβηξε έξω. Ήσαν πέντε. Παρά τα χρόνια που πέρασαν, παρά την έγκατάλειψή τους υπό τέτοιες συνθήκες τα βαρύτιμα περάδια διατηρούσαν όλη τη λάμψη τους.

— Ήσαν έτσι, είπε ο μαρκήσιος. Λέπει ένα κολλιέ με μαργα-ριτάρια.

Τα βλέμματα του Ραούλ και του Γκορζερέ διεσταυρώθηκαν. «Φρόντισε εγκαίρως να πάρη το μεριδίό του» σκεπτόταν ο έπι-θεωρητής. Και το χαμόγελο του Ραούλ φαινόταν να του άπαν-τούσε. «Έτσι, είναι. γέρο μου!... Τί τα θέλεις, πρέπει κανείς να ζήση!...»

Ο μαρκήσιος δεν φάνηκε να κατάλαβε τίποτε απ' την άφωνη αυτή συνομιλία. Άφου μάζεψε τα κοσμήματα πλησίασε τον Ρα-ούλ.

— Άς έξακολουθήσουμε, κύριε, είπε. Μιλήστε μου τώρα για κείνην. Πώς πέθανε;... Ποιός την σκότωσε τη δυστυχισμένη;...

Μιλούσε μ' ένα ύφος σαν ο Ρα-ούλ να κρατούσε στα χέρια του την άλήθεια σε κάθε ζήτημα.

Προχώρησαν προς το μέρος όπου είχε διαλέξει η Έλισάβετ για να τραγουδήσει. Ο Ραούλ σταμάτησε και γύρισε προς τον μαρκήσιο.

— Θέλετε να μάθετε, είπε, πώς έγινε το δράμα. Λοιπόν σάς το λέω. Για να φθάσω σ' αυτή την ανακάλυ-ψη άκολούθησα τον αντίθετο δρόμο απ' εκείνον που άκολούθησαν όλοι.

Εάν δεν παρεδέχθηκα την άρχή δεν κλοπής ήταν γιατί απ' την άρχή δεν πίστεψα ότι έγινε δολοφονία. Ο δολοφόνος θα γινόταν αντίληπτός, ο-πωδήποτε από κάποιον απ' τους σάφηντα θεατάς που παρακολουθού-σαν την Έλισάβετ. Έφ' όσον όμως δολοφονία δεν έγινε, έπρεπε να άνα-ζητήσωμε τον τρόπο του θανάτου σε κάτι που δεν έχει σχέση με ανθρώπι-νη ένέργεια. Ο θάνατος της Έλισά-βετ όφειλεται σ' ένα φυσικό φαινόμε-νο που παρατηρείται συχνά, εις ό-ποιου όμως οι θανατηφόρες συνέπει-ες είναι πολύ σπάνιες. Αυτή η υπό-θεση σχηματίσθηκε στο νου μου όταν ο Βολτέξ ισχυρίσθηκε ότι την Έλισά-βετ την σκότωσε ο Κασσιού με τη σφενδόνη του. Βέβαια αυτό ήταν μάδύ-

Είδα μιά νέα που μου έμοιαζε καταπληκτικά

νατον. Γιατί όμως, να μην παραδεχθούμε ότι ο θάνατος προε-
κλήθη υπό μία πέτρα. Την εποχή που έγινε το δράμα σας 13
Αυγούστου, η γη συναντάει με τον άστερισμό του Περσέως ο
οποίος εξαπολύει εκατομμύρια αερολίθων στο κενόν. Οι αερολίθοι
αυτοί διασκορπίζονται σε δισεκατομμύρια μικρά κομμάτια και
πέφτουν στη γη με μία φανταστική ταχύτητα. Ένας απ' τους μι-
κρούς αυτούς αερολίθους συνήντησε στην ορμητική φορά της πλώ-
σας του την Έλισαβετ και την σκότωσε. Θέλετε να τον δήτε;
Νά τος!

Ο Ραούλ έβγαλε απ' την τσέπη του και έδειξε στους έκ-
πληκτους άκροατάς του μία μαύρη, σφρογγυλή πέτρα, όχι μεγα-
λύτερη από καρύδι, της οποίας η ανώμαλη επιφάνεια έμοιαζε σαν
άγαθωτή.

— Την βρήκα χθές την αυγή σ' αυτό εδώ το μέρος, εξακολουθώ-
σε. Έμεινε εδώ τόσα χρόνια χωρίς κανείς να την προσέξει γιατί
όλοι ζητούσαν νιά σφαίρα ή ένα οποιοδήποτε άλλο ανθρώπινο
κατασκευάσμα. Σημειώστε ότι για να βεβαιωθεί αν οι υπόνοιές
μου είναι ακριβείς πήγα την πέτρα στο χημικό και βιολογικό
εργαστήριο του Βισού και η εξέτασής της επιφάνειάς της, που έγινε
εκεί, απέδειξε ότι είχαν μείνει επάνω της μόρια απανθρακωμένου
ανθρώπινου δέρματος!...

Ο Ραούλ σώπασε. Μία βαθειά σιγή ακολούθησε που κράτησε
σε άρκετες στιγμές.

— Έξαφνα ο Γκορζερέ πλησίασε τον Ραούλ και έβαλε το χέρι
στον ώμο του.

— Πώς; τί; έκανε έκείνος έκπληκτος. Θέλεις να με συλλάβεις;
Υστερα από τις ύπηρεσίες που σου προσέφερα λύνοντας το αίνιγ-
μα που σε βασάνιζε τόσα χρόνια; Θά άστειεύσαι φαίνεται!

Το ύφος του άστυνομικού επιθεωρητού έδειχνε ότι δεν έπρό-
κειτο διόλου περί άστίου. Και για επιβεβαίωση—τρόπον τινά—
της άποφάσεώς του να συλλάβη όπωσδήποτε τον άνθρωπο που
κρατούσε απ' τον ώμο ο Γκορζερέ έφερε στο στόμα του μία μι-
κρή σφουρίκτρα και ένα όξυ σφύριγμα διέσχισε την άμφοσσοίρα.
Ήταν το σύνθημα στους ανθρώπους του που βρισκόταν διασκορ-
πισμένοι γύρω απ' τον πύργο.

Ο ντ' Ερλεμόν έθεώρησε ύποχρεώσή του να επέμβη.

— Κύριε επιθεωρητά, είπε σταθερά, ο άνθρωπος αυτός είναι
φιλοξενούμενός μου και δεν θα σάς επιτρέψω να τον συλλάβετε
μέσα στο σπίτι μου. Οι πόρτες του πύργου δεν θ' ανοίξουν για
τους άστυνομικούς σας.

— Θα τις σπάσουν! Θα τις ανατινάξουν με δυναμίτη, φώναξε
ο Γκορζερέ.

— Κύριε μαρκήσιε είπε ήσυχα ο Ραούλ, συνοδεύσετε τον επι-
θεωρητή και επιτρέψτε του ν' ανοίξη την πόρτα. Σας όρκίζομαι
ότι δεν πρόκειται να χυθή ούτε σταγόνα αίμα.

Ο μαρκήσιος έτοιμάσθηκε να ξεκινήσει. Ο Γκορζερέ όμως
παρέμεινε ακίνητος.

— Θα έλθης και σύ, είπε στον Ραούλ.

— Έγώ θα μείνω εδώ.

— Φαντάζεσαι ότι θα διαφύγης στο διάστημα που θα άπο-
μακρυνθώ; Σε προειδοποιώ ότι απ' οποιοδήποτε μέρος του τοί-
χου επιχειρήσης να διαφύγης θα συναντήσεις τους άστυνομικούς
μου οι όποιοι θα σε σκοτώσουν σαν σκυλί.

Πράγματι ο πύργος ήταν στενά πολιορκημένος κι ήσυχος ο
Γκορζερέ ότι αυτή τη φορά το θήρυσμά του δεν θα του ξέφευγε
έτρεξε να συναντήσει το μαρκήσιο που είχε άπομακρυνθή μερικά
βήματα.

Ο Ραούλ έμεινε μόνος με την Άντωνίν.

— Φύγετε! είπε ή νέα τρέμοντας. Κρυφθήτε κάπου! Θα σάς
σκοτώσουν.

— Μή φοβάσθε γι' αυτό. Τίποτε δεν πρόκειται να συμβη.

Προχώρησαν λίγα βήματα μαζί.

— Θα ήθελα να σάς ρωτήσω κάτι, είπε έξαφνα η Άντωνίν.
Κάτι στο όποιον μόνο σεις θα μπορούσατε να μου απαντήσετε. Ο
μαρκήσιος είναι πατέρας μου;

— Μάλιστα! είπε κατηγορηματικά ο Ραούλ.

— Το φανταζόμουν, αλλά δεν είχα καμιά άπόδειξη. Η βε-
βαιώσής σας με κάνει εύτυχισμένη. Είναι επίσης πατέρας και της
Κλάρας;

— Βέβαια η Κλάρα είναι άδελφή σας.

Η νέα έμεινε για μία στιγμή διστακτική. Υστερα ρώτησε
δειλά.

— Την αγαπάτε πολύ; δεν είν' έτσι;

Ο Ραούλ την κύτταξε κατάματα.

— Έκείνο που αγαπώ σ' αυτήν, είπε, είναι το γλυκό προσω-
πάκι ενός κοριτσιού που μπήκε κάποιο άπόγευμα στο σπίτι μου.

Το προσωπάκι αυτό είναι η εικόνα της αγάπης μου, είναι η αγά-
πη μου ή ίδια, χωρίς να ξετάζω αν λέγεται Άντωνίν ή Κλάρα.

Η νέα έγινε κατακόκκινη.

— Θεέ μου, είπε πώς μιλάτε έτσι;

— Σας το λέω αυτό γιατί ίσως δεν πρόκειται να σάς ξαναϊδώ.

Είχαν φθάσει σ' ένα μέρος του τοίχου απ' την άλλη μεριά
του όποιου άνοιγόταν μία χαράδρα με άποκρύμνους βράχους. Ο
Ραούλ μ' ένα πήδημα δρασκέλισε το τοίχωμα.

— Όχι απ' αυτό είπα η Άντωνίν. Θά σκοτωθήτε. Σταθήτε!

Θά σάς σώσω εγώ.

Ο Ραούλ χαμογέλασε.

— Μή φοβάσθε, Άντωνίν, είμαι συνηθισμένος σ' αυτά.

Σκαρφαλωμένος στην κορυφή του τοίχου την κύτταξε μ' ένα
βλέμμα σαν νάθελε να άποτυπώσει στη μνήμη του την εικόνα
της.

— Χαμογελάστε μου, Άντωνίν, παρακάλεσε. Χαμογελάστε μου
για τελευταία φορά!

— Ένα γλυκό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της Άντω-
νίν. Πλησίασε κοντά και του έτεινε το χέρι. Υστερα—άφου για
μια στιγμή δίστασε—υψώθηκε στις άκρες των ποδιών της και του
πρόσφερε τα χείλη της...

— Άντωνίν, άκούσθηκε, από μακριά ή φωνή του μαρκησίου.

Η νέα τραβήχθηκε γρήγορα και κύτταξε προς το μέρος που
έρχόταν ή φωνή.

— Άνάμεσα απ' τα δένδρα ξεχώριζαν οι σιλουέτες των άστυνο-
μικών που πλησίαζαν.

— Άντίο, Άντωνίν, φώναξε ο Ραούλ πηδώντας απ' την άλλη
μεριά του τοίχου.

Η νέα έκλεισε, άνατριχιάζοντας, τα μάτια και δεν τ' ξανάνοιξε
παρα όταν άκουσε το θόρυβο ενός αυτοκινήτου που άπομακρυ-
νόταν.

Τα χείλη της διστάλησαν τότε σ' ένα χαμόγελο ίκανοποιή-
σεως και έτρεξε να συναντήσει τον ντ' Ερλεμόν που την καλούσε

Ο Βαλτέζ μόλις άνέστωσε έκανε τις περίφημες άποκαλύψεις
του για το δράμα του Βολνίκ οι όποιες όμως δεν κίνησαν κανε-
νανθι.

Άπελπισμένος για την άποτυχία του και γνωρίζοντας ποιά
τύχη τον έπηρειμενε κρεμάσθηκε μία νύκτα απ' την όροφή του
κελλιού του.

Ο Άράπης δεν μπόρεσε να είσπραξη ποτέ το αντίτιμο της
προδοσίας του. Φορτωμένος με έγκληματικές πράξεις καταδικά-
σθηκε σε πολυετή φυλάκιση και κάποια μέρα σκοτώθηκε ενώ προ-
σπαθούσε να δραπετεύσει απ' τα κάτεργα.

Εξη μήνες μετά τα γεγονότα αυτά ή βασίλισσα της Βορο-
στυρίας Όλγα έγκατέλειπε το Παρίσι μαζί με τον Ύψηλο σύζυγό
της και ξαναγύριζε στη χώρα της.

Αίγιον καιρό μετά την άφιξη της εκεί οι καμπάνες του βασι-
λείου της Βοροστυρίας χτύπησαν ένα πρωί χαρμόσυνα για ν'
αναγγείλουν στο λαό τη γέννηση του διαδόχου.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

Ένα μυθιστόρημα τρόμου σε λίγες συνέχειες

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Το μυθιστόρημα που προκαλεί από τις πρώτες γραμμές του αγωνιώδες ένδιαφέρον

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗ

ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Η κυρία

Πολισσόν άντρί-

χιασε και κύτταξε την κόρη της στενοχωρημένη.

— Άνοιέττα, παιδί μου, κρίνεις ότι είναι άπαραίτητο! Ήσουν
τόσο μικρή τότε. Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε... Άλλωστε το
ζήτημα είχε τόση λίγη σημασία...

— Το ζήτημα είχε τεραστία σημασία μαμά...

— Μα νομίζεις ότι είναι ώρέλιμο, επιδέξιο... Μή ξεχνάς ιδίως
ότι ο Πώλ Ντοζιέ, που σ' αγαπά πολύ, είναι τριανταεπενέα έτών
κι' εσύ είκοσιεσσάρων... Καταλαβαίνεις; Η άποκάλυψή σου, για
έναν σοβαρό άνθρωπο σαν αυτόν, θα μπορούσε να πάρη έξαιρετι-
κή σημασία. Σκέψου, Άνοιέττα...

Η κυρία Πελισσόν είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα της και
πλησίασε την κόρη της που στεκόταν όρθια μπροστά στον κα-
θρέπτη και διώρθωνε το όμμορρο καπελλάκι της. Και οι δυο ή-
σαν ξανθείς και μεγαλοκαμωμένες. Η κυρία Πελισσόν, που κρα-
τόχε ακόμη καλά, ήταν άλλοτε ωραιότατη, αλλά ποτέ της δεν είχε την
έξαιρετική όμορφιά της κόρης της.

— Δεν βλέπομε τα πράγματα κατά τον ίδιο τρόπο, μαμά, είπε
η Άνοιέττα. Δέχθηκα να πάρω τον Πώλ Ντοζιέ γιατί ο πατέρας
μου, του όποιου ο Πώλ ήταν συνέναιρος, του τό είχε ζητήσει
προτού πεθάνη. Γιατί εσύ έπίσης επιθυμείς αυτό τον γάμο. Γιατί
ο Πώλ είναι ένας άνθρωπος τίμιος, ειλικρινής και πραγματικά έ-
ρωτευμένος μαζί μου, το ξέρω... όπως ξέρω ότι θα μωρέσω να

του χαρίσω εις άντάλλαγμα μιά συμπάθεια και στορ-
γή που θα τον κάνει εύτυχισμένο όπως του άξιζι...

— Άλλά μισό τρομερά, το ξέρεις, το ψεύδος, έστω και
όταν είναι ευεργετικό και δεν θέλω να βάλω την ύπο-
κρισία ως θεμέλιο του γάμου μου...

— Αυτό είναι μεγάλα λόγια, μικρή μου Άνοιέττα

Και σου έπαναλαμβάνω...

— Μήν έπιμένεις, μαμά! Η άπόφασίς μου έχει παρθή
και ξέρεις...

— Ναί, ναί, ξέρω, διέκρινε η κυρία Πελισσόν.

— Άλλωστε, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

Άραβος, άκουσες κτύπησαν την πόρτα. Θά είναι ο

παμε στους γονείς μας, αυτοί

άρνήθηκαν. «Είμαστε πολύ νέοι» Θεέ μου, τί φρικτή αντίρρησης...

Μας χώρισαν... Κόνεψα να πεθάνω απ' τη στενοχώρια... Έ-

κανα άπεργία πείνης. Άρρώστησα. Μέσα στον πυρετό μου, πα-

ραμιλούσα και τον φώναζα να έλθη να με πάρη... Όταν έγινα

καλά ο Κλώντ είχε εξαφανισθή... Ποτέ δεν τον ξαναείδα...

Έγινε μιά σιωπή. Υστερα ο Ντοζιέ ρώτησε.

— Τι έγινε αυτός ο άνθρωπος;

— Δεν ξέρω. Η μητέρα του ήταν χήρα. Είχε άπόλυτη έπιρροή

σ' αυτόν. Κατεχράσθη των μητρικών δικαιωμάτων της, για να

μου τον πάρη. Νομίζω ότι έφυγε μαζί του στο έξωτερικό. Πέθα-

νε. Μου τό είπε ή μητέρα μου χωρίς να μωρέσει ή χωρίς να θε-

λήση να μου δώσει νέα του Κλώντ... Άσφαλώς θά πέθανε κι' αύ-

τός άφου δεν ξαναφάνηκε. Αυτό είχα να σάς πω, Πώλ.

Ο Ντοζιέ έμεινε μιά στιγμή σιωπηλός. Ζήλευε, έστω και άρ-

γά και ύπερερε Για ποιο λόγο του τό είχε διηγηθή αυτά; Ήταν

μιά καταστροφή, ένα γκρέμισμα της εύτυχίας του... Άλλ' όχι, ό-

χι! Καλλίτερα έτσι! Ούμυαζε την ειλικρίνειά της. Της έκανε ό-

μως κάποια έρώτηση.

— Η άνάμνησίς του μου είναι αγαπητή, άλλ' είναι άνάμνησις

ένος νεκρού, άπότησε ή Άνοιέττα. Με έκανε να ύποφέρω πολλόν

καιρό! Τώρα δεν ύποφέρω πιά... γιατί άλλοιώςτικα δεν θά δε-

χόμουν να γίνω γυναίκα σας, Πώλ.

— Άλήθεια... συγχώρησέ με, Άνοιέττα...

— Ας άγνοήσωμε το παρελθόν...

Παρά την αίσιοδοξη αυτή δήλωσή του, δεν

μόρεσε επί τρία όλόκληρα χρόνια, να λησμο-

νήσει αυτό το παελθόν. Η Άνοιέττα τον ά-

γαπούσε τώρα ειλικρινά. Ήξερε ότι ο Πώλ

ζήλευε από το παρελθόν αυτό που την συγκι-

νούσε ακόμη κάπως...

— Άνοιέττα, έσεις είσθε! Πόσο χαίρομαι

που σάς βλέπω ύστερα από τόσα χρόνια! Και

είσθε ακόμη πιά ωραία από άλλοτε! Δεν

με άναγνωρίζετε λοιπόν; Είμαι ο Κλώντ!..

Ναί, ή Άνοιέττα, όχη και λαχανιασμένη

τον άναγνώριζε καλά τον κομψό και χαριτω-

μένον έκείνον νέο που της είχε πιάσει με οί-

κειότητα το μπράτσο, την στιγμή που αυτή

έμπαινε στο μικρό σαλονάκι για να ξεκουρα-

σθή, ενώ ή γιορτή που έδιναν οι Ντυπουί—

Λαρχών βρισκόταν στο ζενίθ της. Ναί, ήταν

ο Κλώντ...

— Θα έπρεπε να σάς γράφω, εξακολουθώ-

σε ο Κλώντ, αλλά να λήρη ο διάβολος την ά-

μέλειά μου... Άλλά σταθήτε να σάς συστήσω!

στη γυναίκα μου... Ά! νά την! Κλάρα! Κλάρα

Έλα εδώ! σου συνιστώ την φίλη μου Άν-

ριέττα για την όποία σου έχω μιλήσει.

— Ω! χαίρω πολύ, είπε ή Κλάρα σφίγγον-

τας το χέρι της Άντριέτας. Ο Κλώντ μου

μίλησε τόσες φορές για σάς... γιό το μικρό

φλέρι σας του παλμού καιρού...

— Έμαθα πώς παντρευτήκατε κι' έσεις, συνέχισε ο Κλώντ. Ο

άνδρας σας είναι εδώ; Ά, θαυμάσια! θά ήθελα πολύ να τον γνω-

ρίσω! Θα μείνωμε ένα μήνα στο Παρίσι. Πρέπει να βλέπο-

μυστε.

— Θα πάγω να τον φέρω, ψέλλισε ή Άντριέτα.

Πήγε στην αίθουσα του χαρτοπαιγνίου, όπου ο κ. Ντοζιέ ση-

κωνόταν άκριβώς από ένα καρέ.

— Πώλ, πάμε, ψιθύρισε ή Άντριέτα. Δεν είμαι πολύ καλά...

Θάθελα λίγο καθαρό άέρο... Κι' αυτό το ταξίδι για το όποιο

μου έλεγες της περασμένες... να κάνωμε έν τάξει, σύμφωνοι. Θά

φύγωμε αύριο.

Ήταν άποφασισμένη να ύποφέρη θαρραλέα την άπώλεια της

άναμνήσεως του άγνού αίσθημάτός της, της πρώτης έκείνης αγά-

πης της, αλλά δεν ήθελε να χάση το αίσθημα αυτό, στα μάτια

του άνδρός της, το φωτιστέφανο που άκτινοβολούσε γύρω του.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

9727

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΚΙΝΕΖΟΣ ΑΓΑΠΑ

ΥΠΟ ΝΤΕΙΛΑ ΚΟΛΛΙΝΣ

Ο Ουάγκ, που έμοιαζε σαν πίθηκος μάλλον παρά σαν άνθρωπος, περπατούσε με το κεφάλι σκυφτό. Δεν έβλεπε καμμία λύση και μολαταύτα κάποια λύσις έπρεπε να βρεθί. Ίσως αν είχε τα δολλάρια θα μπορούσε να κάνει κάτι.

Τα δολλάρια τα όποια ποτέ του δεν είχε αποκτήσει άφθονα του φαινόταν αντίδοτα κάθε καταστροφής. Άραγε όμως μπορούσαν να θεραπεύσουν την δική του καταστροφή, την μεγαλύτερη όλων των καταστροφών;

Περπατώντας μέσα στους πολυσύχναστους, θορυβώδεις δρόμους του Χόγκ Κόγκ, κουνώντας άτακτα τα λεπτά και μεγάλα χέρια του, σκεπτόταν καλά αυτό. Το τσαλακωμένο πρόσωπό του ήταν μια μάσκα που δεν φανέρωνε τίποτε από την τραγωδία του κατόχου του. Ήταν ένας Κινέζος μέσα σε μια πόλη όπου οι Κινέζοι ήταν άφθονοι.

Χωρίς να καταλαβαίνει καλά καλά, τράβηξε προς την παραλία. Οι άχθοφοροι και οι διαβάται τον έσπρωχναν με θυμό και τη

περίφημα αυτοκίνητα κορνάριζαν από άγανάκτηση για την βλακεία του να περπατά σαν κοιμισμένος μέσα σε τέτοια βραδυή κίνηση. Άλλ' ο Ουάγκ άδιαφορούσε για όλα αυτά. Σκεπτόταν όσο δεν είχε ποτέ του σκεφθή προηγουμένως.

Τα γυνά πόδια του τον έφεραν στην μαούνα που ήταν κατοικία του. Η μαούνα εκείνη βρισκόταν ανάμεσα σε ένα σωρό άλλες.

Ο Ουάγκ μπήκε σ' αυτήν και κάθισε σταυροπόδι στην μικρή καμπίνα της, που του φαινόταν άδεια τώρα που έλειπε η γυναίκα του.

Τίποτε όμως δεν τάραζε τις σκέψεις του. Έκατομύρια άστρα έλαμπαν στον ουρανό και καθρεπτιζόνταν πάνω στα ήσυχα νερά της θάλασσας, άλλ' αυτός δεν τα έβλεπε. Τα μεγάλα επιβατικά του λιμανιού σφύριζαν πένθιμα και οι γερανοί ανεβοκατέβαιναν με πάταγο, ενώ από τις διπλανές μαούνες οι κόμφοι του τραγουδούσαν και κουβέντιαζαν, αυτός όμως δεν άκουε. Το μόνο πράγμα που ήξερε ήταν ότι του χρειαζόνταν δολλάρια, πολλά δολλάρια και γρήγορα, πολύ γρήγορα.

Στο Χόγκ Κόγκ υπάρχουν Κινέζοι έκτομμυριοῦχοι που θα μπορούσαν ν' αγοράσουν και να πουλήσουν τους συμπολίτες των Εύρωπαίους. Ο Ουάγκ όμως, πασιφανώς, δεν ήταν απ' αυτούς. Ο Ουάγκ ήταν διαφημιστής ενός ράπτου κι ενός πουκαμισιού. Ο ρόλος του στη μεγάλη μηχανή της ζωής ήταν να πλοιάσει με την μαούνα του στα πλοία που έφθαναν στον λιμένα και ποτούσαν αυτά ορίζουν την άγκυρά τους, να σκαρφαλώσει για να μοιράσει τις διαφημιστικές κάρτες του ράπτου και του πουκαμισιού. Θά μου πείτε βέβαια πως σκαρφάλωνε στα πλοία; Έ λοιπόν, αυτή ήταν η επιστήμη του Ουάγκ. Ήταν πίθηκος στην εμφάνιση αλλά και πίθηκος στην άκρη του όποιου ήταν εφοδιασμένος μ' ένα μεγάλο κοντάρι στην άκρη του όποιου ήταν στερεωμένος ένας ά- τασένιος γάντζος. Ο Ουάγκ, μόλις έφθανε κοντά σ' ένα πλοίο, ύψωνε το κοντάρι του, κρεμνόνισε τον γάντζο στην πρώτη προεξοχή του σκάφους και ύστερα—σαν πίθηκος, αλήθεια,—σκαρφάλωνε χρησιμοποιώντας το ξύλο του κονταριού του.

Όταν ανέβαινε στο πλοίο, μοίραζε τις κάρτες των προϊσταμένων του και έκλεβε καμμία φορά, ότι του περνούσε απ' το χέρι να κλέψη.

Το έπαγγελμά του ήταν επικίνδυνο, αλλά δεν είχε πολύ ψωμί για κέρδιμα ούτε και δολλάρια. Ο Ουάγκ δεν μπορούσε να βγά-

λη μ' αυτό το επάγγελμα σε όλη του τη ζωή τα δολλάρια που χρειαζόνταν εκείνη την νύκτα.

Σκεπτικός πάντοτε, έπαιζε με τον γάντζο του κονταριού του και ξαφνικά του ήλθε ή έμπνευσις. Δεν φώναξε από χαρά, άλλ' έμεινε έτσι κάμποση ώρα συγκεντρώνοντας ακόμη περισσότερες σκέψεις του. για να ξετάση την αξία της έμπνευσεως. Και κατάλαβε τότε ότι η έμπνευσις ήταν καλή και ότι, αν δεν έβαζαν την ούρά τους οι δαίμονες της κολάσεως, τα δολλάρια θα γέμιναν τις τσέπες του.

Όταν ξεκαθάρισε αυτό το ζήτημα, δεν καθυστέρησε περισσότερο αλλά παίρνοντας τον σουγιά που ήταν ένα από τα ελάχιστα μαγειρικά σκεύη του πλωτού σπιτιού του και παίρνοντας μαζί του το κοντάρι του, βγήκε πάλι στην ξηρά.

Τώρα δεν περπατούσε πια σαν κοιμισμένος, αλλά ζαηρά και γρήγορα, με το βήμα ανθρώπου που έχει μια επείγουσα και σοβαρή υπόθεση. Είχε επίσης υπ' όψει του τα αυτοκίνητα και πρόσεχε

μήπως κτυπήσει κανέναν με το κοντάρι, γιατί ένα άτυχημα θα κατέστρεφε τα πάντα και η ζωή και η έλευθερία, τώρα είχαν ξαναπάρει τερασσία σημασία γι' αυτόν.

Περπάτησε άρκετη ώρα και ή πό- λης άρχισε να ησυχάζει. Η νύκτα ήταν ξεστή και στα πέτρινα πεζοδρόμια άρκετοι άνθρωποι έπαιρναν τον ύπνο τους. Ο Ουάγκ είχε το νου του μήπως αντίκριση κανέναν αστυφύλακα, γιατί ο εκπρόσωπος του νόμου θα μπορούσε να άπορήσει βλέποντάς τον με το τεράστιο κοντάρι του και με τη ράχη γυρισμένη προς το λιμάνι. Και είναι καλό, πράγματι, να μην προκαλή κανείς τις άπορίες των αστυνομικών. Μόλις λοιπόν, έβλεπε από μακριά κανέναν απ' αυτούς με την χακή στολή του, ο Ουάγκ έμπαινε στις σκιές καμμιιάς παρόδου και περίμενε εκεί έως ότου ο αστυνομικός εξαφανισθί.

Και αυτόν τον τρόπο, κατά τα με- σάνυχτα, έφθασε στο σπίτι του Άχ Λη, του δανειστή. Ένας τοκογλύφος έχει ελάχιστους φίλους και κανέναν με- ταξύ των μελετών του. Αν δέλη λοιπόν, να κοιμηθί ήσυχος, πρέπει να λάβη προφυλάξεις. Ο Άχ Λη το είχε σκεφθί. Γι' αυτό κοιμόταν πάντοτε στο τρίτο πάτωμα του σπιτιού του, που ήταν πανύψηλο. Και όμως ο Ουάγκ ήταν ευχαριστημένος. Ήταν ευχαριστημένος γιατί υπήρχε απόλυτη ήσυχία στην γειτονιά. Κτύπαζε τον φαινομενικώς γυμνό τοίχο με έμπειρο μάτι. Ναί, με τον κίνδυνο να σπάσει το πλευρά του, —και αν σκαρφάλωνε όπως δεν είχε σκαρφαλώσει ποτέ—θα το κα- τάρθωνε.

Άνεκάλυψε μια μικρή προεξοχή, σήκωσε το κοντάρι και στε- ρέωσε τον γάντζο του. Ύστερα σκαρφάλωσε σαν μύγα έως το δεύτερο και στο τρίτο πάτωμα. Άνέβαινε διαρκώς ψηλότερα και παίζοντας έτσι διαρκώς με τον θάνατο. Μερικές φορές ήταν άναγκασμένος να στηριχθί, λαχανισμένος, σε σημεία όπου φαινόταν άδύνατο να στηριχθί ένας άνθρωπος. Άλλ' εκείνη τη στιγμή ο Ουάγκ δεν ήταν άνθρωπος... Τελί- κως τα κατάφερε..

Ο Άχ Λη, ο τοκογλύφος, δεν ήταν θαρραλέος—κάθε άλλο μάλιστα. Φοβόταν τους διαβόλους της νύκτας και κοιμόταν με πυτζάμες του, χονδρός και καμωμένος, κοιμόταν εκείνη την στιγ- μή πάνω στο άναυαυτικό κρεβάτι του.

Όπως φοβόταν ότι θα πάθαινε μια μέρα, ξύπνησε για να

ΠΑΝΘΕΟΝ

βρή ένα διάβολο της νύκτας σκυμμένο επάνω του, ενώ η αίχμη ενός μαχαίριού στήριζόταν στο στήθος του, ακριβώς στο μέρος της καρδιάς του.

—Θέλω δολλάρια, πολλά δολλάρια, του είπε ο Ουάγκ. Σε παρακαλώ να μην κουνήθεις γιατί πέθανες.

Ο Άχ Λη άνατρίχισε.

—Είναι ο Ουάγκ, ψιθύρισε, στον όποιον δάνεισα πέντε δολ- λάρια.

—Μου τα δάνεισες με έγγύηση την μαούνα μου, που είναι η μόνη μου περιουσία, είπε ο Ουάγκ. Και ο τόκος σου γίνεται τόσο γρήγορα ίσος με το δάνειο, ώστε πρέπει να δουλεύω όλη μου την ζωή για να σε ξεπληρώσω. Τα δολλάρια όμως εκείνα τα ήθελα για ν' αγοράσω κάτι που χρειαζόμουν επείγοντως. Τώρα όμως χρειαζόμαι πολλά, πολλά, πολλά δολλάρια.

—Δεν δανείζω άλλα, ανάβει άνθρωπε, είπε ο Άχ Λη, παρά τον τρόμο του. Σου τ'είπα κι' όταν ήλθες και με βρήκες στο καφενείο του Σου. Σου το ξαναλέω και τώρα.

—Δεν δανείζεις άλλα, παραδέχθηκε ο Ουάγκ, αισθανόμενος ξαφνικά τον έαυτό του ισχυρό και μεγάλο γιατί ήταν Άρχων του θανάτου. Μου το είπες σύ, μπροστά σ' όλον τον κόσμο, μπρο- στά στις χορεύτριες και στους υπηρέτες. Μα τώρα δεν πρόκειται ν' δανείσης. Πρόκειται να δώσεις. Θά μου δώσεις όλα τα δολλά- ρια που χρειαζόμαι ή θά σε σκοτώσω.

—Δεν θά σου δώσω καθόλου δολλάρια, είπε ο Άχ Λη που λατρευε τα μαγικά εκείνα χαρτονομίσματα.

—Σκέψου καλά, είπε ο Ουάγκ προσπαθώντας να τον μετα- πείση. Όλα τα δολλάρια σου είναι άχρηστα όταν πεθάνεις. Γι' αυτό είναι χίλιες φορές καλότερο να μου δώσεις τα δολλάρια που χρειαζόμαι και που για σένα δεν είναι τίποτε. και να ζή- σης να χαρής τα υπόλοιπα και να κερδίσης χίλιες φορές περισσό- τερα από όσα θά σου πάρω.

Ο Άχ Λη σκέφθηκε. Άλλ' ήταν πεισματάρης σαν τους φα- νατικούς. Δεν θά χωριζόταν από τόσα πολυαγαπημένα δολλάρια, για το χατήρι του άπένταρου αυτού Ουάγκ...

—Ούτε ένα δολλάριο, είπε, και θάλεγε κανείς ότι εκείνο που είχε μιλήσει ήταν κάτι άλλο από το τρεμάμενο στόμα του.

—Αυτή είναι η τελευταία σου λέξις;

—Η τελευταία μου.

Και ήταν πράγματι η τελευταία. Ο Ουάγκ, σηκώνοντας φι- λοσοφικά τους ώμους, βύθισε το μαχαίρι του στην καρδιά του Άχ Λη. Ο τρελλόγερος είχε όλη την εύκολία να διαλέξει. Ποιός του έφταγε αν διάλεξε τον θάνατο;

Ο Ουάγκ πήρε όλα τα δολλάρια που χρειαζόταν και έφυγε με την ήσυχία του από την πίσω πόρτα. Δεν έτρεξε όπως θά έτρεξε ένας άνθρωπος με ματωμένα χέρια. Περπάτησε γρήγορα μόνον γιατί ή εργασία του ήταν τώρα σοβαρή όσο ποτέ.

Όλη τη νύκτα έψαξε την πόλη, ζητώντας στα πιά κατάλ- ληλα μέρη εκείνου που έπρεπε να βρή έως το πρωί. Με τα δολ- λάρια στην τσέπη ήξερε ότι μπορούσε να το άποκτήσει. Και το άπέκτησε. Λίγο ύστερα από τα ξημερώματα περπατούσε θριαμ- βευτής με ένα μικρό δέμα κάτω από την μασχάλη.

**

Μια νοσοκόμος άνεφερε την έπιστροφή του στον διευθύνοντα

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΕΙΧΕ ΤΟ "ΑΝΑΠΟΔΟ", ΔΩΜΑΤΙΟ

Ενας πλούσιος και ιδι- ότροπος Άγγλος είχε

έμπνευσθί προ καιρού το «ανάποδο δωμάτιο».

Φαίνεται ότι, όπως τόσοι άλλοι άνθρω-

ποι, ευχαριστιόταν κι' αυτός απ' την στε-

νοχώρια των φίλων του, γι' αυτό έκτισε το

«ανάποδο δωμάτιο».

Καρέκλες, τραπέζια, χαλιά ήταν στερεω-

μένα, ανάποδα στο ταβάνι. Οι μογιές

των τοίχων ήταν επίσης ζωγραφισμένες

ανάποδα. Τα παράθυρα και οι πόρτες

ανάποδα κι, αυτές, ανι να ξεκινούν απ' το

δάπεδο ξεκινούσαν απ' το ταβάνι. Στο κέν-

τρο του δαπέδου, γυρισμένος προς τον

ά- έρα, ήταν στερεωμένος ένας όγκώδης πο-

λυέλαιος.

Όλα ήταν έτσι τακτοποιημένα, ώστε

αν ένας άνθρωπος ξυπνούσε ξαφνικά εκεί

μέσα θά άρχιζε τις φωνές, νομίζοντας ότι

βρίσκεται στο ταβάνι, έτοιμος να πέση.

Ο ιδιότροπος Άγγλος λοιπόν, προσκα-

λούσε φίλους του στο σπίτι και άφού τους

μεθούσε καλά, τους πήγαινε στο «ανάποδο

δωμάτιο», αφήνοντάς τους να κοιμηθούν

κοντά στον πολυέλαιο.

Το πρωί ξυπνούσε λίγο έναρτίτερα από

τους άλλους και από μια τρύπα στην πόρ-

τα του δωματίου παρακολουθούσε μόλις

ξυπνούσαν.

Ύστερα από τις πρώτες κραυγές φρί-

κης, τα περισσότερα από τα θύματά του,

γαντζωνόνταν σε φοικτές στάσεις στον όγ-

κώδη πολυέλαιο. Άλλοι έφεταν με τα

μούτερα στο δάπεδο, που αυτοί νόμιζαν,

βέβαια ταβάνι, άφου το δάπεδο το έβλεπαν

πάνω απ' τα κεφάλια τους και τα τραπέ-

ζια και τις καρέκλες και

όλα τα έπιπλα.

Τί ήλπιζαν να κάνουν

μ' αυτό; Ένας Θεός μονάχα μπορεί να το

ξέρει.

Άλλοι πάλι προσπαθούσαν να «α-

τ ε β ο υ ν» από τους τοίχους, πατώντας

στις κορνίζες των παραθύρων ή όπου έ-

βλεπαν καμμία προεξοχή.

Τα γέλια τα όποια έκανε έτσι ο ξω-

φρενικός Άγγλος ήταν άτέλειωτα. Αυτά

τα γέλια όμως δεν έφθαναν, γιστί μια μέ-

ρα, καθώς γελούσε κυττάζοντας πάλι

μέσα από την τρύπα, ένοιωσε την καρδιά

του να πιάνεται και πέθανε από συγ-

κοπή.

Μέσα στο «ανάποδο δωμάτιο», δυά φί-

λοι του, (δυό θύματά του, μάλλον), έξακο

λουθοσαν να βαστούν γερά τον ανάποδο

πολυέλαιο, για να μην π ε σ ο υ ν !

Η θέλησις τῶν νεκρῶν κυριαρχεῖ καὶ μετὰ τὸν θάνατο. Αὐτὸ εἶναι κατὰ τὸν νόμον τῶν πολλῶν περιπτώσεων. Εἶναι πολλὰς φορὰς φρικτὸ γιὰ τὴν χήραν.

Θάλεγε κανεὶς, ὅτι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός, τὸ χέρι τοῦ σφιγμένο σπασμωδικά, εἶναι ἔτοιμο νὰ γραπώσει τὴν χήρα, ὅταν αὐτὴ παραβῇ τὴν ἐντολὴν τοῦ μοκαρίτου.

Στὸ Ράγκμπυ τῆς Ἀγγλίας π. χ. πέθανε τις περασμένης ἑνὸς ἀνθρώπου ἀφήνοντας στὴ γυναῖκα του 100.000 λίρες, δηλαδή 55 ἑκατομμύρια δραχμὲς, μετὰ τὸν ὅρο ὅτι, ἂν ἡ χήρα ξαναπαντρευόταν, οἱ 5.000 μόνον θὰ γινόνταν δικῆς της καὶ οἱ ἄλλες 95000 θὰ πῆγαιναν σὲ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα.

Τέτοιες διαθήκες—σχετικὲς μετὰ τὸν γάμο τῶν χηρῶν—ὑπάρχουν χιλιάδες στὸν κόσμον. Πολλὰς κατανοοῦν σκληρὰ καὶ βάναντες.

Ἐνας ἄλλος, ἀπὸ τὸ Γκόρκαϊρ, ἄφησε στὴν χήρα του, ποὺ ἦταν νεώτατη, ἕνα εἰσόδημα 520 λιρῶν (250 χιλ. δολ.) τὸν χρόνον, μετὰ τὸν ὅρο ὅτι, ἂν τολμοῦσε νὰ ξαναπαντρευθῇ, δὲν θὰ ἔπαιρνε πεντάρα ἀπὸ τὴν κληρονομία.

Σήμερα ζῇ στὸ Λονδίνον ἡ χήρα ἑνὸς πλουσιωτάτου ἀνθρώπου. Ὁ ἀνδρὲς της, ἕνας γέρος ἐξηντάρης πέθανε ξαφνικὰ ὕστερα ἀπὸ 50 ἐτῶν συζυγικῆς ζωῆς. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ ὅτι τὸ ζευγὸς εἶχε ζήσει καλὰ. Ἡ γυναῖκα εἶχε κλείσει τὰ μάτια σὲ ἕνα σωρὸ ἀπιστίας τοῦ ἀνδρός της. Αὐτὸς τὴν μισοῦσε. Ἡ προσήλωσίς της στὸ συζυγικὸν καθήκον ἦταν γι' αὐτὸν σὰν μιά συνεχὴς ὑπόμνησις τῆς δικῆς του παληανθρωπίας. Ἐνῶς τοῦτος, δὲν τῆς εἶχε βρῇ ποτὲ κανένα σφάλμα. Πεδαιώνοντας ὁμῶς κουρέλιασε κυριολεκτικῶς τὴν ἀξιοπρέπειά της.

Ὅλη τὴν του τεραστία περιουσία τὴν ἄφησε σὲ μιά ἐρωμένη του, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐμφανίζονταν θρασυτάτα καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας του κατὰ τὰ δύο τελευταῖα χρόνια. Τὸ ἄκρον ἄκρον [ὅμως τῆς παληανθρωπίας του ἦταν ὁ ὅρος ἐκεῖνος τῆς διαθήκης του, σύμφωνα μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐρωμένη του ἔπρεπε νὰ δίνη 6 λίρες τὸν μῆνα (3000 δραχμὲς) στὴ χήρα «ἐφ' ὅσον ἡ διαγωγή της θὰ ἦται καλὴ».

Κατὰ τέτοια πράγματα ἀποτελοῦν πραγματικὸν κοινωνικὸν αἰσχος.

Σκυλίσαιες διαθήκες.

Ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἰνδικοῦ Στρατοῦ, χήρος, εἶχε ὡς νοσοκόμον, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἀνιάτου ἀσθενείας του, τὴν κόρη του. Ἡ κόρη, ἡλικίας 25 ἐτῶν, ἔτυχε νὰ ἀγαπήσῃ τὸν γιατρὸν ποὺ κῦτταζε τὸν πατέρα της καὶ ὁ γιατρός, ἀνταποδίδοντας τὸ αἶσθημά της, τὴν ζήτησε σὲ γάμον.

Ἡ νέα ἀρνήθηκε λέγοντας, «Ὁ πατέρας με χρειάζεται ἀκόμη, με ἔχει ἀνάγκη».

Ὅταν ὁ γέρος πέθανε ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία του, περισσώτερα ἀπὸ 30 ἑκατομμύρια δραχμὲς στὴν κόρη του, μετὰ τὸν σκληρὸ ὅμως ὅρο ὅτι θὰ ἔχανε καὶ τὸ τελευταῖον σελλίνι τῆς περιουσίας αὐτῆς ἂν τολμοῦσε νὰ παντρευθῇ μετὰ τὸν γιατρὸν—δηλαδή μετὰ τὸν μόνον ἀνθρώπον ποὺ εἶχε ἀγαπήσῃ στὴ ζωὴ της.

Δὲν ἔχουν παντρευθῇ ἀκόμη. Ἡ κόρη δέχεται εὐχαρίστως νὰ θυσιάσῃ τὰ 30 ἑκατομμύρια, ἀλλ' ὁ γιατρός ἀρνείται νὰ γίνη αἰτία τῆς ἀποκληρώσεως μιᾶς γυναίκας.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἐσήμαινε ἡ σκυλίσια αὐτὴ διαθήκη. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον αὐτοὶ ποὺ πρόκειται νὰ

ΟΙ ΧΗΡΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Περιορισμοὶ καὶ μετὰ τὸν θάνατον. — Διαθήκες ἀπάνθρωπες. — Βασανιστήρια ἐφ' ὅρου ζωῆς. — Τί κάνει ἡ ζήλεια κ. λ. π.

γιατὶ ἡ γυναῖκα μου εἶναι πρῶτης τάξεως σύζυγος καὶ νοικοκυρὰ». Μαζὶ δὲ μ' αὐτὴν τὴν ἀνθρωπιστικὴν διαθήκην, ὁ βιομήχανος ἄφησε καὶ μιά περιουσία 8000 λιρῶν (δηλαδή περίπου τεσσαράμισι ἑκατομμύρια δραχμῶν).

Ἡ ἡλιθιότης τῶν Νόμων.

Στὰ κληρονομικὰ ζητήματα οἱ νόμοι εἶναι ἡλίθιοι—τοῦλάχιστον στὰ περισσότερα κράτη—γιατὶ βασίζονται στὴν λανθασμένη ἀρχή. «Τὰ χρήματα εἶναι δικὰ μου καὶ μπορῶ νὰ τὰ κάνω ὅ,τι θέλω».

Αὐτὸ εἶναι λογικὸ ὅταν κανεὶς ζῇ. Ἀλλὰ ὅταν εἶναι νεκρὸς;

Βέβαια ἡ διαθήκη γίνεται προτοῦ πεθάνῃ ἕνας ἀνθρώπος καὶ ἐπομένως εἶναι σὰν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς νὰ διέθεσεν ὅ,τι αὐτὸς ἀκόμη, τὰ χρήματά του κατὰ βούλησιν. Σωστά. Πάρτε ὁμῶς τώρα ἕνα παράδειγμα.

Ὁ κ. Τάδε ἐγκαταλείπει τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Φυσικά, δικάζεται καὶ καταδικάζεται καὶ πληρώνει μιά διατροφὴ ἀνάλογη μετὰ τὴν περιουσία του. Ἄν δὲν πληρώσῃ τὴν διατροφή, συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται. Ὡραία. Ἐν τούτοις ὁ

ταν πεθάνῃ μπορεῖ ν' ἀποκληρώσῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του καὶ ὁμῶς ἡ διαθήκη του γίνεται σεβαστή. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔταν ζωντανὸς καὶ καταδικάσει τὴν οικογένειά του στὴν δυστυχία, γιὰ ποῖο λόγόν τῃ κοινῶνι νὰ σεβασθῇ τὴν θέλησίν του;

Ἐπὶ τῇ περιπτώσει ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἄφησε 48 ἑκατομμύρια δραχμὲς γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, καὶ... ἕνα σελλίνι στὴ γυναῖκα του, «γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα σκόνινι γιὰ νὰ κρεμασθῇ»! Ἐπίσης ὑπάρχει ἡ περίπτωση ἑνὸς βιβλιοπώλου τοῦ Μπίρ-μινγκαμ, ποὺ ἄφησε στὴν γυναῖκα του 5 σελλίνια (135 δραχμὲς) «γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μεθύσῃ γιὰ τελευταία φορὰ μετὰ τὴν διαθήκην»!

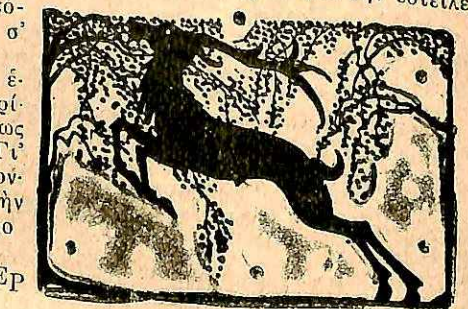
ὑπάρχουν ἄλλες πού εἶναι προσβολαί, βλαστημὲς καὶ ρεζίλεμα. Νὰ ἕνα παράδειγμα. «Λυποῦμαι πολὺ πού δὲν ἔχω νὰ εὐχαριστήσω τὴν γυναῖκα μου καθόλου, γιατί ἦταν... [παλητοτόμαρο τοῦ 367ου βαθμοῦ]».

Ὅπως εἶπαμε ὁμῶς, ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀντιθέσεις. Νὰ ἕνα παράδειγμα ἑνὸς Ἰσλανδοῦ.

«Ζήσαμε μαζὶ 33 χρόνια καὶ δὲν μαλώσαμε οὔτε μιά φορὰ. Ἡ γυναῖκα μου δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ ἕναν θυμωμένον λόγον οὔτε μοῦ ἔρριξε ἕνα θυμωμένον βλέμμα. Δὲν πιστεύω νὰ ἦμουν ἄξιος τέτοιας γυναίκας. Ὁ Θεὸς ὁμῶς μετὰ τὴν καλωσύνην τοῦ μοῦ τὴν ἔστειλε καὶ εἶμαι εὐγνώμων τὸ σ', αὐτὸν ὅσον καὶ σ' αὐτήν».

Τὸ δικαίωμα ὁμῶς ἑνὸς νεκροῦ νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ζῶντας ὅπως θέλῃ πρέπει νὰ λείψῃ γι' αὐτὸ παντοῦ καταβάλλον-ται προσπάθειες γιὰ τὴν τροποποίησιν τῶν κληρονομικῶν νόμων.

ΟΥΓΛΙΑΜ ΡΟΤΖΕΡ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ—ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον—οἱ μονομαχίες, ἀπὴν γορευμένες πάντοτε, ἦσαν ἀκόμη τῆς μόδας. Ὁ κόσμος μονομαχοῦσε γιὰ ἕνα ναί, γιὰ ἕνα ὄχι. Στὴν προκειμένη περίπτωσιν, ὅπως θὰ δῆτε, ἡ μονομαχία ἐγίνετο γιὰ ἕνα ὅτι «ναί», οὔτε «ὄχι».

Μιά ὥραία νέα ἀπὸ τὴν Ρουέννη, ἡ Κλαίρη Φονταίν, πλούσια προικισμένη καὶ μετὰ πατέρα ποὺ μιά μέρα θὰ πέθαινε γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ ἡ μοναχοκόρη του καὶ ὁ ἀνδρὲς της, εἶχε—πράγμα φυσικώτατον, νομίζω—πολλοὺς θαυμαστάς. Ἀργούσε μοιλαῖα νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασίν της. Γιατὶ μολοντοῦ εἶχε ἀπομακρύνῃ γρήγορα ὅλους τοὺς ὑποψηφίους, εἶχαν μείνει τελικῶς δύο γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ καρδιά της περισματώνταν νὰ μὴν ἀποφανθῇ. Ὁ ἕνας ἦταν δικηγόρος καὶ ὁ ἄλλος λοχαγός. Ἦσαν καὶ οἱ δύο πολὺ χαριτωμένοι καὶ νέοι καὶ γι' αὐτὸ ἡ δεσποινὶς Κλαίρη δὲν ἦταν ἀδίκαιος λόγητι γιὰ τοὺς δισταγμούς της.

Ὁ λοχαγὸς εἶχε μιά θαυμασιὰ ἐμφυτὴ κομψότητα καὶ ἡ στολὴ τοῦ ἔδινε ἀκόμη πλεονέκτημα ὅσον ὁ δικηγόρος, ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρᾷ, ἦταν ῥήτωρ θαυμάσιος καὶ οἱ ἀγορεύσεις του, ποὺ ἀναδημοσιεύονταν μετὰ χίλιους ἐπαίνους στὶς ἐφημερίδες, ἔκαναν νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ἡ καρδιά της νέας.

Ὅταν ξανάβλεπε τὸν ἀξιωματικόν, ἐπηρεαζόταν πάλι ἀπὸ τὰ γαλόνια του καὶ οὕτω καθέξης. Οἱ δισταγμοὶ της λοιπὸν κόντευαν νὰ διαιωνισθοῦν.

Ἰσως ἡ γνώμη τῶν γονέων της, ἂν αὐτοὶ ἐπενέβαιναν, θὰ μπορούσε νὰ τὴν βοηθήσῃ κάπως. Δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἐλπίς ἀπ' ἐκείνη τὴν πλευρᾷ. Ὁ πατέρας προτιμοῦσε τὸν δικηγόρον καὶ ἡ μητέρα, φυσικά, προτιμοῦσε τὸν ἀξιωματικόν.

Οἱ δύο ὑποψήφιοι μας—ἐξωτεμένοι καὶ οἱ δύο—ἀρχίζαν, πρῶτα εὐνόητον, νὰ βασανίζονταν τρομερὰ ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη αὐτὴ ἀναμονή, ποὺ μετετρέπετο ἐναλλάξ σὲ χαρὰ ἐλπίδος ἢ ἀπογοήτευ-σιν ἀπελπίσεως.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἕνα πρωτὶ, χανοντας πιά τὴν ὑπομονή του, ὁ Ζὰν Μπαρρουά, ὁ λοχαγός, πῆγε νὰ βρῇ τὸν Λουσιέν Φιγινόν, τὸν δικηγόρον.

—Ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε, ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ διαιωνισθῇ.

—Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου γνώμη, ἀπήντησε ὁ ἄλλος.

—Πρέπει λοιπὸν νὰ τελειώσωμε. Κοὶ ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Φονταίν δὲν μπορεῖ, ἢ δὲν θέλει ἢ δὲν ξέρει νὰ κἀν τὴν ἐκλογὴν της, ἐμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἀποφασίσωμε.

—Θυμάσαι. Μὲ ποῖον τρόπο ὁμῶς;

—Ὅτι μονομαχήσωμε.

—Ἐδῶ; Τώρα;

—Μὰ ὄχι, πρὸς Θεοῦ. Αὐριο τὸ πρωτὶ, Μὲ περιστροφή.

—Σύμφωνοι.

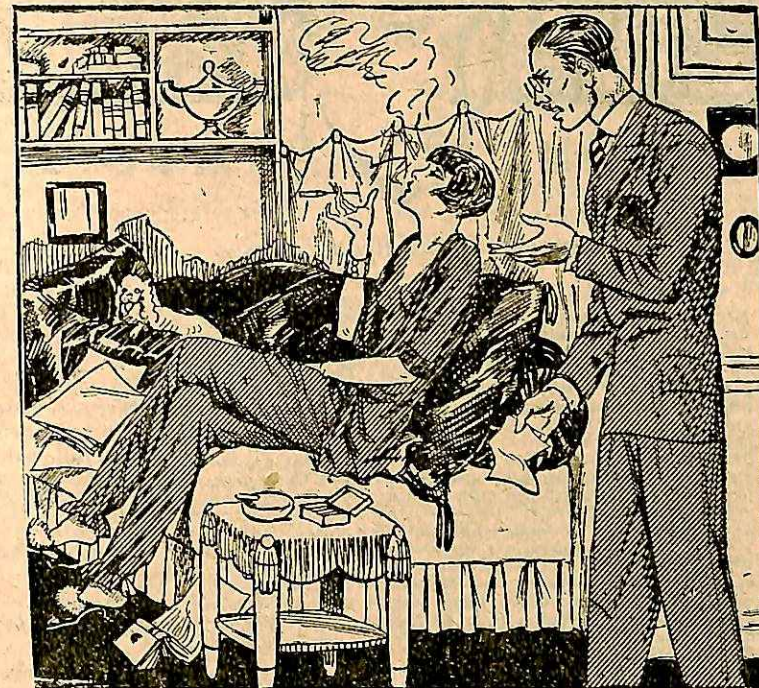
Ἐδῶσαν λοιπὸν ῥαντεβού, τακτοποίησαν γοργὰ καὶ διακριτικὰ ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα τὰ ξημερώματα, οἱ δύο ἀνδρες—μας συναντήθηκαν—ἐν ἑξοχικῷ σημείῳ.

Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἀνατριχιαστικὰ καὶ ὁ δικηγόρος ἔπεσε ξερός, μετὰ τὸ κεφάλιν μέσον στὰ χόρτα.

Ὅλοι ὤρμησαν πρὸς αὐτόν. Ἦταν ἀκίνητος. Τὸν γύρισαν πλάγια. Τὸ γιλέκο του ἦταν γεμάτον αἷμα.

—Πέθανε, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρας. Θεέ μου, τί φρίκη!

—Ἄν θέλετε ν' ἀκούσετε τὴν συμβουλὴν μου, ψιθύρισε ἕνας ἄλλος στὸ αὐτὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, στρίβετε. Ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη γιὰ σὰς!

Μεταχειρίζεται τὸν Λουσιέν μετὰ τὴν μεγαλειτέρα περιφρόνησιν.

—Πῶς! Δὲν ξέρετε λοιπὸν; Μὰ ἐγὼ τὸν σκοτώσα ὡς μονομαχία, τὸν φουκαριάρη τὸν Φιγινόν, τὸν δικηγόρον...

—Τὸν σκοτώσατε; φώναξε κατάπληκτος ὁ ἑμπορος. Ἀνασταίνονται λοιπὸν οἱ νεκροί; Ὁ δικηγόρος Φιγινόν ζῇ καὶ βασιλεύει.

—Πῶς; Γλύττωσε λοιπὸν; Μὰ αὐτὸ εἶναι θαῦμα! Ἀ! τόσο τὸ καλλίτερον, γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μένα.

—Ἀ! ὥστε εἴσατε. Μά, ἀγαπητέ μου φίλε ἡ μονομαχία ἐκείνη ἦταν μιά φάρσα. Οἱ μάρτυρες ἦσαν συνένδοχοι. Τὰ περιστρόφα ἦσαν ἀσφαῖρα. Καὶ τὸ αἷμα... αἷμα κουνελίου, φίλε μου, ποὺ ὁ παμπόνηρος Φιγινόν εἶχε βάλει μέσα σὲ μιά λεπτότατη φούσκα, κάτω ἀπὸ τὸ γελέκο του.

—Ἀ! μὰ αὐτὸ εἶναι ἐξωφρενικόν.

—Καὶ εἴσαι σὰς κοροϊδεύει... καὶ παντρεύτηκε ὕστερα μετὰ τὴν χαριτωμένη Κλαίρη.

Ὁ Ζὰν Μπαρρουά εἶχε γίνῃ κατακκόνητος ἀπὸ τὸν θυμόν. —Ἀ! ὥστε εἴσαι; Τὸ παλητοτόμαρο! Ἐ, λοιπὸν, θὰ ἐπιστρέψω στὴ Γαλλία μετὰ τὸ πρῶτον πλοῖον καὶ αὐτὴν τὴν φορὰ θὰ μονομαχήσωμε στὰ καλά.

—Ἐλάτε, ἐλάτε, παρηγορηθῆτε. Ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε ἀρχετὰ ἤδη. Δυὸ μῆνες μετὰ τὸν γάμον, ὁ πεθερὸς του κατεστρέφετο οικονομικῶς καὶ ὁ Λουσιέν ποὺ δὲν εἶχε βισσθῇ ἀπὸ ἀβρότητα, νὰ ἀποσύρῃ τὴν προικὰ τῆς γυναίκας του ἀπὸ τὴν ἐπιχειρήσεσιν τοῦ κ. Φονταίν, δὲν μπόρεσε ἔτσι νὰ πάρῃ πεντάρα...

—Μὰ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Κλαίρη, διεμαρτυρήθη ὁ λοχαγός. Καὶ χωρὶς πεντάρα ἀκόμη θὰ τὴν ἐπαίρνα πάλιν γυναῖκα μου!

Ἐνα χαμόγελο σχεδιάσθηκε πάνω στὰ χεῖλῃ τοῦ ἑμποροῦ.

—Ὅτι τὴν παίρναι; Γιὰ νὰ γνωρίσετε ἴσως καὶ σεις τὴν μεγαλύτερη κοκέτια τοῦ κόσμου, τὴν πιδ ἐπιπόλαιη γυναῖκα, τὴν πιδ νευρική, τὴν πιδ ἀγενή, τὴν πιδ ἀπότομη καὶ τὴν πιδ γκρι-νιάρα; Ἡ ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου Λουσιέν ἔχει γίνῃ ἀληθινὸν μαρτύριον μετὰ τὴν καθημερινὴν καυγάδα ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ἡ γενναϊοσύνη του ἢ ὁποῖα τὸν μεταχειρίζεται μετὰ τὴν μεγαλειτέρα περιφρόνησιν σὰν τὸν τελευταῖον ὑπηρέτη της.

—Ἡ Κλαίρη... βγήκε τέτοια; τραῦλισε ὁ λοχαγός.

—Μάλιστα, φίλε μου! Γι' αὐτὸ, τὸ καλὸ ποὺ σὺς θέλω μείνετε στὴν Ἀμερική. Δὲν σὰς ἀρέσει τὸ κλίμα της;

Ὁ Ζὰν Μπαρρουά ἔμεινε πράγματι στὴν Ἀμερική, γιατί τοῦ ἀρεσε τὸ κλίμα της, τοῦ ἀρεσαν καὶ τὰ δολλάρια της καί... οἱ εὐκολίες τῶν διαβυλίων, ὅταν, περὶ καὶ κανεὶς γυναῖκα σὰν τὴν Κλαίρη. Ἐνῶ στὴ Γαλλία τρῶς ξύλο ἀπ' τὴν γυναῖκα σου καὶ μάλιστα δὲν βγάσεις!

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΝΟΥΑ

ΤΗΛΕΡΟΜΗΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Ναί... γιὰ μένα, έπρεπε νά

γίνη. Σώπασε φοβισμένη από την έχθρότητα που διάβασε στά μάτια που την έκυτταζαν.

Τήν κυττούσε μέ παγερό ύ φρος, διστάζοντας νά δεχθή την συζήτηση που του ζητούσε. Έ κείνη μάνεψε τη σκέψη του γιατί στάθηκε άκίνητη κοντά στην πόρτα, αξιοπρεπής μέσα στην λύπη της σάν νάθελε ν' άντιτάξη σ' ένα πιθανό βάνυσσο διωξιμο, την άγαλματώδη άταραξία της.

Τέλος, ό νέος πήρε την άπόφασή του και μέ ευγένεια, αλλά ψυχρός πάντοτε, της υπέδειξε μέ μιá κίνηση του χεριού του, μιá πολυθρόνα άπέναντί του.

Η Ζιλμπέρτ κάθισε. Στά μεγάλα μαύρα μάτια της, τά δάκρυα που μέ κόπο συγκρατούσε, θάμπααν τό βλέμμα της.

—Τί θέλετε από μένα; ρώτησε ό Ντέ Φραγκόν, δείχνοντας μεγαλειότερη την δυσαρέσκεια του μέ τόν άπότομο τρόπο του. Η συνάντησις αυτή ήταν έντελώς περιττή. Δέν έχομε πιά τίποτε νά ποίμε.

—Ναί, έγώ επιθυμούσα νά σάς ιδώ! Δέν θέλω νά μέ άφήσετε έτσι.

Παρεξήγησε τά τελευταία λόγια της, γιατί άπήντησε: —Ότιδήποτε κι' άν μου πητε δέν θά μέ κάνετε νά άλ- λάξω γνώμη.

—Έστω. Νά μέ άφήσετε άν τέτοια είναι ή επιθυμία σας... Άντελαμβάνομαι άλλωστε πολύ καλά πώς δέν ζητείτε άλλ- λη λύση.

—Είμαι ευτυχής που τό άντελήφθηκε.

Δέν επρόσθεσε στόν ειρωνικό τόνο του και έξακολούθησε μέ φωνή πιά σταθερή, μέ μιá άγέρωχη αξιοπρέπεια που έδινε στά λόγια της μεγαλειότερη σοβαρότητα.

—Αλλά εκείνο που δέν πρέπει κύριε Ντέ Φραγκόν, είναι τό νά μέ επιβαρύνετε μ' ένα σφάλμα που τό άγνοώ. Μάταια έπρο- σάθησα νά καταλάβω τίς τελευταίες έξη έβδομάδες, σέ τί είναι δυνατόν νά σάς δυσαρέστησα.

—Ω! φώναξε άγανακτισμένος. Γόση θρασύτης, στην ή- λικία σας;

—Συγγνώμη, άπήντησε ή νέα πειραγμένη. Πριν μέ βρίσετε πέστε μου τά παράπονά σας.

—Και τό παιδί! φώναξε μέ θυμό, τό παιδί που επρόκειτο νά φέρετε στόν κόσμο;

—Τό παιδί; έψέλλισε εκείνη κατακόκκινη γιατί αυτό ήταν τό μόνο τρωτό σημείο της. Τό παιδί; Είσατε εν γνώσει του άτυχήματός μου και όμως τό δεχθήκατε.

—Α! πάψετε! διαμαρτυρήτη έντονα. Δέν ήξερα τίποτε. Κα- νείς δέν μου είπε τίποτε...

—Ω!

Τόν κύτταξε μέ μάτια ορθάνοιχτα από την κατάπληξη· αυτό που φοβόταν ήταν αλήθεια.

—Ό θεός μου δέν σάς είπε τίποτε;

—Τίποτε, άπολύτως τίποτε!

—Ούτε ή εξαδέλφη σας;

Ό ύπολογισμός της άεροπορίας Ροδόλφος ντέ Φραγκόν, διά νά πλη- θύνει Σοφίας νά ύπανδρευθή μιá πλουσία ορφανή και τηγαίνει μαζί της λά Σαπονάρι. Ό τελευταίος έξηγει στόν Ροδόλφον ότι ή άνηψιά του πάσχει από κρίσεις μελαγχολίας και του συνιστά ν' άποφύγη κάθε συζή- τησιν μαζί της επάνω σ' αυτό τό ζήτημα. Οι άρραβόνες γίνονται μέ έτους θεωρείτο ως βέβαιος ό γάμος της Ζιλμπέρτ μέ κάποιον άλλον. Άγ- μενον μέ τό ότι έδεδχη νά γίνη σύζυγός του μολονότι είναι άμπατοχός του λήση σχετικώς ή Ζιλμπέρτ καταλαμβάνεται από τρόμον και λιποθυμεί. Όταν συνέρχεται γράφει εις τόν θεόν της ότι θά προτιμούσε νά διαλυ- θή ό άρραβών της. Οι δύο μηστευόμενοι συμπληρώνονται· χωρίς όμως κα- νίνατι ό γάμος των. Οι νεόνυμφοί κάνουν τό γαμήλιο ταξίδι σάν ξένοι. Ξαναγυρίζουν στό Παρίσι όπου ή Ζιλμπέρτ τραυματίζεται βαρεια σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα και μεταφέρεται στό Νοσοκομείο όπου πληρο- με τόν κ. Ντέ λά Σαπονάρι και την Σοφία ντέ Φραγκόν συμπλέκεται έπεισαν νά γίνη σύζυγος της νέας άποκρύπτοντες τό παράπτωμά της και εγκαταλείπει την οικογενειακή έστία. Τόν καλεί ή Ζιλμπέρτ άλλ' έ- ρωδιδί τό κλειδί του γραφείου των Βερλαίν, ό όποιος και της πα- σχει ένα γράμμα του στό όποιον της μέσα στό όποιον ή Ζιλμπέρτ βρή- χωρίση κατάπιν τών δον έγγιναν. Η Ζιλμπέρτ ταραγμένη τρέχει και τόν συναντά στό σπίτι που μένει στίς Βερσαλλίες. Ό Ροδόλφος την ύποδεξε- ται έχθρικά.

το γι' αυτό. Φαντάζεσθε πώς θά δεχόμουνά ποτέ νά παντρευθώ μιá κόρη—μ...

Μέ δυσκολία συγκράτησε την τελευταία λέξη. Άλλά ή Ζιλ- κεφάλι, έγινε κάτωση και τά δάκρυα που συγκρατούσε τόση ώρα άρχισαν νά κυλούν στά μάγουλά της, χωρίς εκείνη νά σκεφθή νά τά σκουλίση.

Όταν την είδε τόσο αδύνατη, τόσο ταπεινωμένη άπέναντί του ό Ντέ Φραγκόν συνήλθε και μετάνιωσε γιá την βιαιότητα των έκφράσεών του.

—Όποτε πιστεύετε, ότι ό θεός σας μέ είχε καταστήσει ένήμε- ρο της καταστάσεώς σας; ρώτησε μέ ήπιώτερο ύρος.

—Τό έπίστευα μέχρι πρό όλίγου. Ήμουν βεβαία μάλιστα. Οι παρατηρήσεις που μου κάνατε στό Ζουμιές μου παρουσιάζοντο ως άπόδειξις... Εκείνη την έποχή δέν καταλάβαινα τό θυμό σας.

Τώρα μόλις, μέ φωτίσατε σεις ό ίδιος.

—Νά έσθήκω τό κεφάλι της και τόν έκύτταζε κατάματα.

—Πώς συνέβη και δέν μου έκάνανε ποτέ λόγο σχετικώς μέ την κατάστασή σας; Άπό τότε που έγνωρισθήκαμε εύκαιριές πα- ρουσιάσθηκαν πολλές φορές.

—Ό Ροδόλφος καταλάβαινε ότι του έλεγε την αλήθεια, εν τού- τοις δέν ύποχωρούσε.

—Δέν μέ ρωτήσατε ποτέ γι' αυτό. Και υπέθετα πώς τό ζήτη- μα αυτό θά σάς ήταν δυσάρεστο... ότι έπρεπε νά τό άποφύγω. Και έφαρμόστα φορέματα, σφιγγόμενου μέχρη τό σημείου νά ύποφέρω, θέαμα που θά σάς ύπενθύμιζε...

—Πάλι έσκυψε τό κεφάλι της, ταπεινωμένη από τίς όμολογίες αυτές, αλλά και πιά άποθαρρημένη βλέποντας πόσο μάταιες ήσαν οι προφυλάξεις της και οι λεπτές διαθεσεις της.

—Ό Ντέ Φραγκόν την άκουγε σιωπηλός, σκυθρωπός. Και έπει- δη τό θέμα αυτό του γεννούσε κακές σκέψεις γιá την Ζιλμπέρτ την όποιαν φανταζόταν άθώα και άγνή, έννοιωσε πάλι την άγανά- κτησή του νά τόν κυριεύη και έξαλλως βροντοφώνησε:

—Και τολμήσατε έσεις, έπειτα άπ' αυτό που κάνατε, νά προ-

—Κανείς, έφώναξε εκείνος Δέν άξίζα τόν κόπο γιá νά φρον- τίσουν νά μέ είδοποιήσουν.

—Είμαι μιá άτιμία της ό ποιάς δέν είμαι συνένοχος, βε- βαιώσε εκείνη μέ θέρη.

—Πώς μπορείτε νά μέ πεί- σετε; ρώτησε μέ σκληρότητα ό Ροδόλφος, δίχως κανένα οίκτο στην εύαισθησία της.

—Λέγοντας την αλήθεια.

—Είμαι κάπως άργά.

—Ναί, αλλά δέν φταίω έγώ άν την άγνοούσατε έως τώρα.

—Μπá! αλήθεια;

—Γελούσε νευριασμένος ένθ μέσα του έβραζε ό θυμός.

—Όχι! δέν προσπαθήσα νά σάς γελάσω. Θυμηθήτε... την πρώτη βραδυά...

—Ε, λοιπόν;

—Σάς ρώτησα άν ξέρατε... άν σάς τό είπαν όλα... όλα! Έ πέμεινα μάλιστα και μέ βεβαιώ- σατε πώς είσατε εν γνώσει.

—Σωπάτε δά! Δέν επρόκει- ναί νά παντρευθώ

όποιήθηκε την ντροπαλή και νά μου άπαγορεύσετε την είσοδο στό δωμάτιό σας!

—Η νεαρή γυναίκα έσθώωσε τό κεφάλι της άγέρωχα.

—Είμαι ευτύχημα που φέρθηκα έτσι, γιατί είναι ή καλλιτέρα άπόδειξις ότι δέν θέλησα νά άπατήσω την καλή σας πίστη.

—Αν ήμουν συνένοχος του θείου μου κι' άν ήξερα την άγνοιά σας, θά μπορούσα πολύ εύκολα νά σάς έξαπατήσω!

Του έκανε έντύπωση ή λογικότης του συλλογισμού της. Και όμως, έκανε μιá παρατήρηση:

—Τότε, πώς νά έξηγήσω την άγνησή σας νά γίνετε έντελώς γυ- ναίκα μου;

—Εκείνη έκοκκίνισε, τρομερά στενοχωρημένη και τραύλισε:

—Είχα παρακαλέσει την δεσποινίδα Ντέ Φραγκόν νά σάς έ- ξηγήση όλα αυτά...

—Αλλά σάς είπα ότι ή εξαδέλφη μου δέν μου είπε τίποτε γιá τό ζήτημα αυτό!

—Ναί. Κι' αυτή κατεχράσθη την έμπιστοσύνη μου, είπε ή νέα μέ πικρία.

—Τίς έξηγήσεις αυτές που δέν μου έδωσε εκείνη, επέμεινε ό Ντέ Φραγκόν, δέν μπορείτε νά μου τίς δώσετε σεις ή ίδια.

—Τό παιδί... ψιθύρισε εκείνη ως μόνη άπάντηση και χαμή- λωσε τό κεφάλι της σάν νά έννοιωθε, μέ την άάμνηση του μικρού πλάσματος που δέν ύπήρχε πιά ότι ή ελμαρμένη την έβάραινε περισσότερο.

Ό Ντέ Φραγκόν έμάντευσε την σκέψη της γυναίκας του, την ένστικτώδη τροπή που την έμπόδιζε ν' άνήκη σ' έναν άνδρα την στιγμή που θά γινόταν μητέρα εξ αίτίας ενός άλλου. Άντελήφθη σίγουρα την αιλία της άρνήσεώς της, όταν τό πρώτο βράδυ, θέλησε νά κάνη χρήση τών συζυγικών δικαιωμάτων του κι' έπειδή είχε αυτούς τούς ένδοιασμούς την έκρινε τώρα μέ περισσότερη έπιεί- κεια στό σφάλμα της, όλιγότερο ταπεινωμένη στό άμάρτημά της.

Μέ τό μέτωπο αυλακωμένο από μιá βαθεία ρυτίδα που φανέ- ρωνε την ένταση της σκέψεώς του, ό Ντέ Φραγκόν άρχισε νά βη- ματίζη κατά μήκος και πλάτος στό δωμάτιο.

Ένδομύχως, οι έξηγήσεις της Ζιλμπέρτ τόν είχαν άνακου- φίσει. Είχαν βαλσαμώσει κάπως τό πληγωμένο φιλότιμό του, τόν άνδρικό έγωισμό του, αλλά έφερναν έπίσης μπροστά του δυ- σάρετες όπτασις.

Άποτομα στάθηκε μπροστά της και ταραγμένος· πάλι ρώτησε.

—Πρό όλίγου, μου άναφέρατε μιá παρατήρηση που σάς έκανα στό Ζουμιές, ή όποια σάς φάνηκε σάν μιá άπόδειξις τών δήθεν έκμιστηρεύσεων που μου έκανε ό θεός σας... Έπρόκειτο γιá τόν κύριον Πλασεράν... αυτός ήταν, δέν είναι έτσι;

—Εκείνη, χωρίς νά μιλήση, έκανε κίνημα καταφατικό.

Τά μάτια της είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα άπελπισίας. Η έπιμονή του Ροδόλφου νά τά ξετάξει και νά θέλη νά τά μάθη όλα, ήταν γι' αυτήν ένα σωστό μαρτύριο. Δέν τό άπέφυγε όμως και άπαντούσε στίς έρωτήσεις του μέ φωνή κουραγμένη αλλά και μέ σταθερή καρδιά, μέ την προφανή επιθυμία νά μειώση μέ την μεγάλη ειλκρινεία της και τη θαυμαστή ταπεινοφροσύνη της, την έλευινή κωμωδία που είχε παίξει ό θεός της εις βάρος του νέου.

Ό Ντέ Φραγκόν δέν μπο- ρούσε νά φαντασθή σ' όλο της τό μεγαλείον την προσπά- θειάν της νά εξαγοράση τό ά- δικο που του είχε γίνει. Την είδε ταπεινωμένη μπροστά του είδε τά δάκρυά της, παρεξήγη- σε την αίτία τους και μέ σκληρό τόνο φωνής είπε:

—Κλαίτε έπειδή πέθανε!

Τόν άγαπούσατε!

—Όχι, δέν τόν αγά- πησα!

Φώναξε υπερήφανα την διαμαρτυρία της αυτή, αλλά ό Ροδόλφος είχε παρουρηθή από τό θυμό του και άπην- τησε άπότομα.

—Υπήρξε ό...

—Η νέα δέν τόν άφησε νά τελειώση.

—Παρά την θέλησή μου!

φώναξε.

—Όλες οι γυναίκες

τά ίδια λένε!

—Η Ζιλμπέρτ έκανε μιá κίνηση αδυναμίας και θλιβερά είπε. —Σας δοκίμομαι πώς; σάς λέω την αλήθεια. Ό άνθρωπος αυτός μέ είχε ζητήσει από τόν θείο μου, αλλά ό θεός μου δέν ένέκρινε τόν γάμο, έπειδή τόν βοήκε πολύ φτωχό.

—Έσεις όμως τόν άγαπούσατε;

—Όχι. Δέν μου άρεσε... ήταν ένας νέος δόλιος και άσωτος...

ποτέ δέν θά παράδεχόμουν νά γίνω γυναίκα του.

—Τό λέτε τώρα!

—Τό λέω έπειδή έτσι είναι!

Και παλλομένη από ύπερηφάνεια ή Ζιλμπέρτ, όταν είδε ότι δέν τόν έπεισε, φώναξε:

—Μήπως φαντάζεστε πώς άν τόν άγαπούσα, θά είχα δεχθή κα- τόπιν νά παντρευθώ μέ άλλον; Ό, όχι! Θά είχα μείνει πιστή στην άγάπη μου, στην άάμνησή του και σήμερα δέν θά τόν ά- πηνούμην.

Στά λόγια αυτά φάνηκε πάλι ή άγέρωχη Ζιλμπέρτ, ή ύπε ή- φανη, άνεξάρτητη και ειλκρινής. Και ό Ροδόλφος άντελήφθη επί τέλους την ειλκρινεία της.

—Ήταν άπροσδόκητο λοιπόν; παραδέχθηκε.

—Ναί, άπόρβλεπτο. Όταν είδε ότι ό θεός μου τόν άπέκρου- σε, μεταχειρίσθηκε τόν δόλο γιá νά τόν έξαναγκάση.

—Αλλά οι περιστάσεις... Θά έπρεπε νά βρεθήτε όποσδήποτε μόνη μαζί του.

—Βρισκόμαστε τότε στην Έλβετία και κάθε μέρα κάναμε έκδρομές. Μιά μέρα, ήρθε στό Μπρ ένις όπου μέναμε. Τό βράδυ ένας όμιλος που επρόκειτο νά ξεκινηση γιá τό Ρότχορν, ενώ- θηκε μαζί μας.

—Και τότε;

—Η νέα μιλούσε μέ λιγώτερο θόρυβο. Οι θλιβερές σύ- τες άναμνήσεις της προξενούσαν κακό, τό στήθος της επάλ- λετο από την προσπαθεία της ν' άρθρώη τίς λέξεις.

—Λοιπόν; επέμεινε ό Ροδόλφος.

—Η Ζιλμπέρτ έξακολούθησε, αλλά τά διαγυρμένα μάτια της τόν ίκέτευαν:

—Ό άθλιος! έψωφελήθηκε τών περιστάσεων που του παρεί- χε ή έκδρομή και ή νύχτα... Η άνάβυσις πεζή είναι πιά κοιτα- στική παρά επικίνδυνη, προχωρεί κανείς ότως θέλη, δίχως νά βα- δίζει ό ένας στά βήματα του άλλου και δίχως νά χρειάζεται νά κρατή άδιάκοπα τό σχοινί. Σαφνικά, τό φανάρι που κρατούσα έσβυσε, εκείνος προσφέρθηκε νά μέ βοηθήση γιá νά τό ξαναάψω. Έτσι σταματήσαμε, ενώ οι άλλοι προχώρηταν μπροστά.

—Και έπειτα;

—Σαφνικά, έννοιωσα τό χέρι του επίντω στό στόμα μου... και... δέν ξέρω, δέν ξέρω τίποτε πιά!

Είχε κρύψει μέσα στίς παλάμες της τό κατακόκκινο πρόσωπό της. Άλλά τώρα ό Ντέ Φραγκόν έννοιωσε νά μίση όλες τίς λε- πτομέρειες. Έσκυψε επάνω της, έπιασε τά χέρια της και τά απέ- σπασε από τό πρόσωπό της, σάν νάθελε νά διαβίη σ' αυτό την αλήθεια τών λεγομένων της.

—Σας ίκετεύω! έψέλλισε εκείνη.

—Όχι. Τελειώσατε! την διέταξε. Δέν φωνάζατε λοιπόν.

—Μου κρατούσε τό στόμα γιá νά μέ έμ- ίση νά γαλέσω βοήθεια... Λιπο- θύμισα...

—Α! τόν άτιμο! ούρλιασε ό Ρο- δόλφος.

—Όταν συνήλθα και άνοίξα τά μάτια μου, έξακολούθησε ή Ζιλ- μπέρτ ό θεός μου στεκόταν δίπλα μου... κοντά σ' αυτόν! Τους είδα όρθιους και τούς δύο... Ό! Τί φρικιαστική άάμνησις!

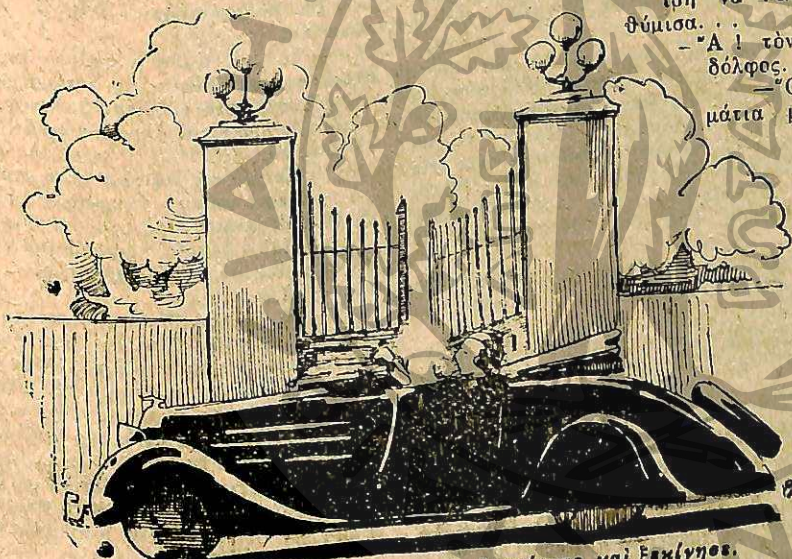
Πάλι έσκυψε τό πρό- σωπό της μέσα στό χέ- ρια της.

—Είμαι φρικώδες! έ- τραύλισε.

—Χτυπήθηκαν; ρώτη- σε ό Ροδόλφος.

—Εκείνη έκύνησε τό κε- φάλι.

—Όχι... ό θεός μου τόν κρατούσε από τόν για- χύ του... σασκακισιού τόν τρα- νάζι σάν κουρελί, ενώ τόν

Ρίχθηκε στη θέση της μέσα στό αυτοκίνητο και ξεκίνησε.

έβριζε... και ξαφνικά...
—Ξαφνικά ;
—Τόν πέταξε...
—Τόν πέταξε ;
—Ναι, από εκεί που στεκόμαστε... τόν πέταξε κάτω — στο βά-
ραθρο. Έκει τόν βρήκαν, αγνώριστο σχεδόν, την μεθεπομένη.
Ο Ντέ Φραγκλόν ανεπήδησε.
—Ωστε δεν ήταν ατύχημα ;
—Αυτή ήταν η φυσική έκδοσις την οποία παραδέχθηκαν
όλοι και κανείς δεν την άμφισβήτησε. Αλλά την αλήθεια, σ'ας
την είπα.
—Ωστε ο θεός σας ;
—Ναι, αυτός.
—Μπροστά σας ;
—Μπροστά μου... Έπειδή κατάλαβε το σχέδιο του αθλήτου
για να με ξαναγκάσει να τόν παντρευθώ, τόν έκβιασαμ που
μπορούσε να κάνει το σκάνδαλο που ασφαλώς δεν θα δισταζε
να προκαλέσει. Ποιαν άξια είχε ή υπόληψη μιας νέας, τόν όνομα
μιας οικογενείας, όταν ύπάρχει μια μεγάλη περιουσία στη μέση,
την όποιαν μπορεί να πάρη κανείς με την θρασύτητά του.
Ο Ντέ Φραγκλόν έπεδοκίμασε τα λόγια της με μια κίνηση
του κεφαλιού και μετά μικρή σκέψη είπε.
—Ο αθλητής αυτός τα είχε υπολογίσει όλα ! Ο θεός σας έκα-
νε καλά που τόν σκότωσε σ'άν σκυλί.
Η Ζιλμπέρτ ερίγησε.
—Ο Ντέ Πλασερόν ήταν μια χαμαιοπής ύπαρξις, άξιος της
τύχης του. Αυτό όμως δεν έμποδίζει να είναι ο θεός μου έ-
νας φονιάς.
Ο Ντέ Φραγκλόν την κύταξε κατάματα για μια στιγμή.
—Μισείτε τόν κ. Ντέ λ'α Σαπονάρ για την άγρια, άποφασί-
στική πράξη του ;
Εκείνη έδίστασε. Κατόπιν σ'άν να ήθελε να εξηγήση την
σκέψη της, άπήντησε.
—Ποτέ δεν μπόρεσα ούτε να κατηγορήσω, ούτε να έπιδοκι-
μάσω την τιμωρό πράξη του. Σκεφθήτε... τις ανησυχίες που θα
ήθελα ν' άποφύγω και που όλοένα μου ξανάρχονται ! Υπήρχαν
δυό νέα μέσα μου ή γυναίκα που περιφρονούσε μέχρι μίσους
την μνήμη εκείνου που έγινε ο αίτιος της δυστυχίας της και ή
μητέρα που προσπαθούσε να λησμονήση την φοικτή ανάμνηση
για να μη καταράται το παιδί της Προσπαθήστε να συμβιβάσετε
τα δυό αυτά αντίθετα αίσθηματά και τότε θα κρίνετε την ταγα-
χή μου όταν αντίκριζα τόν κηδεμόνα μου. Σ'ας το είπα και άλ-
λοτε ή ζωή μου κοντά του, είχε καταντήσει άφόρητη. Έως τό-
τε ήταν ο άγαπητός θεός μου τόν όποιον σεβόμουν... ύστερα
έγινε έγκληματίας... Καταλαβαίνετε ; Ήταν φοικτό !
Η φωνή της κόπηκε καθώς άποτελείωσε την δύσκολη αυτή
εξηγήση που περιείχε όλη την άπελπιστική άνησυχία της.
Ο νέος είχε άρχίσει πάλι να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο συ-
νωφρωνάμενος και σπεπτικός.
Η Ζιλμπέρτ τόν παρακολουθούσε με το βλέμμα της. Είχε
κουρασθή, είχε ξαρώσει στο βάθος της μεγάλης πολυθρόνας όπου
ήταν χωμένη και στη σιάση αυτή είχε γίνει μικροσκοπική.
—Ακούστε Ζιλμπέρτ, είπε ο νέος έπειτα από μακροά σιωπή.
Υποφέραμε πολύ και οι δυό με τις δοκιμασίες αυτές, ώστε ει-
ναι άδύνατον να ξυναρχίσουμε μαζί την περασμένη ζωή μας.
Η νέα θέλησε να διαμαρτυρηθή, αλλά δεν την άφησε
να μιλήσει.
—Για μένα τουλάχιστον αισθάνομαι ότι αυτό θα μου είναι
άδύνατον. Δεν σ'ας άγαπώ κι' ούτε σεις μ' άγαπάτε. Η άγάπη θα
μπορούσε να γεννηθή μεταξύ μας αν δεν παρεμβάλλοντο τα
γεγονότα. Αλλά δεν μ'ας μένουν παρ'ά μολώπες. Ήμουν τρυμε-
ρό θυμωμένος έναντίον σας, για την κωμωδία που παίχθηκε εις
βάρος μου και μ' όλες τις ειλικρινείς εξηγήσεις που μου δόσατε
πρδ'όλίγου δεν ελάψατε να εισθε εκείνη που μου έφε-
ρε την μεγαλειότερη απογοήτευση από όσες έδοκίμισα ποτέ
στην ζωή μου.
—Είναι άδικο εκ μέρους σας να με μισείτε για ένα
ζητήμα για το όποιον δεν ευθύνομαι καθόλου ; παρατήρησε
ή νέα με μικρία.
—Μήπως είναι ελεύθερος κανείς να κυριαρχήση στο ένα ή στο
άλλο αίσθημά του ; Η ανάμνησίς σας δεν μου είναι συμπαθής,
τί τα θέλετε !
Εκείνη έκλεισε τα μάτια της με πονεμένη έκφραση ακούγον-
τας τα λόγια αυτά που πλήγωναν την φιλοτιμία της.
—Εξ άλλου, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, την τελευταία φορά
που συναντήθηκα με το θεό σας, μου φέρθηκε με τέτοια περι-
φρόνηση ώστε δεν θα ήσυχάσω αν δεν τόν κάνω να ξαναβάλη
στο λαιμό του τα λόγια που είπε.Και πρέπει να πιστεύσω ότι και ο
ίδιος το άντελήφθη, άφου για να ξεφύγη από τόν δικαιο θυμό

μου, έφυγε για την άλλη άκρη του κόσμου.
—Δεν είναι λοιπόν, πιά στην Γαλλία ; ρώτησε ή νέα με είλι-
κρινή άπορία.
—Ταξιδεύει με κατεύθυνση πρδς τις Ίνδιες.
Και έπειδή ή νέα σιωπούσε, σαστισμένη μ' αυτήν την ει-
δηση, εξακολούθησε.
—Λέτε ότι θεωρείτε τόν θεό σας ως έναν φονιά δέν
είναι έτσι ;
—Ναι, μου προκαλεί φοίκη !
—Υπάρχουν πολλές πιθανότητες ότι μια μέρα το ίδιο
θα λέτε και για μένα. Σ'ας βεβαιώ, ότι ε'άν έξαρτηθή ά-
πό την θέλησή μου μονάχα, θα χυθή αίμα άργότερα μεταξύ
μας, γιατί ο θεός σας δεν θα μου ξεφύγη ως το τέλος, ότι
δήποτε κι' αν κάνη.
—Ο θεός μου δεν άξίζει να λερώσετε το χέρι σας ση-
κώνοντάς τον έναντίον του, άπήντησε ή νέα με φοικίαση ά-
ποτροπισμού.
—Επιτρέψατέ μου, σ'ας παρακαλώ, να μείνω μόνος κριτής σ'
αυτό το ζήτημα.
Η Ζιλμπέρτ κούνησε το κεφάλι της, καταβεβλημένη από τις
δυσκολίες που συναντούσε.
—Τότε ; ρώτησε.
Ο Ροδόλφος έκανε μια κίνηση αδυναμίας.
—Βλέπετε ότι όλα μ'ας χωρίζουν, είπε εκείνος θλιβερά·θάταν
τρέλλα αν κάναμε αλλοιώς.
—Ανήσυχη ή Ζιλμπέρτ ρώτησε.
—Θέλετε να πητε ότι άρχίσατε κι' όλας τα άναγκαία διαβή-
ματα για τόν χωρισμό αυτό, που νομίζετε άπαραίτητο ;
—Όχι, άπήντησε με ειλικρίνεια. Το θέλησα και μ' αυτό
το σκοπό πήγα σ' ένα δικηγόρο. Αλλά την στιγμή που έπρόκειτο
να σ'ας κατηγορήσω, δίστασα. Μήπως ή νεροπή δεν θ' άντανα-
κλούσε και σε μένα ανώμολογούσα τις άτιμωτικές περιστάσεις του
γάμου μου. Έκανα καλά που περίμενα, άφου ήρθατε και μου ά-
ποδείξατε ότι δεν άξίζατε αυτή την κακομεταχείριση.
Μέσα στα σκοτεινά μάτια της Ζιλμπέρτ φάνηκε μια λάμ-
ψη συγκινήσεως.
—Είμαι πάντοτε ή γυναίκα σας, είπε. Κι' αν σκεφθήκατε
για μια στιγμή στο θυμό σας, να προβήτε σ' ένα άκαιρο
διάβημο, αυτό δεν θίγει τόν τίτλο μου ως συζύγου. Τώρα που
γνωρίζετε την αλήθεια, Ροδόλφε, όφείλετε να παραιτηθήτε από
την ιδέα του χωρισμού.
—Α ! παρακαλώ, είπε ζωηρά. Παραιτήθηκα βέβαια από
την σκέψη να σ'ας κατηγορήσω, αλλά όχι και από του να μη χω-
ρίσωμε. Βρίσκω λογικό, πώς μια που έγκατέλειπα την συζυγική
στέγη, σε στιγμές που είσαστε άρρωστη και άνίκανη να υπερα-
σπασθήτε, ν' αναλάβω εγώ όλα τ' άδικο. Θα είναι εύκολο τώ-
ρα να ελευθερωθούμε και οι δυό, δίχως να πειραχθή καθόλου ή
δική σας αξιοπρέπεια.
—Υπάρχει όστόσο ένα έμπόδιο στο σχέδιό σας, είπε άργά
με ξαφνική ήρεμία.
—Ποιό ;
—Ότι οι θρησκευτικές πεποιθήσεις μου δεν μου επιτρέπουν
να συμμερισθώ τις απόψεις σας. Εύτυχώς ή όχι, ο δεσμός που
μ'ας ένωσε μπροστά στο Θεό είναι ιερός και άδιάλυτος.
Το διαπεραστικό βλέμμα του Ροδόλφου καρφώθηκε έ-
πάνω της.
—Ω ! Ο γάμος μας είναι κληιδωμένος και πολύ εύκολα θα
επιτύχωμε την άδεια της διαλύσεως από την Ρώμη.
—Ισως αυτό να είναι δυνατόν, αλλά εγώ δεν θα δεχθώ ποτέ
αυτή την λύση και άτορδ πώς ένας άνδρας σ'άν έσ'ας μπόρεσε να
τη σκεφθή.
—Εν τούτοις όφείλω να φανώ άποφασιστικός.
—Πέστε μάλλον, ότι πρδ' πιντός άλλου ακολουθείτε την φωνή
της υπερφανείας σας.
—Είσαθε βεβαία πώς και σεις δεν όδηγεισθε από την ίδια
φωνή ; είπε με πικρό χαμόγελο.
—Ω, εγώ !
—Ε, λοιπόν, δεν νομίζετε ότι σ' αυτήν την υπόθεση το μόνο
που σ'ας πειράζει είναι ο χαρακτήρισμός της χωρισμένης ; Και αν
δεν είχατε την προκατάληψη μερικων λέξεων, δεν θα είσαστε ευ-
σμο και από την άνάμνηση του κ. Ντέ Πλασερόν και να μορφήτε
να ξαναρχίσετε την ζωή σας μαζί με κάποιον της ελευθέρως έ-
κλογής σας και τόν όποιον θ' άγαπούσατε ;
Είς άπάντησιν τόν κύταξε κατάματα.
—Εμπρός, επέμεινε λίγο νευριασμένος, όμολογήσετε ότι έχω
δίκιο κι' ότι μια άπλη προκατάληψις σ'ας συγκροτεί.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΟΛΠΑ ΜΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ένα θαύμα

Παίρνετε μια τράπουλα και προσθέτετε
ένα δεύτερο, Άσσο κούπας, παραδείγμα-
τος χάριν, από άλλη όμοια τράπουλα. Τόν
δεύτερο Άσσο κούπας τόν δίνετε κρυφά
σ' έναν φίλον σας, με τόν όποιον είσατε συν-
εννοημένος, και αυτός τόν βάζει στην
τσέπη του.
Ύστερα, παρουσιάζεσθε στην παρέα
σας και άνοίγετε την τράπουλα ρωτάτε
αν θέλη κανείς να βάλη στο νου του ένα
χαρτί και να το βρήςτε έσείς. Ο συνεννοη-
μένος φίλος σας προσφέρειται με προθυμία,
και ψιθυρίζει σ' αυτά δύο τριών άλλων
το χαρτί που έχει σκεφθή, —τόν Άσσο
κούπας φυσικά.
Έσείς, ύστερα από μερικές σκέψεις
τάχα δηλώνετε ότι πρόκειται περί του
Άσσου κούπας.
Αίσθησις στο άκροατήριον.
Ανακατώνετε τότε τα χαρτιά και τα
παραδίνετε στον φίλο σας με τόν όποιον
έχετε συνεννοηθή.
—Κύταξε, του λέτε, υπάρχει το χαρτί
που σκέφθηκαν μέσα στην τράπουλα ;
Ο φίλος σας τα εξετάζει και άπαντιά
επίτηδες όχι.
—Μά βέβαια ! φωνάζετε έσείς. Πώς
μπορεί να είναι στην τράπουλα—άφου είνα
στη τ'έπη σας—σ' αυτήν εκεί ! Κυτάζετε
να βεβαιωθήτε.
Και βγάζετε θριαμβευτικά από την
τσέπη του τ'ν Άσσο κούπας !
Θρίαμβος !
Αν σ'ας προτείνουν να επαναλάβετε το
παίξιμα—άλλάξτε άμέσως συζήτηση—το
καλό που σ'ας θέλω γιατί το παίγνιδι
είναι για μι' φορά μόνον.

Η μαντεία

Γι' αυτό το κόλπο, θεωρήστε κατ' άρ-
χήν ότι ο Ρήγας ίσοδυναμεί με 4 πόντους,
ή Ντάμα με 3, ο Φάντης με 2 και τα υπό-
λοιπα χαρτιά σύμφωνα με τους όνομαστι-
κούς πόντους τους. Έπί τη βάσει αυτής
της διακρίσεως, χωρίζετε την τράπουλα
εις μόνον και ζυγά χαρτιά και κάντε
την δύο πακέτα, τα όποια βάζετε μπρο-
στά σας, πάνω στο τραπέζι. Ανακατώνετε
τότε το ένα πακέτο και δίνετε σε κάποιον
άπ' την παρέα να πάρη ένα χαρτί. Κάνετε
το ίδιο και με το άλλο πακέτο. Ύστερα
παρακαλείτε αυτούς που πήραν τα χαρτιά
να τα βάλουν ο καθένας στο πακέτο από το
όποιο τα πήραν. Με τη διαφορά ότι, αν
π. χ. είχατε το πακέτο με τα μόνον χαρ-
τιά άριστερά σας, το βάζετε με τρόπο δε-
ξιά σας και αντίθετως.
Έτσι, θα βρήςτε εύκολώτα το χαρτί
που πήρε ο καθένας, γιατί μέσα σ' ένα

δέμα—από μόνον χαρτιά θα βρίσκεται ένα
ζυγόν και στο άλλο τών ζυγών, θα
βρίσκεται ένα μονάχα μόνον.
Το ίδιο παίξιμα γίνεται με χρώματα:
Δηλαδή χωρίζετε τα χαρτιά εις κόκκινα
και μαύρα. Αλλά έτσι θα καταλάβουν εύ-
κολώτερα το κόλπο σας.

Παντού έπτά !!

Παίρνετε τέσσαρα έπτάρια και τα κά-
νετε ένα πακέτο, αφήνοντάς το άναποδο-
γυρισμένο πάνω στο τραπέζι. Ύστερα
παίρνετε έπτά χαρτιά διάφορα και τα βά-
ζετε επίσης, άναποδογυρισμένο πακέτο,
πάνω στο τραπέζι.
Τότε, παίρνετε ύψος έπίσημο και δη-
λώνετε !
—Κυρίες και κύριοι, τα δύο αυτά δέ-
ματα είναι διαφορετικά, αλλά υπάρχει ένα
των έπτά. Όποιος θέλει άς έγγίξη το ένα
από τα δύο πακέτα. Θα τόν άναγκάσω με
μαγνητισμό να έγγίξη το δέμα τών έπτά !
Δεν θέλει φιλοσοφία. Αν μόνον... το λ-
μηρός έγγίξη το δέμα τών τεσσάρων χαρ-
τιών—είναι τέσσαρα έπτάρια, δηλαδή ένα
δέμα τών έπτά.
Αν πάλι έγγίξη το άλλο, είναι έπτά
χαρτιά, δηλαδή πάλι δέμα τών έπτά.

Όλα τα όμοια μαζί

Βάζετε τα χαρτιά ως έξης: Κούπες:
Άσος, Ρήγας, Ντάμα, Φάντης, κλπ. Καρ-
ρά... όμοίως, και ούτω καθ' έξης. Ύστερα
δόστε να σ'ας κόψουν όσοι θέλουν.
Όπως και αν είναι κομμένα τα χαρτιά,
άρχίσετε να τα βάζετε ένα ένα σε όκτώ
σειρές, έως ότου σχηματίσετε σιγά σιγά
όκτώ δέματα τών τεσσάρων.
Αναποδογυρίζετε τα όκτώ δέματα. Θα
έχετε όλους τους Άσσους μαζί, όλους τους
Ρηγάιους μαζί,—με δύο λόγια όλα τα ό-
μοια μαζί, έστω και αν σ'ας έχουν κόψει
προηγούμενος εκατό φορές την τράπουλα.

Η μάγισσα

Μείνετε σύμφωνος με μια κυρία ή μια
δεσποινίδα που θα έμφανισθή άργότερα ως
μάγισσα. Η μάγισσα πρέπει να ξέρη ότι
τα χαρτιά παριστάνονται ως έξης:

Άσος	Ρήγας	Ντάμα	Φάντης	Δέμα	Έννεα
A	B	T	A	E	Z
Kαρρά:	H	Q	I	K	A
Σποδιά:	N	E	O	P	M
Μπαστούνια:	T	Y	Φ	X	Ψ

Όταν ή μάγισσα μάθη έτσι με ποιό
γράμμα του αλφαβήτου χαρακτηρίζεται κά-
θε χαρτί, έμφανίζεται στην παρέα και της
δένουν καλά τα μάτια.
Ύστερα, όποιος θέλει, άναποδογυρίζει
ένα χαρτί.
—Εμπρός ! λέτε. Πές μας μάγισσα τί
χαρτί άναποδογύρισε.
Έφ' όσον είπατε τη λέξη <εμπρός>
που άρχίζει από Ε, ή μάγισσα καταλαμ-
βάνει ότι άναποδογύρισαν Δεκάρι κούπας—
και το λέγει.
Αναποδογυρίζουν δεύτερο χαρτί—είναι
π.χ. Άσος σπαθί. Η μάγισσα κάνει πώς
διστάζει.
—Νάτα μας ! φωνάζετε έσείς. Καθυ-
στέρηση θάχουμε τώρα ;
Η μάγισσα, από το <Νάτα> κατάλαβε
ότι το χαρτί είναι Ν και λέγει <Άσος
σπαθί>.
Και ούτω καθ' έξης...
Πρδ' παντός όμως οι φράσεις σας να
είναι έξυπνες και τριγυρατές—όχι <καρφω-
μένες>.
Αν είσατε κανέναν βραδυγλωσσος—μα-
κρυά από τέτοια κόλπα.

Το καταπληκτικό άθροισμα

Συμφωνήστε με τη παρέα σας ότι τα
χαρτιά θα έχουν την ίδια αξία που έχουν
και στο πικέτο. Δηλαδή: Άσος ίσον 11,
φιγούρες 10 και τα άλλα ό,τι γράφουν.
Παρακαλέστε έναν από την παρέα να
τραβήξη τρία χαρτιά από την τράπουλα
των 32 και να τα βάλη άνάποδα στο τρα-
πέζι.
Ύστερα να πρόσθεση πάνω σε κάθε
χαρτί τόσα χαρτιά όσα χρειάζονται για
να συμπληρωθούν 15 πόντοι.
Όταν τελειώση, μετρήστε τα χαρτιά
που έμειναν στην τράπουλα, προσθέσατε
και τόν σταθερό αριθμό 16 και θα βρήςτε
πόσους πόντους ίσοδυναμούν τα τρία πρω-
τα χαρτιά.
Ένα παράδειγμα:
Ο φίλος σας διάλεξε.
Άσσο Έπτάρι Ρήγα,
δηλαδή 11 + 7 + 10
πράγμα βέβαια που δεν ξέρετε έσείς. Ο
φίλος σας για να συμπληρώση τους δέκα
πόντους, θα βάλη 4 χαρτιά στον
Άσσο, 8 χαρτιά στο έπτάρι και 5 χαρτιά
στην Ρήγα. Έν συνόλω δηλαδή 17 χαρτιά.
Και τρία που διάλεξε πρώτα=20 χαρτιά.
Μετράτε την τράπουλα: μένουν φυσικά
12 υπόλοιπα χαρτιά. Προσθέτετε 16 στο 12
και έχετε 28.
Πράγματι το άθροισμα τών πόντων τών
τριών πρώτων χαρτιών είναι 11+7+10=
28.
Χαίρετε.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι **ΠΕΜΠΤΗ** Βράδυ
Αρνάκι κολοκυθάνια **Πιλάφι σκέτο**
Τυρί—Φρούτα **Γιαούρτι—Κομπόστα**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Ρεβύθια γιαχνί **Σπανακόρυζ**
Ελιές—Ρέγκα—Φρούτα **Ελιές—Φρούτα**

ΣΑΒΒΑΤΟ
Ψάρι σκάρας **Πατζάρια σκορδαλιά**
Ραδίκια—Φρούτα **Γιαούρτι—Κομπόστα**

ΚΥΡΙΑΚΗ
Ψητό κατσαρόλας **Μακαρόνια, Αύγα μά-**
Σαλάτα—Τυρί **τια Γλυκό**
Εκμεν κατάϊφι **Φρούτα**

ΔΕΥΤΕΡΑ
Πηχτή χοιρινή **Φάβα—Σκουμπρί**
Πατάτες τηγ. **Ελιές—Κομπόστα**

ΤΡΙΤΗ
Κοτολέττες πανέ **Μαρίδες τηγ.**
Σαλάτα—Φρούτα **Χόρτα—γλυκό**

ΤΕΤΑΡΤΗ
Σουπιές γιαχνί **Φασόλια—σούπα**
Φρούτα **Δακέρδα—ελιές.**

Ξαμε αν θέλουμε. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνουμε να σιγα-
 καλά.

λα τη μάζα αυτή και τη χτυπάμε μέσα
 σε λεκάνη. Έξακολουθούμε έτσι έως
 διου δλη ή μάζα γίνει μία και πολύ ε-
 λαστική, όποτε προσθέτουμε και 3 κου-
 ταλιές ζάχαρι. Δουλεύουμε λίγη ώρα
 ακόμη και η ζύμη είναι έτοιμη. Τότε
 παίρνουμε μία κατσαρόλα ή μία κασα-
 βάνα, πλάτους ενός στρογγυλού ψωμιού,
 την βουτυρώνουμε εσωτερικώς, αφήνουμε
 τη ζύμη ν' ανεβή και κατόπιν την ψή-
 νουμε σε φούρνο ή στο σπύτι. Όταν ψη-
 θή, την αφήνουμε να κρυώσει και βγά-
 ζουμε το εκμέκ αυτό από την κατσαρόλα
 και το βάζουμε δολοκλήρο εις ένα ταψί
 (εάν το πάχος του δεν είναι υπερβολι-
 κό) ή το κόβουμε προηγουμένως σε φέ-
 τες ενός δακτύλου, το περιλούμε με
 σιρόπι (αναλογία μία δκά ζάχαρι σε
 250 δράμια νερό) και βάζουμε το ταψί
 στη φωτιά να σιγοβράζει έως ότου το
 εκμέκ πιη το σιρόπι. Κατόπιν κατεβά-
 ζουμε το ταψί από τη φωτιά και όταν
 κρυώσει τελείως, σκεπάζουμε την επιφα-
 νεια με αφρόκρεμα την οποίαν έχουμε
 χτυπήσει με σύρμη, όπως την μαρόγκα.

ΣΟΥΠΙΕΣ ΓΙΑΧΝΙ.—Παίρνουμε μι-
 ση δκά σουπιές βγάζουμε τα εντόσθια,
 το κόκκαλο και το μελάνι, το όποτον
 κρατούμε χωριστά. Καβουρντίζουμε σε
 75 δράμια λάδι 150 δράμια κρεμμύδια
 ψιλοκομμένα κι' όταν ξανθίσουν βάζο-
 με στην κατσαρόλα και τις σουπιές. Ό-
 ταν βράσουν λίγο τότε ρίχνουμε μέσα
 ένα ποτήρι κρασί άσπρο άρετσίνωτο,
 μισό μάτσο μαιντανό, ένα ποτήρι νερό,
 αλάτοπιπερο και το μελάνι που φυλά-
 ζουμε. Την κατσαρόλα και αφήνουμε να σιγα-
 λήνουμε το υγρό τους και αυτές ψηθούν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες άναγνώστριες ζητούν συμβουλές
 από τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέρουν
 την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή α-
 γαμοι, το είδος της ζωής των και να πε-
 ριγράφουν σαφώς και λεπτομερώς την πά-
 θησιν των. Επίσης να καθορίζουν εάν
 το δέρμα των είναι ξηρόν ή λιπαρόν. Ό-
 ταν αι έρωτήσεις υπερβαίνουν τας 2 πρέ-
 πει να έσωκλησεται πεντάδραχμον γραμμα-
 τίσμον, όταν δε ζητηται ιδιαίτερα απάν-
 τσεις να έσωκλησώνται γραμματόσημα πε-
 νήντα δραχμών.

«ΟΥΡΑΝΙΑΝ Σ.». Ηράκλειον Κρή-
 τος. Τον χειμώνα μέχρι τέλους Μαΐου
 θα πίνετε μουρουνέλαιον. Η χορτοφαγία
 καλή υπό τον όρον όμως να συνδυάζεται
 και με δλίγην... κρεοφαγίαν.

«ΑΝΑΠΗΡΟΝ». Άρμαρούσιον. Δεν έ-
 χετε οργανικήν πάθησιν αλλά μάλλον ή
 ασθένειά σας είναι αποτέλεσμα μιάς νευρι-
 κής καταπτώσεως, θα περάση δε εύθυσ
 μόλις τα νευρά σας τονωθούν. Η τόνωσις
 θα έπιδιωχθή αφ' ενός με την κατάλλη-
 λον δίαιταν και αφ' ετέρου με μερικές έ-
 νέσεις ένισχυντικής του νευρικού συστή-
 ματος.

«ΑΝΝΑΜΠΕΛΑΝ» Ν. Φιλαδέλφεια.—

Θα μεταχειρίζεσθε την κατωτέρω κρέμα.
 Carbonate de Bismuthe 4 gr.
 Lanoline 6 »
 Cold—Cream 30 »
 Eau de roses 5 »

Το χλιαρό χαμομηλόνερο πολύ καλό.
 Όσον αφορά τα αυγά ναί, αλλά μίαν μό-
 νον φοράν την εβδομάδα.

«ΓΕΡΑΚΙ» Ένταυθα.—Το βράδυ προ-
 του κοιμηθήτε θα βάξετε την εξής κρέμαν
 Camphre 0.20
 Acide Salicylique 0.30
 Oxydee de zinc 2.—
 Amidon 2.—
 Lanoline 8.—
 Cold—Cream 8.—
 Eau de roses 5.—

Σαπούνι θα μεταχειρίζεσθε γνήσιον
 Μασσαλίας πρωί και βράδυ. Νερό κρύο.
«ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ» Ένταυθα.—Η κρέ-
 μα σής άπεστάλη από το έργαστήριον πυρ-
 μιάς εβδομάδος, ώστε την στιγμήν που θα
 διαβάξετε την στήλην αυτήν θα την έχετε
 λάβει.

Διά την παχυσαρκίαν σής παραπέμπω
 εις σχετικόν άρθρον που έδημοσιεύθη προ
 τινων μηνών στο «Πάνθεον».

«ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ». Θεσσαλονίκη.—
 Γράψτε μου εάν έχετε κανονικήν περίοδον
 και εάν το ήταρ εύρίσκεται εν φυσιολογι-
 κή καταστάσει. Διά το δεύτερον θα έπρεπε
 να σάς εξετάση παθολόγος ιατρός.

Μετά, αφού μου στείλετε τας ως άνω
 πληροφορίας, θα σάς καθορίσω την άρ-
 μόζουσαν πορείαν που πρέπει να ακολου-
 θήσετε. Καλόν όμως θα ήτο να μου έ-
 στέλνατε και την διεύθυνσίν σας διά να
 σάς απαντήσω δι' επιστολής. Τα γράμματα
 να τα αποστέλλετε εις το περιοδικόν «Πάν-
 θεον», Πολυκλείτου 18 (Διά τον Δερματολό-
 γον Ιατρόν).

«ΔΕΥΚΟΝ ΚΡΙΝΟΝ». Ένταυθα.—Θα
 πλένεσθε πάντοτε με χλιαρό νερό ή καλ-
 λίτερα με χλιαρό αραιό χαμομηλόνερο. Σα-
 πούνι και κρύο νερό δεν θα μεταχειρίζε-
 σθε. Διά την εξάλειψίν των πρέπει να προ-
 μηθευθήτε την κρέμαν Sol—verex No 6.
 Η ενέργειά της είναι βραδεία έχει όμως
 το πλεονέκτημα ότι είναι άγνωστή και με
 αποτέλεσμα θετικόν. Η αποθήκη Καλλυν-
 τικών μετεφέρθη εις το Χαλάνδρι.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θά έλτε να μάθετε τον χαρακτήρα σας,
 τα προσηρήματα σας, τις ψυχικές ιδιότη-
 τες σας.
 Γράφετε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στην **ΚΥΡΙΑ ΜΙΝΑΝ**
ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικού «Πάνθεον», Αθήνας έσωκλείοντες
 5 δραχμάς εις γραμματόσημα και το κατωτέρω δελτίον.
 Αί επιστολάι σας πρέπει να είναι γραμμέναι με τον πραγματικόν
 γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίας και έπιτηδεύσεις.

Ξενη τε μύνη.—Καλή, αγαθή,
 παραπονιάρα και συμβιβαστική. Μην φαί-
 νεσθε τόσο καλή γιατί θα σάς εκτοπίζουν
 από παντού. Η ζωή θέλει και λίγο θάρ-
 ρος και λίγη δύναμη. Επιβληθήτε πρώτα
 στις αδυναμίες σας και κατόπιν θα ήτε
 πόσο θα άνυψωθήτε στη συνείδηση όλων.
Τ. Β. Τ.—Αγαπάτε και δεν τδ δείχνε-
 τε. Έχετε πολλήν αξιοπρέπεια και θάρ-
 ρος, σάς λείπει όμως η κρίσις. Τδ αισθη-
 μα την καλύπτει. Φυλαχθήτε από τας στε-
 νάς σχέσεις σας με ανθρώπους επιτήδειους.
 Ευγενική και καλή σε όλα. Θυμάστε πο-
 λυ όσους συνεπαθήσατε.

Μακρυ νό ο ν ε ι ρ ο.—Πειραι-
 μένος και σωστός κύριος σε όλες του τις
 πράξεις δεν φέρεται κακά ποτέ σε κανένα
 Φροντίζει περισσότερο για τις δουλειές
 του παρά για τα αισθήματά του. Ξεχνά
 εύκολα, φιλοπαίγμων, ευχάριστος συμπα-
 θητικός.

Γαλα νό μά τα.—Όνειροπολείς
 πολύ και χάνεις πολύτιμο χρόνο σε φαν-
 τασιοπληξίες. Η ποιήσις σε έλκυει αλλά
 είσαι όμως και πρακτική αλλά για τόσο
 λίγο που δεν προφταίνεις τίποτα να φέ-

ρης σε πέρας. Σύνεθε γιατί θα μετα-
 νοήσης.

Α ρ α π ί ν α.—Θερμή, ζωντανή, έλ-
 κυστική. Έχεις πολλούς θαυμαστάς και
 φίλους αλλά με τόσο κοκεταρία τους με-
 ταχειρίζεις ώστε όλοι σε αγαπούν. Βρί-
 σκεσαι σε διάσταση με τους δι-
 κούς σου πολλές φορές από απερισκεψία
 και φλυαρία. Μην το κάνης αυτό δεν
 πρέπει.

Β ε ρ ε ν ί κ η.—Είσαι ένα λουλούδι
 με δυνατό άρωμα και με άγκαθάκια όμως
 άρκετά. Σε πλησιάζουν όλοι με θαυμασμό.
 Τδ ξέρεις και κριτάς πόσα. Αγαπάς το
 λιβάνισμα και επιδιώκεις να φαίνεσαι
 ευχάριστη. Είσαι συχνά το μήλον της έ-

Ο ύ ρ β α ν ό ς.—Σπάταλος, άνοιχτό-
 καρδος, με έμπορικόν πνεύμα και προσόντα
 καλού συντρόφου. Λίγο τεμπέλης όμως και
 με κάποια όλιγογρία για ζωτικά ζητήματα
 που σ' ενδιαφέρουν. Φαντασία πολλή και
 συμπνευτική καρδιά.

Η ρ α κ λ ή ς.—Γλυστοάς σάν χέλι.
 Δεν έννοεις να συμμορφωθής με κανόνες
 Ατίθασσος και τρελλούτσικος. Αγαθός ό-

Σ η μ.—Όσοι και όσαι επιθυμείτε να μάθετε τον χαρακτήρα φι-
 λων σας προσάψων, έσωκλείετε χειρόγραφόν τους και ανάλογα γραμμα-
 τόσημα και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΠΑΝΘΕΟΝ»
ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

μωσ και χωρίς χαμιά κακία. Βασανίζεις
 όσους αγαπās. Είσαι το πρότυπον ενός κα-
 κοχοϊδεμένου παιδιού. Είναι καιρός να
 συγκεντρωθής.

Κ α τ ο υ σ α.—Έχετε την λεπτότη-
 τα του άνθους της καμέλιας. Ντροπαλή και
 παρθενική. Εισθήματα γεμάτα ευγένεια,
 πνευματικά χαρίσματα σπάνια. Σας άρέ-
 σουν τα λούσα και η εύπρέπεια. Γεμάτη έ-
 κλεκτικότητα.

Μ ι κ ρ ή α μ α ξ ω ν.—Τόσο λακω-
 νική στην έκφραση, τόσο λιγόλογη, σεμνή,
 νομίζει κανείς πως γεννήθηκατε στην άρ-
 χαία Σπάρτη. Πουλάκι που δεν κελαδεί
 αλλά ψιθυρίζει. Άνοιχτε το στόμα και τδ
 κλουβί σας. Σε λίγο θα πεταρίσετε μακριά,
 στο νησί της ευτυχίας.

Σ α ν τ ο υ.—Στριφνότης και κακία
 χωρίς λόγο. Δεν είσθε κακός εκ χαρακτή-
 ρος αλλά θέλετε να φαίνεσθε από ιδιο-
 τροπία. Δεν πρέπει όμως. Ο κόσμος μάς
 συγχωρεί όλα σάν τοι φαίνόμαστε καλοί.
 Είσθε όμως τύπος ευγενικός και δεν σάς
 άρέσει η μικροπρέπεια και η μικρολογία.

ΜΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΥΡ
 ΠΑΝΘΕΟΝ

Οι νέοι
 ΚΟΡΣΕΔΕΣ

διά κάθε Σπόρ

Μέ δρ. 125 και άνω

ΗΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

(συνέχεια από την σελίδα 2740)

βαία. Την βρήκαμε σήμερα το πρωί, νο-
ρίς, όταν κάναμε έναν περίπατο εδώ για να
δούμε τι είδους φωτιά ήταν εκείνη που έ-
κανε τον γέρο—Χάρλον να έλθει κατά δω.
Μου είχε φανη πολύ περιέργη η φωτιά
αυτή, αφού η σαιζόν του κυνηγιού έχει πε-
ράσει.

«Πρέπει να μπλοφάρω! σκέφθηκε ο
Ρόυ. Δεν πρέπει να προδοθώ».

—Ναί, έχω την έβαλα την φωτιά, Γό-
νεύ είπε. Τό έκανα για άστειο στον γέρο.
Πώς μπορούσα να ξέρω ότι θάπεφτε απ'
την βάρκα και θα πνιγόταν;

«Ο Τζών Κόνεϊ τον κτύπησε σκληρά.

—Μην λές βλακείες, Τάππερ. Είπε πε-
ριττές. Έχουμε άρεκέτα άλλα πράγματα.

«Εγώ σε είχα υποπτευθή πολύ πιο μπροστά

—προτού ακόμη βρούμε το ξυνητήρι και

και τις μπαταρίες. Ξέρεις τι σ' έφαγε, Ρόυ;

«Η τ ρ ο μ α κ τ ι κ ή τ ε μ π ε λ ι ά σου.

Ναί, ναι, η τεμπελιά σου. Πρώτα απ' όλα,

χθές το βράδυ φουσουσε μία αδύνατη αύρα,

μία δ υ τ ι κ ή αύρα και επομένως, αν ο

Τζιμ Χάρλον είχε πέσει μόνος του από την

βάρκα, στο σημείο όπου βρήκαμε βουλιαγ-

μένο το πτώμα του, η βάρκα θα έρ-

χόταν προς τα έδω και όχι προς τα

έκει, όπως τη βρήκαμε

«Αλλ' είσαι τόσο τεμπέλης, ώστε βαρέ-

θηκες να κολυμπήσης μερικά μέτρα παρα-

πάνω. Γι' αυτό επέστρεψες κάμποσον δρόμο

με το κουπί και ύστερα οίχθηκες στο νερό...

Ναί, ναι, Ρόυ, σε υποπτεύθηκα από την

πρώτη στιγμή. Βλέπεις, αν δεν ήσουν τόσο
τεμπέλης, τα χέρια σου δεν θα ήταν τόσο
μαλακά και ντελικάτα, ώστε να βγάλουν
κάλους από λίγη κωπηλασία. Κατάλαβα
λοιπόν ότι ο θάνατος του γέρου ήταν έγ-
κλημα, όταν είδα τους δύο κάλους που έ-
βγαλες στα χέρια σου. Κιταξέ τους και
σύ ο ίδιος!... Βλέπεις;

—Είσαι τρελλός! φώναξε ο Ρόυ. Πώς
θα μπορούσα να φύγω απ' το σπίτι στις
δωτώμιση, να κάνω όλο το έγκλημα, να πάω
με τη βάρκα έως τη μέση της λίμνης και
να βρίσκωμαι σπας έννεα παρά τέταρτο στο
καφενείο. Και πώς θα μπορούσα να μπω
μέσα στο νερό χωρίς να βρέξω τα μαλλιά
μου;

—Οι σκούφιες του μπάνιου δεν είναι
νέα εφευρέσεις απήντησε ο Κόνεϊ... Όσον
αφορά την ώρα—ε, αυτά τα μάθαμε πολ-
λά χρόνια τώρα. Δύσκολο πράγμα ήταν να
υπορίσης τους δείκτες του ρολογιού σου;

«Ο Ρόυ Τάππερ κατάλαβε ότι ήταν χα-
μένος. Έκανε να φύγει αλλά ο Κόνεϊ είχε
ήδη οίχθη έπανω του. Ύστερα από δύο
λεπτά, του είχε περάσει τις χειροπέδες.

«Ο αστυνομικός κτύπησε μία στιγμή κα-
τάματα τον δολοφόνο:

—Ρόυ Τάππερ! είπε. 'Υπάρχει στις φυ-
λακές του Σίγκ—Σίγκ ένα μικρό πράσινο
δωμάτιο με κατι ηλεκτρικές πολυθρόνες.
Οι πολυθρόνες δεν συνδέονται με μπατα-
ρίες, που έβαλες στο ξυνητήρι σου, αλλά
με ρεύμα δέκα χιλιάδων βόλτ. Τις γνωρί-
σεις ;.....

ΧΡΙΣΤΟΦΕΝ ΜΠΟΥΘ

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΖΩΗ

(συνέχεια από την σελίδα 2723)

γή, αλλά ο Τζών δεν έρχόταν στο σπίτι του. Το
πρωί άργα έμαθαν ότι ο Τζών ήταν νεκρός μέσα
στο σπίτι της Βερζι Οδίντερς. Έμαθαν πώς πάν-
τα υπήρξε δικός της και ότι η Βερζι ήξερε καλά
πώς μία μέρα, ύστερα από τόση αγάπη, θα πη-
γαινε να πεθάνη στην αγκαλιά της.

Τα μεσάνυχτα της ημέρας εκείνης η σωρός
του Σάνγουελ βγήκε από εκείνη την πόρτα που
ξεκλείδωνε άργα κάθε βράδυ...

«Η Βερζι παρηκολούθησε κουρμμένη πίσω από
τις κουρτίνες του παραθύρου της την κηδεία του
αγαπημένου της... Ύστερα έκλαψε πολύ.

«Έζησε άλλα δέκα χρόνια μέσα στο ξύλινο
σπιτάκι της, είδε να μεγαλώνουν τα παιδιά της
«θετής κόρης» του Τζών. Τό σκάνδαλο που κρα-
τησε ολόκληρα χρόνια άρχισε να το σβύνη ο θά-
νατος του αγαπημένου της.

«Ένα πρωί δυνατά νιουρίσματα ξύπνησαν τον
Ράινχαρτ, τον Γερμανό μπαλωματή που είχε το

μαγαζί του απέναντι από το ξύλινο σπιτάκι της
Βερζι. Πήγε και χτύπησε την πόρτα της. Η Βερ-
ζι δεν του απάντησε. Τότε έβιασε την πόρτα και
βρήκε την Βερζι νεκρή. Την έθαψαν στην πιο
άπομακρυσμένη γωνιά του νεκροταφείου, ακρι-
βώς στην άλλη άκρη που βρισκόταν το μανσο-
λείο του Σάνγουελ.

Μό η Βερζι δεν πέθανε. Όταν περνά κανείς
μπροστά από το ξύλινο σπιτάκι, σκέπτεται την
Βερζι. Όταν βλέπουν ένα γυιό ή ένα εγγόνι της
«θετής κόρης» του Τζών Σάνγουελ, θυμούνται άνε-
σως την Βερζι, ή ζωή της οποίας έχει μείνει
σάν ένα ζωντανό ρωμάντισ, που δεν λησμονήθη-
κε, αν και πέρασαν από τότε τόσα χρόνια...

«Η Βερζι είχε κλεισμένη στην καρδιά της μια
ολόκληρη φράση: «Ο Τζών είναι δικός μου».
Και πράγματι, ο Τζών υπήρξε πάντα δικός της
και γι' αυτό ξεψύχησε στην αγκαλιά της!

ΛΟΥΙΣ ΜΠΡΟΝΦΙΑΝΤ

CUTEX

TA 90 00

των γυναικών σήμερα. παρα-
πονοούνται διότι τα rouges
permanents στεγνώνουν τα
χείλη των. Ο έν Νέα Υόρκη
Οίκος CUTEX, ο αρχαιότερος
του κόσμου, έλαβε υπό σοβαράν
έποψιν το δίκαιον αυτό παρά-
πονον.

Την στιγμή αυτή γίνεται ά-
νάρπαστον εις τα πέντε πέρατα
του Κόσμου ένα ROUGE CU-
TEX, αληθινά ανεξίτηλον, πε-
ριέχον ειδικόν λάδι που τρέφει
τα χείλη, τα διατηρεί δ.σ.κ.ως
ήγχα και τους δίδει νεανικήν
δύση και θαλπτικήν στιλπνότητα.
Τό CUTEX λόγω της ειδικής
συστάσεώς του είναι μοναδικόν
εις το να στεγνώνη απαλά και ο-
μοιόμορφα. Διατηρείται στο
χείλη επί ώρας αναλλοίωτον.
Έν μιιά λέξει είναι το τελειό-
τερον rouge της στιγμής. Πα-
ρασκευάζεται εις 4 φυσικούς
χρωματισμούς που ανταποκρί-
νονται προς τας αποχρώσεις
των γνωστών Brilliants ονύχων
CUTEX. Το rouge CU-
TEX περικλείεται από κομψήν
μαύρη θήκη emaille μεγάλου
μεγέθους και πωλείται λιανι-
κώς εις φοισμένην τιμήν δεχ.
90 έκαστον.

Αντιπροσωπεία και πώλη-
σις λιανική και χονδρική:
όδός ΠΕΤΡΑΚΗ 7, ΑΘΗΝΑΙ

Ψυχολογία

Κ. Λ. ΑΛΦΙΕΡΗΣ

ΛΥΚΟΝΕΡΩΝ 4 - ΤΗΛ. 31-606

Με τας βαφάς ARTI
ούδέποτε θα απο-
τύχετε εις την βα-
φήν των φορεμά-
των σας

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Γέως Βοηθός Ιατρός έν τω

Νοσοκομείω «Ευαγγελισμ»

Επίσκεψις έν τω Ιατρείω

καθ' έκάστην 4-6 μ.μ.

Οδός Σωζουπόλεως άρ. 27

Τηλέφωνον 81-014

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
Ν. ΜΠΡΑΧΟΥ

Η πλουσιωτέρα συλλογή
καλτσών. Ποιότητες έξαι-
ρετικά.

Γυναικείαι, άνδρικήαι.
και παιδικαί

Κυλότες και γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

Η. ΜΟΝΗ ΜΕΤΑΒΑΣΑ ΕΦΕΤΟΣ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Εταιρείας Ψυχικών Έ-
ρευνών, επιστημονικώς
κατηρησμένη, Δέχεται
όδός Κρήτης 6, πάροδος
όδου Λιούσιων, Στάσις
Σουμέλη. Τηλ. 29.045

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών
Νοσημάτων

Οδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έ-

καστον άσθενή.

Εξ' μυστικόν του
"ΦΥΣΙΚΟΥ" δεγνήτρου

Αί πραγματικά κομψές γυναίκες γνωρί-
ζουν ότι όπως το στυλ έτσι και η όμορφιά
πρέπει να είναι φυσική. Ότι τα χείλη δεν
πρέπει να φωνάζουν πώς είναι βαμμένα.
Νά γιατί το κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ είναι τόσο
περιζήτητο - δεν είναι βαφή! Συγχωνεύε-
ται άρμονικά με το φυσικόν σας χρώμα...
σας καθιστά θελκτικώτερες. Για όσες προ-
τιμούν έντονώτερο χρώμα, ιδίως για το
βράδυ, υπάρχει ειδικό κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ.

4 ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΜΕ ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΧΡΩΜΑ
TANGEE

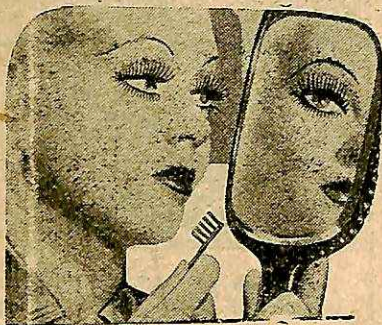
ΤΟ
καλλίτερο
Κραγιόνι
του Κόσμου

Καταργεί το "βαμμένο" ύφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ; Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΥΣ

ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC ΤΗΣ ΜΜΕ ASPLE

**ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ
ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ
ΚΑΙ
ΚΑΛΛΟΠΙΖΕΙ
ΤΑΣ
ΒΛΕΦΑΡΙΔΑΣ**

Πωλείται εις όλα τα καλὰ κομμωτήρια.

Αντί δρχ. 30 τὸ κυτίον

Γεν. Αντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ II - ΤΗΛ. 27-975

Μὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων σας

Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ
στὸν

ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΝ;

Ὁ Γιώργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ὅτι τὸν πρωτοεράβηξε σὲ μένα καὶ μὲ κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκες εἶναι ἡ φυσικὴ ὀραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει ἔχουν ἢ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὲς κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὁμὴν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη» Τόσον λεπτὴ καὶ τόσο ἐλαφρὰ ποὺ πραγματικῶς σχετίζεται ἀπὸ τὸν ἀέ-
ρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ πούδρα Tokalon ἐξαπλοῦται τόσο ἐνταῖα καὶ κανονικὰ, καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἓνα λεπτὸν πέπλον ὀραιότητος, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μίαν ὀραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς παλῆς βαρεῖες καὶ μωδερνὲς αἱ ὁποῖαι δίνουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδω-
ματος.

Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλους σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα.

Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ Ἰατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙ-
ΔΗΣ ἰδρυτὴς τοῦ αἰσθητικοῦ
έντερον ELYSEE τῶν Παρι-
σιῶν, τ. διευθυντὴς τῆς Κλινικῆς
ST. CLOUD τῶν Παρισίων, δέ-
ξεται τὰς

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ὅλας τὰς δυσμορφίας, ἐγκαύματα,
οὐλὰς, στίγματα, ἀγγειώματα κ.λ.
ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρὶς ἡλεκτρολύσιν, ἄνευ στίγ-
ματος, ἄνευ πόνου
Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434
ΔΙΤΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζικὴ, ἀνώδυνος καὶ ἄνευ
οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δερ-
ματος ἀφαίρεισι τῶν ἱριχῶν
ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς
δ. ἀδερμοκογκυλασιδὸν ὕπεν-
θύνως ὑπὸ εἰδικοῦ ἰα-
τροῦ ὁδὸς Κυδαθηναίων 19
(πάροδος Φιλελλήνων)
4-7 1/2 μ μ τηλ. 27.420

6 KART ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ-ΡΑΔΙΟ
ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

MENTIUM ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Ἑταιρίας Ψυχ. Ψευδῶν
Δέχεται καθ' ἐκάστην Ὁ
μήνου 46. Τηλ. 28.129

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστῶ μὲν νὰ βάψετε μόνη
σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά,
τὰ νήματά σας ὥς καὶ τὰς ψάθας
σας μόνον μὲ τὰς γνησίας καὶ πα-
γκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βα-
φὰς «ARTI», διότι οὕτω μόνον
θὰ εἰσθε βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύ-
χετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν καὶ
χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παρσμηκὴν
πθορὰν τὸ φορέμα σας. Μία βα-
φὴ διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ
μόνον τὸ νὰ βάψῃ τὸ ὑφασμα,
ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ
μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φό-
ρεμα βαφὴν μὲ «ARTI», οὐδέπο-
τε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον
Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξε-
βάθουν.

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται
στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικὰ τῆς
συντοκίας σας, εἰς 6 μωδερνοὺς
χρωματισμούς.

Εἶναι ἡ μόνη, ποὺ
μελαχρῖσται, γιὰ τὴν
ζέω ὅτι δὲν δὰ μοῦχα
ζάση σολε' ἡ δὲρμα

**Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ**

Ἡ κρέμα αὕτη εἶναι ἀπολύτως
οὐδετέρα, ἡγυημένης χωρὶς
γλυκερίνην καὶ ἀποτελεῖ τὴν
καλλιτέραν σκευασίαν, ποὺ
δὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ὀνει-
ρευθῇ διὰ τὴν πούδραν καὶ τὸ
μακιγιάρισμα. Δὲν παστώνει
τὸ πρόσωπο καὶ ἐξατμίζεται
τελειῶς, χωρὶς νὰ ἀφήνῃ ἴχνη.
Ἐχει μελετηθῇ εἰδικῶς διὰ
τὴν ὀνομαστήν πούδραν χωρὶς
τάλκ, (μὰτ, διότι ὅλα τὰ συ-
στατικά της εἶναι μὰτ), τὴν
πούδραν MATITÉ

**L. T. PIVER
PARIS**
"ΜΗΝΥΤΑΡ."

Μὲ τὴν βαφὴν

ARTI

οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε
εἰς τὴν βαφὴν τῶν φορε-
μάτων σας.

Τό δαῦμα τῆς ἐποχῆς !!

ἡ

Ἀεροπερμανάντ

ΜΗΤΣΟΝ

"ΚΡΟΝΟΣ"

Λατωβριάνδου 6 τηλ. 31-591